

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VI legislatura

Període intermedi

Sèrie D - Número 4

Dimarts, 21 d'agost de 2001

Diputació Permanent

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. JOAN RIGOL I ROIG

Sessió plenària núm. 6

Í N D E X

Sollicitud de compareixença

del conseller d'Economia i Finances davant la Diputació Permanent perquè informi sobre els acords de finançament autonòmic negociats amb el Govern de l'Estat (tram. 356-00375/06) (p. 3)

Compareixença

del conseller d'Economia i Finances per informar sobre els acords de finançament autonòmic negociats amb el Govern de l'Estat (tram. 355-00118/06) (p. 5)

SESSIÓ NÚM. 6

La sessió s'obre a les onze del matí i sis minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat dels membres de la Mesa de la Diputació Permanent Sr. Higin Clotas i Cierco, vicepresident primer; Sra. Maria Dolors Montserrat i Culleré, vicepresidenta segona; Sr. Isidre Gavín i Valls, secretari primer, i Sr. Josep Huguet i Biosca, secretari segon. Assisteixen la Mesa l'oficiala major i el lletrat major.

Hi són presents els membres de la Diputació Permanent Sr. Ramon Camp i Batalla, Sr. Jaume Camps i Rovira, Sr. Joaquim Ferrer i Roca, Sr. Rafael Hinojosa i Lucena, Sr. Josep Micaló i Aliu, Sr. Josep Enric Millo i Rocher, Sr. Esteve Orriols i Sendra i Sra. Flora Sanabra i Villarroya, pel G. P. de Convergència i Unió; Sra. Montserrat Duch i Plana, Sr. Pasqual Maragall i Mira, Sr. Joaquim Nadal i Farreras, Sr. Antoni Siurana i Zaragoza i Sr. Josep M. Vallès i Casadevall, pel G. P. Socialistes - Ciutadans pel Canvi; Sr. Alberto Fernández Díaz, pel G. P. Popular, i Sr. Rafael Ribó i Massó, pel G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Verds.

Assisteix a aquesta sessió el conseller d'Economia i Finances, Sr. Francesc Homs i Ferret, acompanyat del secretari general d'Economia i Finances, Sr. Alfons Ortuño i Salazar, i de la cap del Gabinet, Sra. Rosa Maria Mestres i Güell.

També són presents en aquesta sessió els diputats i les diputades Sr. Martí Carnicer i Vidal, pel G. P. Socialistes - Ciutadans pel Canvi; Sr. Josep Bargalló Valls i Sr. Ernest Benach i Pascual, pel G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya, i Sr. Joan Boada i Masoliver, pel G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Verds.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

Punt únic: Sol·licitud de compareixença del conseller d'Economia i Finances davant la Diputació Permanent perquè informi sobre els acords de finançament autonòmic negociats amb el Govern de l'Estat. Tram. 356-00375/06. Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Verds (IC-V), Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya i Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Debat i votació de la sol·licitud de compareixença.

El president

Comença la sessió.

Sol·licitud de compareixença del conseller d'Economia i Finances davant la Diputació Permanent perquè informi sobre els acords de finançament autonòmic negociats amb el Govern de l'Estat (tram. 356-00375/06)

S'ha convocat aquesta sessió de la Diputació Permanent a petició del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Verds, el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya i el Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi per tal de considerar i, si s'escau, acordar la compareixença del conseller d'Economia i Finances davant la Diputació Permanent perquè informi sobre els acords del finançament autonòmic negociats amb el Govern de l'Estat.

Té la paraula un diputat representant dels signants, llevat que prefereixin passar directament al posicionament de Grup sobre aquesta qüestió. *(Pausa.)* Té la paraula l'il·lustre diputat senyor Rafael Ribó.

El Sr. Ribó i Massó

Gràcies, president. Es va plantejar la petició d'aquesta Diputació Permanent a finals del mes de juliol, just quan es signava l'acord de finançament autonòmic que ha de ser vàlid per cinc anys, i fins i tot a la lletra mateixa amb una pretensió de consolidació per molt més temps i períodes. Ens sembla un formalisme proper a la bufonada que ens reunim vora un mes més tard d'aquella signatura per discutir un tema que encara és fruit de la improvisació per part del Govern de Catalunya. Nosaltres creiem que és un tema molt seriós i per això demanàvem la Diputació Permanent. És un tema que té compromisos amb el nostre país, amb la investidura del president de la Generalitat, amb el programa de govern de l'actual majoria. I ens trobem a finals del mes d'agost on, encara sense disposar dels elements necessaris per discutir sobre el tema, se'ns convoca a una Diputació Permanent que es podria haver celebrat al més tard quaranta-vuit hores després d'haver-se signat l'acord de finançament autonòmic.

Nosaltres demanàvem, tal com ens hem compromès els tres grups sol·licitants de la Diputació Permanent, un ple de debat monogràfic sobre el tema del finançament autonòmic tan bon punt comenci el període de sessions l'1 de setembre de 2001, i, si fos possible, aquell dia també poguéssim disposar tots els grups parlamentaris de pantalles de PowerPoint al Ple del Parlament per poder exposar les nostres xifres i les nostres argumentacions.

Gràcies, president.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Per Esquerra Republicana de Catalunya té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Huguet.

El Sr. Huguet i Biosca

Gràcies, senyor president. El Grup d'Esquerra Republicana va ser escèptic sobre la necessitat o, en tot cas, la viabilitat de fer una diputació permanent, i com s'ha vist amb el temps, doncs, aquesta Diputació queda devaluada en ple mes d'agost, i la nostra proposta inicial, que finalment ha estat recollida pels nostres companys d'oposició, és la celebració d'aquest Ple extraordinari, perquè el Ple extraordinari permet prendre resolucions i votar. Una compareixença, lamentablement, ja ho sabem, que molts cops és lluïment per part del conseller que es presenta i no implica que els grups parlamentaris s'hagin de mullar en res. Per tant, avui farem el que toqui, escoltarem atentament el conseller, explicarem les nostres posicions, però aquest Parlament, aquest organisme, no té capacitat de decisió —diguem-ne—; aquí no es vota res, avui. Per tant, raó de més perquè a l'hora de la veritat arribi amb les resolucions que es presentin després del Ple extraordinari destinat a deba-

tre un tema cabdal per a Catalunya com és el tema del finançament.

Gràcies, senyor president.

El president

A vostè, senyor diputat. Pel Grup Popular té la paraula l'illustríssim senyor Alberto Fernández Díaz. Té la paraula.

El Sr. Fernández Díaz

Sí, senyor president. Bé, en primer lloc, per posicionar-nos favorablement a la petició que fan els grups d'esquerra quant a la compareixença del conseller i, en segon terme, per fer unes breus reflexions, precisament al voltant de les intervencions dels grups d'Esquerra Republicana i Iniciativa per Catalunya i, probablement, també seran del mateix to que el que pugui fer el Grup Socialista.

Bé, avui està convocada la Diputació Permanent, i dues són les raons que podrien justificar la celebració d'aquesta Diputació Permanent, més enllà de l'estricta formalitat de la seva petició de compareixença: bé perquè l'esquerra considera que l'acord del model de finançament és un bon acord i, per tant, com que és un bon acord, res millor que debatre aquesta qüestió al mes d'agost i no pas al setembre o, si no és aquest cas, doncs, evidentment, demanar la convocatòria de la Diputació Permanent en ple mes d'agost únicament per un interès mediàtic.

Jo sí que voldria deixar constància que, per al Grup Parlamentari Popular, està plenament justificada la celebració d'aquesta Diputació Permanent, precisament perquè ho ha demanat l'esquerra, que nosaltres entenem que del 3 d'agost al 21 d'agost, és a dir amb divuit dies de diferència, no es perd l'actualitat ni l'interès ni la transcendència de la qüestió que avui es debatrà, ni molt menys farà que aquesta Diputació sigui un paper mullat, com crec que han insinuat alguns dels grups que ja han intervingut. I, en qualsevol cas, si del que es tractava ara és de demanar un ple extraordinari a partir del mes de setembre, aquells grups que han sol·licitat aquesta Diputació Permanent perfectament haurien pogut demanar la retirada o haurien pogut retirar la seva petició de Diputació Permanent.

En qualsevol cas, nosaltres –insisteixo, senyor president– creiem que estem a les portes d'un debat en el qual l'esquerra vol, aprofitant aquesta qüestió formal, mantenir aquest discurs de la confrontació sense entrar en el fons. Si ara critiquen, amb la celebració d'aquesta Diputació Permanent, també, que no hi hagués informació, doncs, no té sentit que demanin la convocatòria de fer un debat a l'agost quan es podria haver fet al setembre, i que segurament es continuarà fent. I també, ara que treballen i que fan tantes propostes conjuntament –ho deia ara el representant d'Esquerra Republicana, els seus companys d'oposició–, doncs, ens estranya que l'esquerra únicament hagi demanat la Diputació Permanent per parlar del nou model de finançament i no hagin demanat també la compareixença en aquesta Diputació Permanent, per exemple, per parlar, per tractar el Dictamen del Consell Consultiu de la Generalitat

al voltant del Pla hidrològic nacional, que tots tres ple-gats varen demanar i que, un cop conegut aquest Dictamen, també, en aquests primers dies d'agost, hem pogut constatar que el Consell Consultiu ha avalat la constitucionalitat d'aquest Pla hidrològic, al marge de la petició que havien fet els grups d'esquerra i, fins i tot, aquells membres del Consell Consultiu que havia proposat el Grup Socialista.

Bé, en qualsevol cas nosaltres expressem el nostre suport perquè comparegui el conseller d'Economia, l'honorable senyor Homs, i, en qualsevol cas, volfem deixar constància d'aquestes qüestions de caràcter formal, ateses les intervencions que m'han precedit.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi té la paraula l'illustre diputat senyor Joaquim Nadal.

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

Gràcies, senyor president. Si suposéssim que la interrupció dels períodes de sessions o entre període i període és de seixanta dies, una convocatòria que ha tardat vint dies hauria consumit un terç de la vigència d'aquest organisme, que és permanent, per a ser convocat. Per tant, jo crec que el caràcter permanent d'aquesta Diputació queda una mica en entredit, vist que hem trigat vint dies a convocar-nos. Això fa que la urgència amb què ho vam plantejar en el moment en què els tres grups que ho demanàvem vam signar aquesta petició hagi canviat de signe, i aquest és el motiu pel qual en la circumstància de la compareixença d'avui del conseller Homs, que seria prescindible, com deia el senyor Fernández Díaz, nosaltres, avui mateix i en aquest moment, hem entrat ja amb la signatura dels tres grups la petició d'un debat monogràfic sobre finançament autonòmic tan bon punt repregui el nou període de sessions a partir de primers de setembre.

I dit això, i només per acabar, jo crec que, tenint en compte que un dels arguments de cortesia parlamentària per trigar una mica a convocar aquesta Diputació Permanent va ser l'absència del diputat que m'ha precedit en l'ús de la paraula, ell hauria d'haver sigut una mica més prudent en la seva intervenció.

Gràcies, senyor president.

El president

A vostè, senyor diputat. Pel Grup de Convergència i Unió té la paraula l'excel·lentíssim senyor Ramon Camp.

El Sr. Camp i Batalla

Sí, gràcies, senyor president. Senyores i senyors dipu-tats, el Grup Parlamentari de Convergència i Unió també dóna suport a la compareixença del Govern en la persona del conseller d'Economia, Finances i Pressupostos, que ha estat sol·licitada per tres grups de la Cambra. Val a dir que, quant a la reunió i a la data d'aquest organisme del Parlament, de la Diputació Permanent, ens sembla que està plenament ajustada a les seves funcions.

El senyor Nadal acaba de dir, en aquests moments, que quan van fer la petició ho van fer per una raó d'urgència que posteriorment ha canviat de signe. Doncs, una urgència, si és urgència, evidentment, no canvia de signe de forma tan peremptòria perquè hagin passat quinze dies de l'un a l'altre. Quan un demana una diputació permanent el 31 de juliol, sap perfectament que s'escau en un període de l'any que pot perfectament portar a una situació com la que ens ha dut a aquesta reunió, en la qual algú m'hauria de fer veure quina diferència substancial hi ha entre el 3 d'agost i el 21 d'agost. Hi ha alguna diferència substancial? Algú pot dir quina diferència substancial hi ha? No. Ni una. Cap. Simplement l'interès d'uns grups, doncs, de manifestar, en fi, uns criteris portats des d'una òptica d'oposició que, amb el seu tarannà habitual, doncs, cultiven la frustració permanent, tant estiguin en desacord com quan estan d'acord amb els acords que es prenen. És realment una situació paradoxal, aquesta: hi han grups que, estant en desacord, ho manifesten, i hi han grups que, teòricament, estant d'acord amb l'acord que s'ha pres, també manifesten una frustració.

Bé, nosaltres no podem pensar més enllà de l'estrictament necessari; per tant, ens sembla, senyor president, que aquesta compareixença és bona que es faci, perquè s'ha de donar la informació requerida, i aquesta informació, com es veurà, és una informació plenament satisfactòria per als interessos de Catalunya.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. *(El Sr. Joaquim Nadal i Farreras demana per parlar.)* A veure, no hi ha un torn previst, en aquest moment, si no és per qüestions estrictament de procediment.

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

No estrictament de procediment, senyor president, però si el senyor Camp ha formulat una pregunta tan explícita als signants, jo em proposo contestar-la.

El president

A veure, em sembla que les intervencions són les que estaven programades...

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

Escolti, hi ha algun motiu que hagi canviat del 3 d'agost fins avui?

El president

Senyor diputat, tindrà ocasió, si és que les coses es desenvolupen com està previst, per poder-s'hi expressar amb tota la detenció que vostè cregui convenient, si és que admetem el que jo crec que es tractava del debat aquest, que era si s'aprojava per assentiment o no s'aprojava per assentiment la compareixença del conseller. Si això és així, i al menys a mi m'ha semblat interpretar-ho d'aquesta manera, després tots els grups tindran el temps suficient com per fer les precisions i els seus posicionaments. Lògicament, no ens belluguem

de cap qüestió extraordinària que requereixi trencar l'ordre del dia..., perdó, el programa de la sessió.

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

Sí, però la propera intervenció serà en rèplica a la intervenció del conseller, mentre que ara seria en rèplica a les al·lusions del diputat senyor Camp.

El president

Senyor diputat, té tota la raó que vostè, doncs, en aquest moment pot tenir interès a contestar una pregunta, però crec, de debò, que no correspon. Si li sembla, li agrairia que em fes confiança en aquest sentit. Gràcies. *(El Sr. Ribó i Massó demana per parlar.)* Senyor diputat, vostè...

El Sr. Ribó i Massó

Perdoni, senyor president. No sabíem que la Diputació Permanent estigués esponsoritzada per una marca japonesa de material informàtic i ho celebrem perquè es veu que és un nou esdeveniment en aquest Parlament.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Modificació de l'ordre del dia

Aquesta presidència entén que per assentiment s'aprova l'ampliació de l'ordre del dia amb la compareixença del conseller. Per tant, no ho sotmeto a votació perquè crec que és l'assentiment general de tots vostès. Per tant, prego, en aquesta ampliació de l'ordre del dia, la compareixença del conseller d'Economia i Finances davant la Diputació Permanent perquè informi sobre els acords de finançament autonòmic negociats amb el Govern de l'Estat.

Prego als serveis de la cambra que adequin la situació per tal que el conseller pugui fer això.

(Pausa. El conseller d'Economia i Finances entra a la sala i va a seure a la taula presidencial, acompanyat del secretari general del Departament d'Economia i Finances i de la cap del Gabinet del Conseller)

Compareixença del conseller d'Economia i Finances per informar sobre els acords de finançament autonòmic negociats amb el Govern de l'Estat (tram. 355-00118/06)

Té la paraula l'honorable conseller d'Economia i Finances, honorable senyor Francesc Homs i Ferret.

El conseller d'Economia i Finances (Sr. Francesc Homs i Ferret)

Gràcies, president. Unes qüestions prèvies abans de la meva intervenció relativa al nou acord de finançament autonòmic, que són més de caràcter ocasional i polític. Jo comparec davant d'aquesta Diputació Permanent

perquè així ho han sol·licitat 3 grups parlamentaris: Partit Socialistes de Catalunya - Ciutadans pel Canvi, Esquerra Republicana de Catalunya i Iniciativa - els Verds. La data no l'ha proposat aquest conseller d'Economia. És la que vostès m'han indicat i m'han mandatat.

La segona qüestió que vull dir-los és que no tinc cap inconvenient de tornar a comparèixer tantes vegades com m'ho demani el Parlament de Catalunya i de la manera que vostès decideixin, i el dia que decideixin. Aquesta és una iniciativa que té el Parlament de Catalunya.

La tercera qüestió que els vull dir és que vaig entregar la documentació de l'acord de finançament als representants dels grups parlamentaris del Parlament de Catalunya a la Comissió Mixta de Valoracions Estat - Generalitat fa més de 20 dies. S'han entregat dos documents: un de prop de cent pàgines, que conté l'acord pròpiament, aprovat el 27 de juliol, i un segon, que és un document de catorze pàgines que recull les valoracions econòmiques per a Catalunya que fa el Govern de la Generalitat.

Quart: Avui els entreguem aquests dos documents més un tercer document que recull els criteris emprats pel Departament d'Economia i Finances per fer les valoracions que es desprenen del nou acord de finançament per a Catalunya i que algun grup parlamentari ha demanat. Així ho he llegit en els diaris. Per cert, president, cap diputat o persona representant de cap grup polític d'aquesta cambra s'ha dirigit a aquest conseller o al Departament d'Economia i Finances per demanar cap dada ni cap document ni cap referència a res de l'acord de finançament autonòmic.

La cinquena observació és que sàpiguen vostès que a primers de setembre, a primers de setembre, es tornarà a reunir la Comissió Mixta de Valoracions Estat - Generalitat de Catalunya per seguir el procés del nou acord de finançament autonòmic, perquè és preceptiu: així està establert en l'Estatut d'Autonomia. I continuarem les tasques de valoració i la reflexió entorn al nou acord de finançament autonòmic. Així ho vaig manifestar ja a la darrera reunió a la Comissió Mixta de Valoracions, en la qual, entregada una primera documentació, els vaig emplaçar a una propera reunió a primers de setembre per continuar les valoracions més pròpiament sobre l'acord realitzat.

La sisena observació que vull fer prèvia, president, és que he llegit als mitjans de comunicació, darrerament i durant aquests dies de vacances, moltes declaracions sobre el nou acord de finançament autonòmic, per mi gens fonamentades i precipitades, que al meu entendre demostren desconeixement sobre les matèries econòmiques, tributàries i de finançament. A vegades penso que en això dels diners tothom s'atreveix a opinar, però la matèria, en si mateixa, crec que és molt complexa. I cada cop més es requereixen més coneixements molt precisos per poder avaluar les decisions econòmiques. No és aquesta una qüestió particular del finançament autonòmic. No ho és aquesta, una qüestió exclusiva i particular del finançament autonòmic, sinó que ho és de tota l'economia i de les finances del país. Si té la seva

complexitat el funcionament d'un banc o d'una gran empresa del país, com no ho ha de ser també la distribució de més del 40% del PIB de l'Estat, és a dir, més de 45 bilions de pessetes, i més concretament ja per a Catalunya, com ha de ser també de complex el funcionament de les fonts d'ingressos de més de 2,4 bilions de pessetes, i la seva evolució futura.

La hisenda pública i de la Generalitat de Catalunya, com saben, està en estreta relació amb el funcionament de l'economia. Si avui es requereixen grans professionals i molt especialitzats per comprendre i fer funcionar les entitats econòmiques, el mateix succeeix en l'àmbit públic, que cada cop més requereix més especialització, més preparació, per administrar el seu funcionament.

He observat que, setmanes abans de cloure la negociació, ja es varen anticipar valoracions sentenciant el fracàs d'aquesta negociació, sense conèixer el seu contingut. Malgrat la complexitat de la matèria i sense que la negociació hagués acabat, se succeïen declaracions a la lleugera i de fàcil titular. De fet, el que es posava de manifest, el que interessava políticament, era sentenciar de mort aquest procés sense conèixer-lo i avaluar-lo amb rigor. Veig que després d'haver-se realitzat aquest acord continuen aquestes valoracions superficials, no fonamentades –al meu entendre– i fetes amb poc rigor. Dóna tota la sensació que molts dels que opinen no s'han llegit les cent pàgines del document de l'acord que recull el nou model de finançament autonòmic.

Avui comparec davant d'aquesta Comissió i els demano que primer m'escoltin. Que intentin fer un esforç –ja sé que demano molt– d'aparcar els seus prejudicis i les seves reflexions i m'escoltin. I a partir d'aquí, després jo els escoltaré a vostès.

Si la negociació hagués arribat a un mal port i no haguéssim arribat a un acord, tots els grups de l'oposició avui aquí representats haurien dit «gran fracàs de l'acord de finançament» i Catalunya no hauria avançat en res.

Si la negociació arriba a un acord per unanimitat, tothom avui valora que té elements positius –pels que l'han signat–, però també els grups de l'oposició diuen que «gran fracàs del Govern de la Generalitat».

Quan hauria estat un èxit per vostès o per alguns de vostès l'acord de finançament autonòmic? Quan s'haurien acceptat uns plantejaments testimonials i teòrics que ni el govern del PP ni el del PSOE no estaven ni estan disposats a acceptar? Com s'hauria obtingut un acord positiu per a Catalunya, aleshores?

Veig doble llenguatge en matèria de valoració del nou acord de finançament i crec que no és acceptable. No es pot signar políticament l'acord, acceptar els seus continguts, perquè són prou bons, i després criticar-lo desqualificant una de les parts que l'ha fet possible.

Les decisions que s'han pres són estructurals i no s'han d'avaluar a curt termini. I en aquest sentit vull fer referència que una de les propostes que se m'ha fet arribar pel Grup Parlamentari socialista, en la seva pàgina 5, el document del Partit socialista de Catalunya diu que l'acord del finançament ha de tenir un horitzó temporal. Estrictament diu que s'ha d'avaluar en un horitzó

temporal. Doncs això és el que hem fet i ara avui els presentaré aquest acord i els seus continguts, i els prego que l'analitzin amb l'horitzó temporal.

Fetes aquestes observacions, m'agradaria entrar ja més pròpiament en l'anàlisi de tot el relatiu al procés de negociació i al contingut del nou acord de finançament. Unes consideracions inicials. El model que hem acordat és fruit d'una evolució del procés de construcció de l'Estat de les autonomies. La definició d'un model de finançament per a la Generalitat de Catalunya que sigui justa i solidària alhora que ens garanteixi els recursos necessaris per assegurar prioritàriament la cohesió social i el desenvolupament econòmic a Catalunya ha estat sempre un dels objectius polítics prioritaris del nacionalisme català i de la Generalitat de Catalunya. La Constitució espanyola, en els seus articles 56, 57 i següents, no estableix un model determinat de finançament autonòmic, precís, concret. No ho fa. Ans al contrari, estableix un marc molt obert en el qual caben moltes possibilitats, molts models, molts criteris, per definir el finançament autonòmic que garanteixi l'autonomia política i l'autogovern de Catalunya i de les altres comunitats autònomes.

El títol tercer de l'Estatut d'autonomia de Catalunya, que fa referència a finances i economia de la Generalitat de Catalunya, estableix els principis i criteris que conformen el marc general en què es pot definir un model de finançament per a la Generalitat. I, concretament en l'article 45 es fa esment de la participació anual en els ingressos de l'Estat, dels criteris bàsics en què s'ha de fonamentar i la previsible revisió quinquennal a la sollicitud del Govern o de la Generalitat per poder revisar-lo.

En base a aquests principis que estableix l'Estatut d'autonomia i en el marc dels que es despleguen a la LOFCA des de l'any 79, s'ha anat revisant el sistema de finançament de la Generalitat de Catalunya i s'ha anat fent de manera paral·lela el procés de desplegament de l'Estat de les autonomies i de les corresponents transferències de funcions i competències que s'han anat cedint a Catalunya i a les altres comunitats autònomes.

Ja des del principi, en les primeres revisions del model de finançament, Convergència i Unió i el nacionalisme català han liderat políticament la necessitat de concretar un model de finançament en base als principis de la suficiència de recursos econòmics, de l'autonomia financera, de la coresponsabilitat fiscal i de la solidaritat amb la resta de les comunitats autònomes. Un model, que la seva concreció econòmica ens permetés evolucionar cap a unes resultants equivalents a les que es desprenen d'altres models de finançament, com el que avui administren el País Basc i Navarra de manera excepcional, un model que permetés reequilibrar el diferencial existent de fluxos econòmics entre Catalunya i l'Estat.

En els darrers deu anys i amb les tres revisions de finançament autonòmic que s'han realitzat, i molt especialment amb aquest darrer acord recolzat tant pel PP com pel Partit Socialista, puc manifestar que el marc de finançament avui existent té una gran base de solidesa per poder, en la seva evolució futura, acomplir els prin-

cipis i objectius bàsics que fa anys que venim defensant. No tot està acabat. Però, en tot cas, seran aspectes addicionals a un model que en el seu conjunt bàsic és molt sòlid i positiu per a Catalunya.

El passat diumenge vaig llegir l'article de Pasqual Maragall, que deia en una entrevista... No, no era un article. Eren unes declaracions en una entrevista a *El Periódico*, fent retrets al nacionalisme català, que Catalunya havia d'aspirar a posar damunt la taula –deia textualment– un projecte d'Espanya on Catalunya càpiga còmodament i els altres, també. Això és el que venim fent fa vint-i-tres anys... de construcció de l'Estat de les autonomies. Però això és el que hem fet concretament amb l'acord de finançament autonòmic en aquesta ocasió, una proposta que és bona per a Catalunya i és encaixable en el conjunt de l'Estat.

No obstant haver-ho fet, també ens ho critiquen. És un exemple més d'aquestes certes incoherències o contradiccions. Hem fet una proposta a l'Estat que és bona per a Catalunya i encaixable per a totes les comunitats autònomes. El que no sé és el que d'excepcional s'ha fet per a Catalunya des del socialisme català en matèria de finançament. No ho sé. Desconec el que s'ha fet d'excepcional per a Catalunya en matèria de finançament autonòmic des del Partit socialista: criticar i criticar –això sí– el que nosaltres hem fet durant molts anys.

Amb aquest nou acord –segona reflexió que els vull dir– es dona un bon compliment a la Resolució del Parlament de Catalunya aprovada per aquesta cambra el passat desembre, de l'any passat. El Parlament de Catalunya el 18 d'octubre –perdó– del 2000 va aprovar una Resolució, la 257, relativa a un nou sistema de finançament per a la Generalitat de Catalunya. En l'esmentada Resolució, aprovada per 14 vots a favor, 2 vots en contra i 11 abstencions, s'instava el Govern de la Generalitat a negociar l'establiment d'un acord, d'un nou acord de sistema de finançament, que tingués en compte un conjunt de criteris.

Aquesta Resolució, aprovada pel Parlament de Catalunya, i els criteris que contempla han estat per al Govern de la Generalitat el marc general que ha orientat l'estratègia que s'ha seguit al llarg de la negociació per un nou model de finançament a partir de l'any 2002. En totes les revisions s'han produït avenços, en les anteriors, però en aquesta ocasió, els resultats obtinguts, com posaré de manifest més endavant, ens permeten afirmar que s'ha produït l'avenç quantitatiu i qualitatiu més important de tots els mai obtinguts en les revisions del model de finançament per a Catalunya en la línia i direcció que mandatava la referida Resolució del Parlament de Catalunya i que fa anys que ve defensant Convergència i Unió. Podrà discrepar-se sobre l'abast del compliment d'alguns dels criteris d'aquesta Resolució i ho accepto, però ningú podrà negar que, amb el nou acord, s'han produït importants avenços i que tots ells van en la mateixa direcció de tots els criteris que recollia l'esmentada Resolució.

Voldria ara fer unes consideracions procedimentals als aspectes que van precedir l'acord quant a totes les qüestions més relatives a les negociacions. L'objectiu, tal i

com vaig fer públic a la conferència a Tribuna de Barcelona el 26 de febrer de l'any 2001, poques setmanes després d'incorporar-me a la responsabilitat de la Conselleria d'Economia i Finances, vaig dir públicament que l'objectiu era aconseguir un bon acord per a Catalunya i, a la vegada, arribar a un pacte amb les restants forces polítiques, principalment amb el Govern del PP i amb el PSOE i evitar d'aquesta manera l'erosió que Catalunya va patir en les dues anteriors negociacions sobre el finançament.

A primers de febrer vaig iniciar una ronda de converses amb els representants dels grups d'aquest Parlament per tal de fer-me coneixedor de les posicions polítiques i dels criteris i propostes que cada Grup Parlamentari formulava al Govern de cara al procés de negociació d'un model de finançament. Vaig conèixer els criteris bàsics i les prioritats de cadascun dels partits polítics aquí representats, i alguns, fins i tot, em van fer arribar posteriorment la seva proposta per escrit; per cert, no pas tots, però alguns sí. Se'm va plantejar per part d'algunes forces polítiques l'oportunitat de configurar una proposta catalana. Feia poc més de tres mesos i escaig que el Parlament de Catalunya havia aprovat la referida Resolució, resultant d'una proposició no de llei, com a resultat dels treballs que va realitzar la Comissió que per a aquests efectes es va constituir en aquesta cambra. Aquella Resolució es va aprovar, com he dit abans, per 14 vots a favor, 2 en contra i 11 abstencions i, per tant, sense la unanimitat dels grups parlamentaris representats en el Parlament de Catalunya; feia prop de tres mesos, tan sols.

Una proposta catalana jo la veia difícil –la veia difícil. Tres mesos abans, aquest Parlament no va ser possible que acordés una proposta unànime entorn del finançament autonòmic, després de més d'un any de treball d'una comissió que va estar avaluant aquesta matèria. Els partits que més la reclamaven a l'opinió pública no feien absolutament res per poder construir-la unànime; es tractava de tirar la pedra i amagar la mà, al meu entendre; semblava del tot innecessari tornar tres mesos després que el Parlament de Catalunya no hagués aconseguit per unanimitat un acord en matèria de finançament; semblava, al meu entendre, del tot innecessari tornar a fer un intent i un esforç per obrir una nova dinàmica de diàleg polític per construir un consens sobre finançament autonòmic si tan sols feia –com dic– poc més de tres mesos que el Parlament ja havia acordat una resolució molt concreta i molt extensa sobre criteris en matèria de finançament autonòmic i ho va fer sense unanimitat.

En tot cas, vull deixar molt clar, tal i com vaig manifestar als representants dels grups d'aquest Parlament en les reunions que vaig celebrar amb ells i també a la Comissió Mixta de Valoracions Estat - Generalitat, que el contingut de la Resolució del Parlament ha estat, en tot moment, el marc polític de referència que ha orientat les negociacions que ha portat a terme el Govern de la Generalitat de Catalunya. En les esmentades reunions amb les forces polítiques de Catalunya, vaig comunicar molt explícitament que el Govern de Catalunya, en aquesta ocasió, volia aconseguir un bon acord de finançament per a Catalunya, però un acord consensuat

no només amb el Partit Popular, sinó també amb totes les forces polítiques que governen les restants comunitats autònomes, i principalment i especialment amb el Partit Socialista.

A primers de febrer vàrem establir amb el vicepresident segon, ministre d'Economia, excel·lentíssim senyor Rodrigo Rato, i amb el ministre d'Hisenda, el senyor Cristóbal Montoro, l'estratègia de procediment i un calendari d'actuacions, que hem seguit amb molt detall. En aquest sentit, es van configurar tres fases en el procediment negociador. La primera fase, que seria d'aproximació bilateral entre l'Administració central de l'Estat i la Generalitat de Catalunya, ens intentaríem posar d'acord sobre els criteris i mecanismes a introduir per configurar un model de finançament acceptat per ambdues parts, una fase més reservada i que hauria de finalitzar el mes de maig. En aquesta fase és quan es va poder avançar-se més qualitativament en la definició del nou model recollint les propostes d'interès per a Catalunya, però alhora encaixables en el conjunt de l'Estat.

En la segona fase, que abastaria els mesos de maig, juny i juliol, s'entraria en un procés més obert i públic, de converses creuades amb les comunitats autònomes i les forces polítiques alhora, en què, en nom del Govern de la Generalitat, vaig posar una altra vegada especial interès que el Govern de l'Estat, del Partit Popular, buscara el consens amb totes les forces polítiques, especialment amb el Partit Socialista. I així va ser ratificat pel Govern de l'Estat coincidint, també, amb aquest objectiu. En aquest període és quan es van portar a terme diverses reunions entre totes les forces polítiques, amb els consellers d'Economia de les altres comunitats autònomes, amb el Govern central i amb mi mateix. La tercera fase seria la que aniria des del setembre a finals d'aquest any, en què s'haurà de traslladar l'acord a un conjunt de disposicions legals que les Corts Generals de l'Estat hauran d'aprovar definitivament. I en el context d'aquest procés, la Comissió Mixta de Valoracions Estat - Generalitat continuarà els seus treballs de seguiment.

Aquest marc procedimental, acordat en tres fases, s'ha seguit perfectament i explica, en bona part, per què en determinats moments he administrat amb certa reserva el protagonisme del Govern de Catalunya en aquest procés. El que, al meu entendre, era més important era assegurar el resultat final i no cercar protagonismes estèrils. Ara bé, avui considero que sense Convergència i Unió l'acord a què s'ha arribat no s'hauria aconseguit.

Unes observacions en aquestes dues primeres fases. Pel que fa a la primera, a primers de febrer es van iniciar les converses formals amb el Govern de l'Administració central de l'Estat presidides en tot moment pel ministre d'Hisenda, el senyor Montoro, de cara a donar a conèixer les propostes al Govern de Catalunya i orientar el procés de negociació d'un nou model de finançament. Des d'aleshores, s'han portat a terme moltes reunions de treball i reunions bilaterals amb el Govern de Madrid, en les quals he pogut exposar els plantejaments que proposava el Govern de Catalunya a l'Administració de l'Estat i a les altres comunitats autònomes, com

explicaré tot seguit. Vaig fer més de vint reunions de treball i moltes més converses telefòniques abans de concloure aquesta fase primera de la negociació, i moltes d'elles no varen transcendir a l'opinió pública. He de manifestar que la Generalitat de Catalunya va ser en aquest moment quan va poder influir més a bastament la determinació dels criteris que calien introduir per fer evolucionar l'actual model cap a un altre que ens permetés avançar en els principis de la suficiència econòmica, l'autonomia financera i la coresponsabilitat fiscal. Va ser llavors quan vàrem poder fer un esforç i un diàleg més intents de compenetració i de configuració dels nous criteris del nou model.

Va ser a partir d'aquí que vaig reunir la part catalana de la Comissió Mixta de Valoracions i vaig informar amb tot detall de quins eren aquells criteris i aquelles línies que en la primera fase ens havíem posat d'acord i que ens permetrien transformar l'actual sistema de finançament i donar pas a un nou model que podria ser aprovat pel Govern de l'Estat i, previsiblement, també per les restants forces polítiques. Mancava, en aquells moments, la concreció econòmica de l'acord, tot i que tenia fetes amb el Govern unes grans aproximacions pel que fa a la seva repercussió per a Catalunya. Va ser a partir d'aquest moment que vaig dir públicament que no donaria xifres fins al final de la negociació per tal de no obstaculitzar el procés de converses que s'iniciava aleshores amb les restants forces polítiques, és a dir, en l'esmentada segona fase. Vaig dir ja des del principi que buscaríem l'acord amb el Partit Socialista i restants forces polítiques, que la revisió del finançament era una matèria que hauria de donar pas a un acord d'Estat i que la revisió que ens proposàvem fer hauria de tenir grans components estructurals, perquè tant el Partit Socialista com el Partit Popular hi estiguessin d'acord i ja no hi haguessin riscos d'involució que fessin retrocedir aquests avenços i evitar crítiques partidistes, demagògiques, injustes per a Catalunya.

Per què era important per a Catalunya construir aquest consens si ja se sabia que el seu contingut era bo per a Catalunya? Per què tenint jo ja la precisió que era bo per a Catalunya el nou acord, per què tanta insistència a buscar aquest consens? En les dues negociacions de revisió de finançaments anteriors en què es va arribar a acords, l'any 91 amb el Partit Socialista, governant en aquell moment l'Estat, i l'any 96 amb el Partit Popular, també governant en minoria l'Estat, Convergència i Unió..., en aquell moment, van sortir fortament criticades, Convergència i Unió, per una o altra força política, segons si es trobaven al Govern o a l'oposició. En ambdues ocasions els acords varen tenir elements positius, però el Govern de Catalunya va ser fortament criticat i Convergència i Unió també. La imatge del país va quedar injustament erosionada per aquell procés, i avui sabem que en aquelles dues ocasions els acords a què es varen arribar varen constituir en si mateixos avenços, encara que insuficients, però avenços. Així, doncs, em vaig proposar, en aquesta ocasió, superar aquelles dinàmiques que en res afavorien Catalunya i que, per altra banda, donaven peu a la demagògia que desinformava la població sobre la bondat de les decisions polítiques que s'adoptaven en matèria de finançament autonòmic.

Pel que fa a la segona fase, he portat a terme més de vint-i-cinc reunions amb el Govern de l'Estat i les altres comunitats autònomes i moltes altres converses telefòniques. He d'esmentar que el fet de no entrar en una anàlisi creuada i comparativa de les xifres econòmiques durant el procés de converses en aquesta fase entre les diverses administracions públiques i les diverses forces polítiques ha ajudat de manera decisiva el resultat final obtingut. Bé és cert que la Generalitat de Catalunya no va administrar públicament tot el protagonisme que en realitat va tenir, és veritat, i he estat per això, en certa forma, criticat, atès el paper determinant en la definició dels nous criteris que es van introduir, que vaig tenir en la primera fase. Però també és cert que aquesta actitud ha contribuït a fer possible un dels importants objectius que ens havíem proposat assolir, que era arribar a un bon acord amb totes les restants comunitats autònomes i partits polítics. En cap moment vaig administrar la negociació de manera que impedíssim el procés de diàleg amb les restants forces polítiques, a fi d'aconseguir l'objectiu del consens, que, com ja he indicat, era una prioritat del Govern de la Generalitat expressada públicament per mi mateix en moltes ocasions.

A alguna força política catalana, com he llegit en els diaris, pot haver-li semblat que la Generalitat de Catalunya no tenia el protagonisme que li corresponia, però això no era del tot cert, ja que en aquesta segona fase del procés en tot moment vaig poder administrar, conjuntament amb el Govern de l'Estat, els acords més econòmics, és a dir, les quantitats de la restricció inicial i els detalls de la participació en la cistella i tots els elements fonamentals del nou acord. Concretament, amb qui primer es van acordar aquestes quantitats i aquests criteris va ser amb la Generalitat de Catalunya, però em vaig reservar, per facilitar el consens, amb les altres forces polítiques. Quan es diu públicament que es vol un consens entre moltes administracions i formacions polítiques, s'ha de ser coherent i adoptar les decisions de manera que ho facin possible, i això és el que hem fet.

Pel que fa a la tercera fase, aquesta darrera etapa, en què encara no hem entrat pròpiament, vindrà precedida per unes reunions plenàries de la Comissió Mixta de Valoracions Estat - Generalitat de Catalunya a fi de –i tal com preveu l'Estatut de Catalunya– aprovar el nou model de finançament per a Catalunya. Per tant, encara ens queda feina a fer en el context de la Comissió Mixta de Valoracions.

Entrem pròpiament en el nou acord de finançament. Voldria fer unes referències a tres restriccions prèvies. Cal saber que les negociacions tenien tres restriccions prèvies que condicionaven el diàleg pels continguts del nou model. La primera, que els resultats a obtenir s'havien de projectar en el temps, que no es podien fer concentrant les millores en un sol any i avaluant-les en un sol any. L'escenari contemplat per nosaltres van ser cinc anys. L'Estatut d'autonomia de Catalunya, en l'article 45, diu concretament –i mentre no es modifiqui això serà així– que cada cinc anys el Govern de Catalunya o el Govern de l'Estat pot instar la revisió del model de finançament autonòmic; mentre això no es modifiqui, cada cinc anys, o bé la Generalitat o bé

l'Administració central de l'Estat pot instar la revisió del finançament autonòmic. Per tant, l'escenari a contemplar és el que se'n desprèn d'aquest horitzó que l'Estatut permet, que cada cinc anys es pot revisar el model de finançament autonòmic.

Segona restricció: havíem d'integrar les innovacions introduïdes en l'acord realitzat l'any 96 entre el Partit Popular i Convergència i Unió i anar més enllà, és a dir, no podíem inventar nous models, no podíem anar en una direcció diametralment oposada a la que ja es va iniciar el 91 amb la participació en els impostos i es va aprofundir molt més el 96, amb el Partit Popular, amb una ampliació d'aquest criteri; havíem d'anar en aquesta direcció i no podíem inventar un nou model diametralment diferent. Es descartava, doncs, inventar nous models diferents al procés iniciat en negociacions anteriors.

Tercera restricció: el nou model resultant no podia ser exclusiu d'una comunitat autònoma, sinó que havia de poder-se aplicar a totes les comunitats autònomes del règim general. No podíem tractar la revisió del finançament de forma bilateral i exclusiva per a cada una de les comunitats autònomes amb criteris i amb models diferents cada una de les comunitats autònomes. Amb aquestes tres restriccions inicials, amb aquestes tres, s'inicia un procés de negociació.

Voldria indicar també que ens proposàvem, en començar, superar les inconsistències actuals derivades del procés evolutiu de la construcció de l'Estat de les autonomies, que els vull recordar que l'estat inicial de la situació era la següent: el nou acord de finançament havia de permetre superar l'actual dispersió que té el funcionament de les finances en l'àmbit de les administracions autonòmiques; no solament ens trobem que tenim comunitats autònomes amb nivells competencials diferents, sinó que en l'àmbit del finançament autonòmic ens trobem amb el règim de finançament de les competències comunes, que és un règim, per una banda, i el règim de finançament de les competències sanitàries i socials per l'altra. Dos règims diferents amb models d'actualització i d'evolució diferents.

I en aquest darrer àmbit, el sanitari, ens trobem que deu comunitats autònomes no tenen la competència sanitària i que cinc sí la tenen, la competència sanitària, la qual cosa fa més complexa l'anàlisi de la transformació del sistema. Però, a més, ens trobem com a resultat que l'any 96 les comunitats autònomes governades pel Partit Socialista no es van acollir al llavors acord de finançament autonòmic, ens trobem que hi han dotze comunitats autònomes de les que ja he dit que tenien un sistema general de finançament de les competències comunes i de les competències sanitàries, i tres que en tenien un altre: tot un mosaic de situació que feia complex el punt de sortida. Ens proposàvem, doncs, fer evolucionar l'actual sistema cap a un marc integrat més clar, normalitzat, pel que fa els models de finançament autonòmic.

Què ens proposàvem aconseguir? En aquest sentit, des de la Generalitat de Catalunya s'han proposat al Govern central de l'Estat els criteris necessaris per fer evolucionar l'actual model acordat amb el Partit Socialista

en el període 92-97 i amb el Partit Popular en el període 97-2001 cap a un nou model que ens permetés assolir alguns dels principis bàsics que el nacionalisme català i Convergència i Unió ve defensant des de fa temps i que quedaven recollits en gairebé la seva totalitat en la Resolució aprovada pel Parlament de Catalunya. És a dir, nou punts.

Primer, un model basat en la distribució dels ingressos i no en l'actualització de la despesa, com fins ara ha estat. Que els ingressos de la Generalitat de Catalunya depenguin dels impostos que paguen els ciutadans i ciutadanes de Catalunya a Catalunya, principi essencial i bàsic que orienta el model del concert existent al País Basc i Navarra: tots els recursos del Govern del País Basc i Navarra procedeixen dels impostos dels ciutadans i ciutadanes d'aquestes comunitats autònomes. Segon, incrementar l'autonomia financera introduint el criteri de la participació directa en una cistella d'impostos. Tercer objectiu, millorar el finançament de la sanitat amb instruments estables i garanties temporals. Quart, incrementar la capacitat normativa del Parlament de Catalunya per poder modificar els impostos que paguen els catalans. Cinquè, participar en la gestió dels tributs que paguen els catalans a Catalunya. Sisè, revisar els instruments de solidaritat, després de vint-i-tres anys de constitució de l'Estat de les autonomies. Setè, millorar el finançament específic de Catalunya. Vuitè, establir un principi de lleialtat institucional. Nou, amb tot, aconseguir un model que ens permeti incrementar la suficiència econòmica i reduir el diferencial financer de Catalunya amb l'Estat.

Era evident que aquests objectius no es podien aconseguir tots de cop i el primer any; per tant, ens proposàvem aconseguir-los en un procés evolutiu al llarg dels propers cinc anys. Així mateix, també ens proposàvem, com ja he dit, que en aquesta ocasió es pogués donar un pas endavant qualitativament important, de manera que es fes difícil el retrocés del model de finançament autonòmic de l'Estat espanyol i tan sols restés el finançament de la seva evolució i acabar de completar-lo en futures revisions. Avui podem dir que una gran part dels criteris proposats per la Generalitat de Catalunya per aconseguir aquests objectius esmentats han estat acceptats per l'Administració central en les reunions portades a terme amb el Govern del Partit Popular, en la primera i la segona fase del procés, i que han estat posteriorment compartides per totes les comunitats autònomes, superant així les dinàmiques polítiques de les etapes anteriors.

Què s'ha acordat amb el nou model de finançament autonòmic? Doncs, un model basat en la distribució dels ingressos i no en l'actualització de la despesa, un pas qualitativament importantíssim. Del que es tracta és de posar les bases estructurals d'un sistema que no és anar assignant recursos actualitzant la despesa de l'any anterior, sinó basat en la distribució predeterminada dels ingressos en base als impostos que paguen els ciutadans.

Vàrem proposar, doncs, al Govern –tal i com fa molts anys venim proposant en anteriors al finançament autonòmic, i també com recull la Resolució del Parlament de Catalunya textualment i literalment– que el nou model de finançament hauria de permetre reduir substan-

cialment les transferències de l'Estat i garantir un sistema d'assignació dels recursos en base als ingressos que procedeixen dels impostos que paguen els ciutadans de Catalunya. Es tractava de predeterminar avui com ens distribuïm les recaptacions dels impostos del demà. D'aquesta manera, la Generalitat asseguraria una participació en els futurs increments de recaptació que avui no tenia amb el model anterior.

(L'exposició de l'orador és acompanyada d'una projecció de xarts, els quals es reproduïxen en l'annex.)

En aquest sentit, en el model acordat, els ingressos de la Generalitat passaran a dependre en un 86% dels ingressos tributaris que paguen els ciutadans de Catalunya a Catalunya i en un 14% de les transferències de l'Estat; tot un avenç i un canvi conceptual important, gens menyspreable, i més quan venim d'unes etapes anteriors en les quals, per exemple, l'any 92, en l'acord establert amb el Partit Socialista, els ingressos de la Generalitat de Catalunya depenien en un 22% dels ingressos tributaris que pagaven els catalans i d'un 78 de les transferències de l'Estat i de la Seguretat Social. *(Vegeu el xart 1 de l'annex.)* I posteriorment –i posteriorment...–, doncs, a l'any 92 els ingressos de la Generalitat de Catalunya depenien en un 22% dels ingressos tributaris que pagaven els catalans i d'un 78 de les transferències de l'Estat i de la Seguretat Social. I posteriorment, amb l'acord amb el Partit Popular, l'any 97, això té uns avenços, passem al 33 dels ingressos tributaris i a un 66 de les transferències de l'Estat i de la Seguretat Social.

Vull recordar de manera directa, doncs, al Grup Parlamentari Socialista, que al seu document –febrer 2001– *Els Socialistes de Catalunya davant de la revisió del sistema del finançament autonòmic*, es diu en la pàgina 10 –es diu en la pàgina 10–: «Establiment d'una cistella d'impostos», i es diu concretament que a mig termini els ingressos tributaris haurien de representar entorn del 70% dels recursos totals del conjunt, tal com succeeix als països federals, i es diu: «I a curt termini, però de cara al proper quinquenni, l'objectiu és que se situï en un 50% el pes dels ingressos tributaris.» L'acord que hem fet ens situa en un 86% l'any 2002 –en un 86% l'any 2002. Ara s'ha aconseguit, com veuen, conceptualment un pas molt significatiu que difícilment es podrà retrocedir i que va en la línia dels models més descentralitzats de les hisendes dels estats de la Unió Europea.

No totes les comunitats autònomes tindran aquest mateix grau d'autonomia, i això ho vull fer constar: la majoria de les comunitats autònomes estaran per sota del 86% que hem aconseguit, de l'autonomia financera que obtindrà Catalunya. I això per què? Això perquè l'esforç fiscal de Catalunya és més elevat del que tenen les altres comunitats autònomes. El model ens permet, per a Catalunya i per a determinades comunitats autònomes amb major esforç fiscal, dependre menys de les transferències de l'Estat, i dependre molt més dels impostos dels seus ciutadans. Per tant, aprofundim en l'autonomia financera.

Aquest 14% que ens queda, que avui encara resta de dependència, és el que se'n diu la PIE, la participació

en els Ingressos de l'Estat; és el marge de maniobra restant que pot permetre futures decisions. En el 86% d'autonomia financera aconseguida difícilment podrem retrocedir mai més –mai més–; el que sí podrem és acabar de consolidar un nou criteri que ens permeti substituir aquest 14 per una dependència directa d'impostos pagats pels catalans.

Segon punt: incrementar l'autonomia financera introduint el criteri de la participació directa en una cistella d'impostos, la famosa cistella d'impostos que s'ha anat denominant i s'ha anat, doncs, reflectint als diaris. L'objectiu de major autonomia financera, vinculat al criteri d'un model basat en els ingressos, passa necessàriament per predeterminar avui el repartiment de les recaptacions dels impostos del demà. Amb aquest propòsit, s'aconsegueixen dos objectius bàsics del nacionalisme català: el primer, fer dependre els ingressos de la Generalitat directament de les recaptacions dels tributs que paguen els catalans a Catalunya, i segon –molt important econòmicament parlant i al meu entendre–, garantir que la Generalitat de Catalunya participarà també directament dels futurs increments de recaptació que s'obtinguin com a conseqüència de l'evolució de l'economia al llarg dels propers anys. És a dir, més suficiència econòmica.

Aquests objectius estaven incorporats en la Resolució del Parlament de Catalunya del passat mes de novembre de 2000 i estava mandatat per aquest Parlament. Hem proposat, doncs, al Govern participar en tots els impostos de l'Estat que es paguen a Catalunya –hem proposat–, que són tretze. D'aquests, ens hem posat d'acord en onze i s'ha predeterminat una distribució, s'ha aconseguit una participació en el que hem anat denominant una ampla cistella d'impostos. En les dues negociacions anteriors, la de l'any 91 i de l'any 96, tan sols es va aconseguir predeterminar la participació en un sol impost: l'IRPF; l'any 91, un 15% amb topalls; l'any 96, 30% sense topalls. Ara hem pogut avançar i ens hem posat d'acord en sis impostos més, a més a més dels quatre que ja tenim plenament cedits, entre els quals figuren l'IVA i els cinc impostos especials –el que grava els carburants en la fase de producció, el que grava l'alcohol en la fase de producció el que grava el tabac en la fase de producció, i el que grava la matriculació i l'electricitat en les fases de consum i de detall. Vull recordar la negativa expressada tant pel Partit Popular com pel Partit Socialista en anteriors ocasions per accedir a aquest propòsit.

Han quedat avui fora de la cistella, lògicament, l'impost de la renda dels no residents, que és el que està sotmès als convenis i a les dinàmiques de convenis bilaterals entre els estats membres –és el que paguen els no espanyols que viuen a Catalunya o a Espanya–, i l'impost sobre societats, en què la complexitat tècnica de la seva imputació territorial feia difícil, encara que no impossible –encara que no impossible–, un repartiment de la seva recaptació a nivell de comunitats autònomes. Quina part dels beneficis d'El Corte Inglés, de Repsol o de la SEAT s'imputa a Astúries, s'imputa a Múrcia, s'imputa a Catalunya o s'imputa a Extremadura? Aquesta era la resposta que havíem de donar. No és impossible, no és impossible trobar un criteri tècnic,

però sí que era complex i ens feia més complex el debat. Hem avançat en onze de tretze figures impositives. El resultat, doncs, per a l'any 2002 és que a Catalunya la Generalitat de Catalunya participarà en onze de dotze impostos que paguen els catalans, dotze que paguen els catalans. Tot un avenç conceptual i estructural.

Quina ha estat l'estructura d'aquesta cistella? Els ingressos de la Generalitat a partir de l'any 2002 tindran l'estructura següent. (*Vegeu xart 2.*) Es participa en un 33% sobre l'IRPF, es participa en un 35% de l'IVA, es participa en un 40% de l'impost sobre el tabac, un 40 sobre l'impost sobre els alcohols, un 40 sobre l'impost dels hidrocarburs, i 100% de l'impost sobre l'energia, 100% de l'impost sobre la matriculació i 100% dels impostos cedits, que són l'impost de successions i donacions, el de patrimoni, el de transmissions patrimonials i el d'actes jurídics documentats i la taxa sobre el joc.

D'aquest criteri d'estructura de participació en la cistella a què s'ha arribat se'n desprèn un avantatge relatiu molt important per a Catalunya, que va vinculat amb l'objectiu contemplat en l'Estatut d'autonomia i llargament reivindicat per Convergència i Unió –i també, per cert, recollit en la resolució del Parlament de Catalunya–, i és a dir que en els criteris d'assignació dels recursos a la Generalitat de Catalunya es tingui en compte l'esforç fiscal, principi llargament discutit i negociat i debatut i reivindicat des de Catalunya, que l'esforç fiscal es tingui en compte com a criteri en la determinació de l'assignació dels recursos. A partir d'ara, amb la cistella d'impostos, a més esforç fiscal més recursos futurs s'obtindran. És la màxima expressió de reconeixement possible de la variable esforç fiscal. Ara els nostres recursos vénen ponderats i determinats per l'esforç fiscal que fan els catalans: a més futur esforç fiscal més recaptació a Catalunya.

Un altre aspecte a considerar positiu, que es desprèn del criteri de participació en la cistella d'impostos, és que fins ara una part important de les transferències de l'Administració central de l'Estat a la Generalitat de Catalunya, les destinades a sanitat i servei social especialment, que, com saben, és el 42% del pressupost de la Generalitat de Catalunya, s'actualitzaven amb el criteri del PIB nominal al cost dels sectors. Ara, amb la participació en la cistella, aquests recursos evolucionaran cada any per damunt del criteri del PIB nominal al cost dels factors. Per quina raó afirmo que evolucionaran per damunt? Perquè en els darrers deu anys –i si agafem les estadístiques dels darrers deu anys–, l'evolució de la cistella d'impostos en què participem ha tingut taxes de creixement mitjà interanual sempre per damunt del PIB nominal al cost dels factors, aproximadament, entre dos i tres punts per sobre de mitjana –anys, per damunt de tres–, i la mitjana va entre dos i tres punts. És per això que el criteri de participació en la cistella formada per onze de tretze impostos ens proporciona per a la sanitat, al llarg dels propers anys, més recursos que el criteri que fins ara venia aplicant el que era el PIB nominal al cost dels factors. Després, si volen, els poso una sèrie i els hi dono les dades. Són estadístiques i contrastades. Entre dos i tres punts de mitjana d'evolució de recaptació damunt del PIB és la sèrie dels

últims deu anys, amb crisis i amb bones evolucions econòmiques. Però recordin que els anys 92 i 93, profundes crisis econòmiques. Sempre la recaptació dels impostos a l'Estat i en un país va una mica pel damunt del PIB nominal al cost dels factors, sempre, sempre. És així. Per això, en les lleis fiscals es plantegen, moltes vegades, les adaptacions nominals d'algunes deduccions i d'alguns tipus impositius.

La cistella ens proporciona el 100% de recaptació de sis impostos de l'Estat a Catalunya, el 40% de tres impostos de l'Estat a Catalunya, el 35% de l'IVA i el 33% de l'IRPF. Si l'economia va bé, cosa que ens esmerçarem perquè així sigui, cosa que ja hem fet en els últims anys i continuarem fent en el futur, si l'economia va bé, tots els futurs increments de recaptació fiscal, una part es quedarà a Catalunya, cosa que avui no és així.

Poseu-me el gràfic 5 (*vegeu el xart 5*). En aquest gràfic es posa de manifest en les corbes de color blau i de color verd l'evolució del finançament general a Catalunya i l'evolució del finançament de la sanitat, que van..., la sanitat una mica per sota perquè està «topada» pel PIB nominal al cost dels factors i el de la Generalitat no està «topat» i va una mica per damunt.

Però, en canvi, la recaptació de l'Estat, excepte l'IRPF, perquè a partir de l'any 96 i 97 l'IRPF ja entra en un procés de cessió i surt ja del concepte impost i entra dintre del concepte de transferències..., l'evolució dels impostos de l'Estat ha estat sempre per sobre. El que en el fons hem estat discutint en aquest nou model és com ens prerrepartim aquest increment que sempre té la recaptació de l'Estat per damunt dels ingressos que té la Generalitat de Catalunya. El que es tractava és posar un model estructural que predeterminés un repartiment d'aquest diferencial entre els recursos que hem vingut rebent sempre i els recursos que l'Estat sempre ha rebut.

Anem a comentar el tercer objectiu: millorar el finançament de la sanitat amb instruments estables i garanties temporals. La sanitat és un dels aspectes bàsics del nou model. La despesa destinada a cobrir les prestacions sanitàries dels ciutadans de Catalunya constitueix un dels capítols més importants del pressupost de la Generalitat de Catalunya: representa el 42% del pressupost. Fa temps que venim plantejant, en totes les instàncies polítiques al nostre abast, la necessitat de dotar de més recursos les administracions que tenen responsabilitat en la prestació dels serveis sanitaris.

La població se'ns envelleix. Les noves prestacions i fàrmacs per pal·liar les malalties avui existents són cada cop més costosos i la cultura de la prevenció sanitària s'està estenent, sortosament, en el comportament dels ciutadans a Catalunya. I això fa que cada cop sigui més efectiva l'actuació sanitària, però, a curt termini, més intensiva en despesa, perquè la població se'ns envelleix.

Amb el nou model de finançament hem tornat a proposar al Govern afrontar la revisió del finançament de la sanitat, i això feia del tot necessari superar la situació existent de cinc comunitats autònomes que tenien la competència en matèria de sanitat. I deu que no, de les quals tres d'elles estaven encara acollides al model de finançament anterior al 96. Tot un marc complex.

Per afrontar la revisió del finançament de la sanitat, calia acceptar que la prestació dels serveis sanitaris fos una competència totalment transferida a totes les comunitats autònomes. Si no es prenia aquesta decisió, difícilment el criteri de la cistella d'impostos seria viable, si no fos que es determinessin diversos nivells de cistella per diverses comunitats autònomes, cosa que ho feia encara molt més complicat tot.

La Generalitat de Catalunya ha proposat que el finançament de la sanitat entri en el règim general del finançament de les comunitats autònomes i, en lloc de tenir dos règims de finançament, tenir-ne un de sol, integrat. Ho hem proposat i ho hem plantejat. Aquest compromís només podia portar avantatges per a Catalunya, ja que, si es mantenien sistemes de finançament diferents, s'obstaculitzava la revisió de la sanitat de les cinc comunitats autònomes que teníem la competència transferida. En els últims anys revisar el finançament de cinc comunitats autònomes i no revisar el de les deu era una complexitat i l'obstacle a una millora del nostre finançament de la sanitat de Catalunya.

La millora del finançament de la sanitat acordat ve bàsicament determinada per tres vies. La primera per la dotació actual, que s'actualitza cada any d'acord amb l'índex d'evolució de la cistella d'impostos. Ara, els diners per a la sanitat, prop de 800.000 milions de pessetes, no ens vénen pel criteri del PIB nominal al cost dels factors: ens vénen per la participació en una cistella d'impostos que evoluciona cada any entre dos i tres punts per sobre del PIB nominal al cost dels factors, d'acord amb el que són les sèries dels últims deu anys.

El nou model... Segona via de millora del finançament. El nou model preveu addicionalment diversos mecanismes per a la cobertura d'increments a la demanda de serveis i de prestacions sanitàries futures. És a dir, el problema de la sanitat són les futures demandes que el sistema tindrà, no les actuals, que ja ho són, però les futures demandes és el principal problema. Doncs, bé, concretament es preveu la dotació de dos fons de caràcter sanitari en els dos temes més complexos que avui té la sanitat, que són: un, anomenat «fons de cohesió sanitària per al pagament del cost dels desplaçats i els no residents», que anirà a càrrec de l'Administració central amb un procés de facturació directa que faran les comunitats autònomes, i el cost de la cobertura, un segon fons, dotat amb més de 40.000 milions de pessetes, per al control de les incapacitats laborals, que és el front més complex que té la despesa sanitària: les incapacitats laborals.

Ambdós fons, instruments, afecten molt directament Catalunya i ens permetran una aportació addicional de recursos. És a dir, amb el nou acord, avui facturarem a l'Administració central els desplaçats de tot Espanya que s'atenguin a Catalunya i el liquidarem. I, amb el nou acord, també liquidarem a l'Administració central de l'Estat els estrangers que s'atenguin a Catalunya i l'Estat compensarà per acords bilaterals amb els Estats membres del seu país d'origen. Amb el nou acord, els 40.000 milions per a la cobertura de la incapacitat laboral es destinaran a cobrir les despeses generades en aquest context.

La tercera via per a millorar la sanitat és la possibilitat d'implantar en la fase minorista la figura de l'impost sobre els carburants que, d'acord amb el que avui diu la Unió Europea, si s'aplica, ha de ser exclusivament per atendre despesa sanitària. Només hi ha tres estats a la Unió Europea que ho han desenvolupat i es reconeix en el nou acord la possibilitat que a l'Estat espanyol es pugui desplegar l'impost en fase minorista sobre carburants per tal que la recaptació vagi destinada totalment i exclusivament a cobrir les despeses sanitàries.

Aquesta possibilitat és una possibilitat que reconeix l'acord, que l'Estat implanta i el transfereix a les comunitats autònomes. Per tant, previsiblement, a partir de l'any 2002 es desplegarà aquesta opció i es transferirà a les comunitats autònomes, perquè la recaptació la puguin administrar amb el reconeixement de capacitat normativa sobre tipus per poder modular la figura de tipus impositiu aplicable en l'impost de carburant en el territori. Si una companyia com Repsol o com qualsevol petroliera pot avui alterar els preus dels carburants en fase minorista com vulgui i a la mateixa ciutat de Barcelona tenim benzineres que tenen preus diferents, per què, tenint la Unió Europea reconeguda als Estats membres la possibilitat d'aplicar tipus en fase minorista amb finalitat exclusiva a la sanitat..., per què no ho fem? Per què només l'han de fer les petrolieres, l'alteració dels preus en fase minorista? I, per què no ho podem fer l'Administració pública, per finançar les necessitats que la població tindrà en un futur immediat, perquè s'envelleix, per cobrir les despeses sanitàries? Si la Unió Europea així ho reconeix i tres estats ja ho han desplegat, per què no ho podem fer per poder dotar de més recursos la sanitat?

Per altra banda, s'han adoptat, també, mesures de garantia en l'àmbit de la sanitat. Quines són? El nou acord estableix les anomenades «assignacions d'anivellament per al servei de sanitat» dotades pels pressupostos generals de l'Estat i que es posaria en marxa quan es produeixi una desviació de més de tres punts en la despesa per població protegida respecte a la mitjana estatal.

Així mateix, es manté la garantia que cada comunitat no rebrà menys recursos dels existents i que les futures actualitzacions dels propers tres anys no aniran mai per dessota, en cap cas, de l'increment que experimenti el PIB nominal al cost dels factors. És a dir, hi ha una garantia de tres anys d'actualització del PIB nominal i hi ha una garantia que, si hi ha un desviament de població protegida de més de tres punts de la mitjana, es revisarà, llavors, per part de l'Administració central, l'assignació a la sanitat.

Per altra banda, el principi de lleialtat constitucional que s'ha acordat en el nou model és molt important, perquè contempla que cada any el Consell de Política Fiscal i Financera podrà avaluar l'impacte econòmic de les decisions i mesures que es pugui haver adoptat pel Govern de l'Administració central de l'Estat en matèria sanitària, per tal de determinar l'assignació de recursos necessaris a compensar les comunitats autònomes, que ara totes elles assumeixen plenament la competència en matèria de sanitat i que rebrien la despesa derivada de decisions que pugui prendre l'Administració central. És a dir, allò que llargament hem dit moltes

vegades en públic, que, quan l'Administració central decideix noves prestacions sanitàries o decideix nous fàrmacs en el sistema o decideix noves cobertures de la competència de la qual és ella l'exclusiva per administrar i la repercussió econòmica la tenen les comunitats autònomes, en aquests casos, cada any el Consell de Política Fiscal i Financera avaluarà l'impacte econòmic i establirà els mecanismes de compensació. Per tant, hem establert un principi de lleialtat, no només en sanitat: en totes les matèries. I això afectarà principalment en educació i també en justícia, a més a més de sanitat. Però, en sanitat és allà on té la repercussió econòmica més important.

Quart objectiu i punt del nou model: incrementar la capacitat normativa del Parlament de Catalunya per modificar els impostos que paguen els catalans. Un dels objectius bàsics defensat al llarg de molts anys per Convergència i Unió i per molts dels grups aquí representants.

La Resolució del Parlament de Catalunya així ho deia: que la revisió del finançament integrés la millora de la capacitat normativa del Parlament de Catalunya per modificar les obligacions fiscals dels catalans. En aquest sentit, per a la Generalitat de Catalunya aquesta era una qüestió prioritària, i assumir la plena capacitat de tots els impostos cedits era un objectiu polític prioritari. Doncs, s'ha aconseguit el 100 % de la capacitat pel que fa als impostos cedits.

Així mateix, ens proposàvem incrementar la capacitat normativa en el tram autonòmic de l'IRPF i assumir capacitat normativa en alguns impostos especials, bàsicament matriculació, electricitat i carburants en fase minorista, que, al meu entendre, són els més importants.

Aquests objectius s'han aconseguit. El nou acord de finançament manté la capacitat normativa preexistent, la manté, i l'amplia pel que fa als impostos cedits fins al 100%, i atribueix nova capacitat normativa en tots aquells tributs en els quals comença a participar concretament. IRPF: s'augmenta la capacitat normativa en el tram autonòmic d'aquest impost. Les novetats es concentren sobre dues matèries importants en matèria fiscal, que és definir lliurement la tarifa aplicable per la Generalitat amb l'únic condicionant que no sigui una tarifa..., que aquesta tarifa, vaja, sigui progressiva, és a dir, que no poguéssim imposar per a Catalunya una tarifa no progressiva, i amb el mateix nombre de trams que avui estableix l'Estat, que són sis, però amb els límits i amb les quantitats que lliurement aquest Parlament decideixi.

Per tant, el Parlament de Catalunya, en el proper debat de pressupostos per a l'any 2002, haurà de discutir quina és la tarifa dels diversos trams aplicables a Catalunya per a l'IRPF en el tram autonòmic. Haurem de dir quines són les quanties, quins són els tipus aplicables i, a més a més, haurem de dir quines deduccions la Generalitat aplica. I, en les deduccions, la Generalitat podrà, amb plena capacitat, el Parlament de Catalunya, regular les deduccions actuals d'inversió sobre l'habitatge, sobre totes les deduccions avui existents en les deduccions en l'impost de l'IRPF, i podrà regular nous conceptes de deduccions que entengui que pugui imposar aplicable només en el tram autonòmic de l'IRPF. És

a dir, tot un marc de capacitat normativa nova per modular de veritat a Catalunya, parcialment, pel que fa al tram autonòmic, l'aplicació de l'IRPF als ciutadans.

En l'impost del patrimoni s'augmenta la capacitat normativa. La tarifa..., s'eliminen els límits existents en la seva regulació. Les deduccions, les comunitats autònomes podran crear les que considerin convenientes. Les bonificacions, també. S'amplia la capacitat normativa, doncs, a l'impost del patrimoni.

A l'impost sobre successions i donacions també s'augmenta la capacitat normativa. Les reduccions de la base imposable: les comunitats autònomes podran crear reduccions tant per al cas de les transmissions *mortis causa* com per al cas de les transmissions *inter vivos* sempre que respectin, en ambdós casos, circumstàncies de caràcter econòmic o social pròpies de les comunitats autònomes. És a dir, les haurem de fonamentar. La tarifa: s'eliminen els límits que existien en la seva regulació. Ja no hi hauran límits per regular la tarifa en l'impost sobre les successions. Les deduccions: les comunitats autònomes podran crear les que considerin convenientes. La gestió: ara les comunitats autònomes podran també regular com s'exerceix la gestió i liquidació en el règim de l'autoliquidació, una novetat que no existia.

En l'impost sobre les transmissions patrimonials i actes jurídics documentats s'augmenta també la capacitat normativa. El tipus de gravamen, les comunitats autònomes el podran regular en els casos de transmissions de béns immobles i constitució i cessió de drets reals que recaiguin sobre aquests, així com l'arrendament de béns mobles i immobles. Les deduccions, podran crear les que considerin convenientes, però només en aquelles matèries sobre les quals ostentin capacitat normativa en matèria i tipus de gravamen. Les bonificacions, les comunitats autònomes podran crear les que considerin convenientes, però només en aquelles en matèria sobre les quals també obtinguin capacitat normativa en matèria de tipus de gravamen. La gestió, ara les comunitats autònomes podran també regular com s'exerceix la gestió i l'autoliquidació.

Pel que fa al tribut del joc, ja teníem plena capacitat i no s'altera. Pel que fa a l'IVA, la Generalitat no assumeix capacitat normativa sobre aquest tribut a causa dels imperatius harmonitzadors de la Unió Europea sobre aquest impost; no hem aconseguit, en aquest sentit, identificar aspectes que puguin fer viable una cessió parcial de capacitat normativa. I impostos especials sobre el tabac, alcohol i hidrocarburs, els imperatius de la Unió Europea, saben vostès que aquests són tres impostos que estan dintre les premisses harmonitzades i, per tant, els estats membres, per poder modificar aquests marcs normatius, han de demanar la unanimitat de l'acord de la Unió Europea i, per tant, són unes figures impositives sotmeses molt a l'harmonització comunitària. No obstant això, s'ha reconegut la possibilitat d'implantar, com els he dit abans, la creació d'un impost estatal sobre les vendes minoristes d'hidrocarburs, que podrà ser cedit a les comunitats autònomes amb competències normatives sobre el tipus de gravamen, que se cedirà a les comunitats autònomes, i amb la característica que aquest impost ha de ser destinat, amb caràcter finalista, a la sanitat.

L'impost especial sobre electricitat, es reconeix la capacitat normativa sobre aquest impost; el tipus de gravamen es pot actualitzar a l'alta i a la baixa, si bé amb una banda de més menys 10 –no crec que tinguem aspiracions, aquest Parlament, d'alterar o abaixar en més d'un 10% el gravamen de l'impost sobre l'electricitat. Es reconeix capacitat normativa sobre gestió. L'impost especial sobre determinats mitjans de transport, es reconeix capacitat normativa. També el tipus de gravamen es podrà actuar a l'alça o a la baixa. La gestió, en el seu cas, s'estudiarà la possibilitat que les comunitats autònomes puguin regular tot el que es refereix a la gestió de l'impost d'aquesta nova figura, que se cedeix totalment a la gestió de les comunitats. És a dir, la transferència de capacitat normativa a les comunitats autònomes sobre els nous tributs cedits, així com l'ampliació d'aquesta pel que fa als tributs que ja estaven cedits amb anterioritat al nou acord, representa el reconeixement d'una sobirania autònoma que permet a les respectives comunitats autònomes regular els ingressos que obtenen per la via impositiva.

No és plena la capacitat normativa reconeguda, no és total, però és molt més del que teníem –molt més del que teníem. El traspàs de competències en matèria de capacitat normativa s'emmarca dins del model europeu; no podem estar al marge del procés de construcció de la Unió Europea en matèria fiscal. El procés de la Unió Europea és harmonitzador a nivell dels estats membres, i pensar que les comunitats autònomes se sostrauran del procés harmonitzador de la Unió Europea en matèria fiscal és no saber en quin món estem en aquests moments; per tant, el que persegueixen aquestes cessions és fer operatives les operacions i les transaccions interestatals, a la vegada que mantenir el seu marc d'harmonització en el context de la Unió Europea. S'observa, doncs, que la sobirania tributària compartida implica delimitar unes fronteres entre els diversos nivells administratius, de manera que les competències dels respectius nivells no entrin en conflicte. Aquesta era també una qüestió reconeguda en la Resolució del Parlament de Catalunya, que així literalment també ho deia.

Cinquè. Participar en la gestió dels tributs que paguen els catalans a Catalunya. La gestió, l'Agència Tributària: la Generalitat de Catalunya ha proposat la transferència de l'Agència Tributària de l'Estat a Catalunya; ho hem proposat. És a dir, que la Generalitat sigui l'Administració única en matèria tributària i que recapti tots els impostos de l'Estat pagats a Catalunya. Aquesta és una proposta constitucional, és una proposta constitucional i estatutària: es preveu en l'Estatut i es preveu en la Constitució aquesta possibilitat. El Govern de la Generalitat així ho ha proposat. En el seu moment, una excepció com aquesta es va fer amb el País Basc i amb Navarra, i nosaltres, Convergència i Unió, el nacionalisme català, la Generalitat de Catalunya, plantegem que es consideri aquesta proposta.

És evident que aquesta és una proposta que només la fa Catalunya –només la fa Catalunya. No he llegit que altra comunitat autònoma la plantegi. Aquest objectiu, de moment, no s'ha aconseguit, però sí que, en canvi, s'han adoptat unes primeres decisions que ens permeten la participació directa de la Generalitat en la gestió

de la gran majoria dels impostos de l'Estat, a la vegada que participar per primera vegada en l'Agència Estatal d'Administració Tributària. Com s'ha acordat això? Aquesta participació es materialitza en dos òrgans de direcció que s'estableixen nous: el Consell Superior de Direcció de l'Agència Estatal de l'Administració Tributària, amb sis representants de l'Estat i sis representants de les comunitats autònomes i la presidència la té el president de l'Agència Estatal de l'Administració Tributària; i a nivell de Catalunya es crea el Consell Territorial de Direcció de Catalunya per a la Gestió Tributària, amb tres representants de l'Administració de l'Estat i tres representants de la Generalitat i la presidència la té el delegat especial a Catalunya.

Un primer avenç qualitatiu important. En l'acord es dota de les competències que se'ls assignen a aquests dos instruments, competències de seguiment, informació, supervisió, capacitat de conèixer, de saber com funciona l'Agència Tributària a Catalunya. No amb competències resolutives, amb l'execució de les figures impositives i amb els processos fiscalitzadors, però sí per tenir àmplies competències, per tenir coneixement de com funcionen les coses. Un primer avenç qualitatiu, qualitatiu.

La Generalitat de Catalunya vol, a partir d'aquest acord, aprofundir encara més en aquesta direcció i en aquest objectiu, i així ho hem proposat al ministre d'Hisenda. I pròximament, en les reunions de la Comissió Mixta de Valoracions de l'Estat - Generalitat, estrictament per a Catalunya, plantejarem aprofundir en aquest objectiu i anar més enllà en aquesta direcció. Perquè Catalunya ho proposa, i creiem que és constitucional atendre aquest plantejament, i preveiem que hi han criteris tècnics per poder trobar concrecions en aquesta direcció d'una major participació en l'Agència Tributària, i així ho farem.

Sisè. Revisar els instruments de solidaritat. Un dels principis sobre els quals es fonamenta el nou acord de finançament és la solidaritat del sistema. Són diversos els mecanismes que s'obren ara per tal de fer realitat aquest nou marc de solidaritat. Cinc instruments de correcció de la solidaritat: el fons de suficiència –el repartiment inicial de recursos es fa en funció fonamentalment de la població–; el fons específic de sanitat per a cohesió sanitària i per estalvi d'incapacitat temporal; tercer, el fons de renda relativa, que es distribueix a les comunitats autònomes amb menor renda *per capita*; assignacions d'anivellament –garanteix un mínim en la prestació del servei públic fonamental, bàsicament sanitat i educació–, i els fons de compensació interterritorial per a les comunitats autònomes beneficiàries del fons estructural de l'objectiu 1.

El nou model de finançament clarifica i millora la solidaritat entre els territoris de l'Estat. Dels cinc fons creats per garantir la solidaritat, Catalunya participa en tres, en tres: de cinc, en participem en tres, que són justament els que tenen com a objectiu garantir un nivell idoni de serveis públics fonamentals, que són: el fons de suficiència, el fons específic de sanitat i les assignacions d'anivellament. Pel que fa els fons destinats a corregir els desequilibris econòmics, fons de renda re-

lativa i fons de compensació interterritorial, en aquests dos no hi participem.

Setè. Millora del finançament específic de Catalunya. Un cop acordat el nou model de finançament, la Generalitat de Catalunya ha plantejat a l'Administració Central de l'Estat la revisió d'un dels aspectes específics de Catalunya, com és el finançament dels Mossos d'Esquadra. El finançament dels Mossos d'Esquadra és un marc de finançament específic, és un tercer context de finançament que té la Generalitat de Catalunya. Fins ara era règim comú, sanitat i, a més, Mossos d'Esquadra, com a conseqüent de l'acord que es va establir amb el Govern del Partit Popular per desplegar a Catalunya la policia autonòmica.

No tindria cap sentit no afrontar la revisió d'un aspecte tan propi com aquest i que té un marc de finançament exclusiu, al marge del finançament general de les restants competències que administra la Generalitat de Catalunya. No és un objectiu insolidari, és una realitat. La Generalitat té un marc de finançament específic d'una de les competències bàsiques importants, que és la seguretat; per tant, un cop feta la revisió del finançament general, havíem de revisar el finançament de la policia autonòmica. En les reunions bilaterals amb el Ministeri d'Hisenda s'ha arribat a un acord en què l'Administració central accepta revisar el sistema de finançament dels Mossos incrementant l'actual mòdul d'inversió per persona incorporada al cos fins a un milió de pessetes per efectiu. Això suposa que en el període que resta de desplegament dels Mossos d'Esquadra a Catalunya, que arriba fins l'any 2007, que és quan s'acaba, una quantitat superior als 22.000 milions de pessetes. Pel que fa al primer any, 2002, es calcula que aquesta dotació addicional representarà més de 2.540 milions de pessetes més.

Vuit. Establir un principi de lleialtat institucional. El principi de lleialtat institucional reconegut en l'acord suposa l'establiment d'un mecanisme que permetrà determinar les necessàries compensacions econòmiques per a aquelles decisions que adopti l'Estat, ja siguin legislatives com d'ordre administratiu i que comportin per a les comunitats autònomes un increment de despesa. Aquest principi de lleialtat institucional es fa molt important en àmbits com la sanitat, l'ensenyament i la justícia, que, sovint, l'Administració central de l'Estat adopta decisions sense assignar els recursos econòmics a les comunitats autònomes que aquestes decisions comporten.

Cada any, el Consell de Política Fiscal i Financera presentarà un informe que realitzarà un grup de treball del mateix Consell en què participaran paritàriament el representant de les comunitats autònomes per analitzar les conseqüències derivades de les actuacions de l'Estat en matèria d'ingressos com de despeses, i tipificar les decisions i tipificar l'impacte econòmic sobre les comunitats autònomes i establir les compensacions. Aquest principi de lleialtat institucional estava recollit en moltes de les propostes dels grups parlamentaris d'aquesta cambra. El Partit Socialista la contempla en la seva proposta de finançament, i la Resolució del Parlament de Catalunya en fa esment, a aquesta necessitat d'articular un principi de lleialtat institucional.

Nou, i últim punt. Increment de la suficiència econòmica per a Catalunya, derivada del nou acord. És a dir, totes aquestes explicacions ens han de portar a un model que ens permeti una major suficiència econòmica per a Catalunya. Quins són els conceptes pels quals s'arriba a un major acord que en el camp de la suficiència econòmica valorem que és més positiu per a Catalunya? Per cert, faig aquí una referència a un tercer document que ha estat repartit als diputats, que és el document que recull els criteris en què el Departament d'Economia i Finances ha fonamentat les estimacions econòmiques de l'impacte per a Catalunya d'aquest nou acord. És un complement al document ja de xifres estrictes que en vam fer entrega als membres de la Comissió Mixta de Valoracions i als mitjans de comunicació.

Quins són els conceptes per als quals s'incrementa la millora econòmica? En primer lloc, per la nova aportació de recursos al sistema. S'aporten nous recursos al sistema. Vàrem proposar al Govern que el nou model hauria de permetre que les comunitats autònomes obtinguessin més recursos per atendre les seves competències. Per cert, la Resolució del Parlament així ho mandata: mandata la revisió del sistema amb aportació addicional de nous recursos en l'any base –així ho mandata la Resolució del Parlament. En aquest cas, calia abans que res que s'incrementés l'aportació global de recursos al sistema, aspecte que vull remarcar que l'any 92 no es va fer, amb el Partit Socialista, i l'any 96, amb el Partit Popular, tampoc es va fer amb caràcter general. L'Administració central avui, el Govern del Partit Popular, avui, efectua una aportació de més recursos al sistema agafant com a any base l'exercici de l'any 99, perquè és l'última liquidació pendent de tancar. I agafem l'any 99 perquè així podem donar-li certa retroactivitat al nou acord que fem, aportant per damunt de 300.000 milions de pessetes més, corresponents a l'any base del 99. I l'acord estableix en uns apartats com aquesta aportació inicial, a l'any base del 99, s'actualitza a l'any 2002 per al pressupost de l'any que ve de la Generalitat de Catalunya i de totes les comunitats autònomes, que representarà una quantitat superior.

D'aquesta aportació, una part es destina a compensar les tres comunitats autònomes socialistes, per no estar actualment dintre l'acord adoptat el 96, i es fa amb l'any base del 99 per facilitar l'impacte a aquestes comunitats autònomes, que també facilita i ajuda i proporciona guanys a totes les altres, però també a les comunitats autònomes que no estaven en el sistema i que a partir de l'any base 99 entren en el sistema. Per aquest concepte a Catalunya s'obtenen, l'any 2002, més de 53.000 milions de pessetes, i aquesta dotació es projecta en els propers cinc anys i per a l'any 2006, i permet una assignació acumulada de 302.000 milions de pessetes en el període dels cinc anys.

En segon lloc, quina és la millora econòmica? Ve per l'evolució de la cistella, criteri que permet assegurar recursos addicionals als avui existents, tota vegada que la cistella evoluciona per damunt del PIB nominal. Torno a dir-ho. El primer any 2002, aquesta evolució representa per a Catalunya més de 24.000 milions de

pessetes. I la seva evolució és creixent en els propers cinc anys permetent un acumulat fins al 2006 de 421.000 milions. En aquesta evolució de la cistella s'integra la consolidació cap endavant dels increments obtinguts en el període 97-2001 i que es projecten als propers anys amb criteris superiors als que han estat aplicant-se fins ara.

Aquest darrer aspecte és el que precisament no tenien les comunitats autònomes governades pel Partit Socialista, que no varen entrar en l'acord establert amb el Partit Popular el 96. No tenien acumulats dins el sistema els guanys derivats d'haver incorporat l'any 96 en l'acord de finançament. En haver incorporat en l'any base 99, minimitzem aquest impacte i permetem que bona part, no tota... La Generalitat la tindrà tota, però no totes les comunitats autònomes que no estaven en l'acord... no tindran tot l'efecte derivat de la projecció cap endavant dels guanys acumulats el període anterior, que es projecten cap als propers 5 anys amb taxes d'actualització per damunt de les que tenien en el període anterior.

En tercer lloc, la millora econòmica ve per la participació en els fons específics sanitaris, per compensar les despeses de l'ILT i les despeses desplaçats i no residents, que és una estimació mínima que fem situant aquesta previsió en uns 5.350 milions de pessetes. En el quinquenni, prop més de 30.000.

I en quart lloc, per la revisió del finançament de les competències en matèria de seguretat, que suposa com els he dit, l'any 2002, més de 2.500 milions de pessetes, i que fins a l'any 2006 en suposa 17.000, i quan acaba tot el concepte, tot el període de desplegament dels Mossos el 2007, representa més de 22.000 milions. Amb tot, els nous increments anuals que el model de finançament proporciona a la Generalitat a partir de l'any 2002 són de més de 85.000 milions de pessetes, addicionals als existents l'any 2001. I evoluciona de manera creixent fins arribar a més de 229.000 milions de pessetes de guanys anuals l'any 2006.

En el quinquenni 2002-2006, la previsió dels nous increments de suficiència econòmica es situen en més de 771.000 milions de pessetes.

Projecteu el quadre, si us plau, del quinquenni que ve. (*Vegeu el xart 3.*)

En aquest període i en els guanys acumulats en aquests cinc anys, els consolidats, obtenim 771.000 milions de pessetes en cinc anys. I si comptabilitzem els guanys obtinguts amb l'acord del finançament anterior, que es projecten cap endavant i que es consoliden, el període 2002-2006 ens permet un increment de guanys acumulats addicionals en cinc anys d'1,6 bilions de pessetes.

Com hem fet...? Projecteu el quadre número 4. (*Vegeu el xart 4.*) En el quadre número 4 es veu clarament: l'acord 97-2001 ha tingut aquesta projecció de guanys anuals. Estem parlant de milers de milions de guanys anuals. El primer any, 97, 45.000; el 98, 128.000; el 99, 147.000; el 2000, 165.000; el 2001, 183.000. A partir d'aquí, el nou acord de finançament projecta cap al proper quinquenni l'evolució dels guanys addicionals, els que es recullen en el quadre precedent que els he fet

veure (*vegeu el xart 3*), que s'addicionen en el 2002, 85.990; l'any 2003, 117.012; l'any 2004, 151.084; l'any 2005, 188.467, i l'any 2006, 229.439 addicionals.

Com hem calculat aquestes xifres? Amb quins criteris ho hem fet? Els prego que agafin el document que els hem entregat, de criteris per al càlcul del nou model de finançament 2002-2006, en el qual s'especifica, si tenen la bondat de llegir-se'l, amb tot detall, els criteris que hem utilitzat per fer aquestes valoracions. És a dir, el primer que es fa és determinar la restricció inicial del model. La restricció inicial del model representa per a Catalunya la quantitat d'1 bilió 441.688 milions de pessetes, en base a l'any 99, l'any base 99. Restricció inicial vol dir volum de recursos existents de l'any inicial integrant tots els guanys existents i totes les fonts de finançament de la Generalitat pels conceptes de transferència de l'Estat i de participació en la PIE. La quantitat per a Catalunya, la dotació global, és de 1.441.688 milions de pessetes, en valors l'any 99. Segons s'estableix en el mateix document que els he entregat a tots vostès de l'acord del finançament, en l'apartat 4.3 del document, s'estableix com s'actualitza aquesta quantia a l'any 2002 i com es trasllada aquesta quantitat a l'any 2002.

D'acord amb l'apartat 43, el criteri és l'índex d'evolució dels impostos tributaris de l'Estat, l'ITE. A partir d'aquí, el càlcul de resultats de les millores del nou sistema s'explica en aquest document amb tres criteris bàsics de dotació inicial i un d'evolució de cistella. Total: quatre criteris de càlcul. Els tres primers... L'increment de dotació global de la Generalitat s'obté a partir dels càlculs de les variables i ponderacions anteriors aplicades a la restricció inicial, que són les que figuren en el primer apartat amb les estructures dels percentatges de població i de població, superfície, dispersió, insularitat, població protegida, població de més de seixanta-cinc anys..., insularitat i població de més de seixanta-cinc anys pel que fa als serveis socials.

En aquest supòsit, la quantitat resultant d'aplicar aquests percentatges ens dona la quantitat de 53.611 milions de pessetes.

Vull fer un comentari aquí: que el fet que la restricció anual es redistribueixi amb aquests conceptes i amb aquestes ponderacions de variables, el fet de la població protegida i la població de més de seixanta-cinc anys, ens dona per a Catalunya un plus d'assignació econòmica, tota vegada que tenim una població més envellida que altres comunitats autònomes. I, a més, ens permet comptabilitzar els immigrants que resideixin a Catalunya i que s'empadronin a Catalunya, que són dos aspectes bàsics que a Catalunya li proporcionen més recursos.

Al càlcul del segon punt, que és el que fa referència als fons específics de Sanitat, hem fet una estimació molt moderada de les previsions de despeses per incapacitat temporal i per les previsions de facturació de desplaçats. Les previsions oscillen..., les estimacions de possibles despeses sanitàries dels desplaçats i dels estrangers a Catalunya, aspecte complex d'estimar..., s'ha estimat d'una manera moderada, amb una banda entre 5.350 milions de pessetes i els 8.250. D'aquesta banda

hem agafat la més petita, la més baixa, la de 5.350. Estic convençut que la quantitat real serà molt més elevada que la banda alta, molt més elevada que la banda que estimo com a més alta. Però agafo la banda mínima i l'escenari més mínim possible per fer una estimació moderada de les projeccions.

El tercer criteri és el del nou conveni de finançament, que s'actualitza el mòdul d'inversió fins a 1 milió de pessetes per nou efectiu incorporat al cos, i això dóna l'import de 2.544 milions de pessetes. I la suma d'aquests tres conceptes són 61.505. A aquests 61.505 se'ls afegeix, ara, l'efecte de l'evolució de la cistella: el quart criteri. L'efecte de l'evolució de la cistella, d'acord amb l'estructura que té la cistella —onze figures tributàries de dotze que paguen els catalans—, es calcula en base als següents criteris:

Pel que fa a l'IRPF, els ingressos que corresponen a Catalunya són els derivats de les quotes líquides de l'impost, declarades pels residents a Catalunya, en les quatre delegacions tributàries a Catalunya.

Pel que fa a l'impost d'electricitat i l'impost sobre matriculació de vehicles, s'assigna a Catalunya la totalitat de l'import recaptat en el territori: *la totalitat*.

Pel que fa a l'IVA i als impostos especials, s'ha d'utilitzar indicadors de distribució, ja que la recaptació que fan les delegacions de l'Agència Tributària a Catalunya no representa l'impost pagat pels catalans. Les delegacions, les quatre..., la recaptació està per sota de l'impost realment pagat pels catalans a Catalunya per IVA i impostos especials.

Per tant, s'apliquen indicadors de consum regional per avaluar els impostos que s'assignen a Catalunya en base a la realitat del que paguen els catalans. És a dir, cal dir que la territorialització en base als índexs de consum representen uns recursos més elevats que els de la simple recaptació feta a Catalunya per aquests tributs. Lògicament perquè els subjectes passius d'aquestes figures impositives són les empreses i les empreses declaren en funció no del consum territorial, sinó en funció de les seves seus i d'on estan implantades. Per això, les delegacions a Catalunya tenen recaptacions inferiors al real volum d'impost per IVA i per impostos especials pagat a Catalunya en realitat. Per això hem anat a trobar un criteri que és la imputació per indicacions de distribució en base a indicadors de consum, que és un volum més elevat i més ajustat a la realitat. I, a més, permet comptabilitzar el consum que fa la població flotant, que és el turisme i la població flotant existent a Catalunya. I ens permeten, els indicadors de consum, comptabilitzar l'efecte derivat sobre l'IVA d'aquestes aportacions d'impost que fan la població flotant que passa per Catalunya, que és més que l'estrictament resident.

El volum de recursos que es desprenen de la participació de la Generalitat en aquesta cistella d'impostos a partir de l'any 2002 comporta un creixement anual de recursos superior als que s'haurien rebut amb una estricta pròrroga del model de finançament anterior, que principalment venia orientat pel criteri del PIB nominal al cost dels factors.

El càlcul d'aquests recursos de la cistella es fa en funció de les previsions a l'inici de cada any, la qual cosa comporta que a final d'any es liquidaran resultats en funció de com hagi anat efectivament la recaptació. En els darrers deu anys, les recaptacions dels impostos de l'Estat han tingut un increment superior al PIB nominal al cost dels factors entorn de dos – tres punts anuals. Així doncs, en base al comportament que han experimentat els impostos estatals en els darrers deu anys, s'ha fet una projecció per un període de cinc anys endavant dels recursos que obtindrà la Generalitat de Catalunya pel criteri de la participació en la cistella d'impostos amb l'estructura que s'ha acordat.

Quin percentatge hem aplicat de previsible increment de recaptació en els propers cinc anys? Tot i que en els deu últims l'estimació anual de mitjana és entre dos i tres punts, les estimacions efectuades s'han calculat sobre una cistella que evoluciona sobre 1,4 punts anuals. Hem fet una previsió molt moderada, molt moderada, de les projeccions de futur. Hem estimat que els impostos a Catalunya en els propers cinc anys ens creixeran de mitjana 1,4 punts d'evolució anual, per damunt del PIB nominal, quan en els darrers deu anys la mitjana anual ens diu que creixen entre dos i tres punts. Per tant, una estimació moderada. Per tant, el càlcul es pot considerar que s'efectua sobre una base d'una taxa moderada de creixement de tributs. Aquesta evolució ens dóna un càlcul de 24.486 milions de pessetes, tenint en compte les recaptacions de cada impost de què he fet esment abans. La suma dels dos conceptes ens dóna 85.990 milions de pessetes.

Projecteu el quadre 3. (*Vegeu el xart 3.*) La suma d'aquests quatre conceptes ens proporciona per a l'any 2002 85.990 milions de pessetes addicionals als ja existents en aquest moment. I acabo.

L'evolució dels recursos a finals de l'any 2006 s'ha projectat en aquests propers cinc anys en base a quins criteris? Doncs, a un increment de la dotació addicional any a any d'un 6%, d'un 6%. És un increment moderat, 6% nominal, que integra la previsible inflació i el previsible increment de l'economia, que pot anar entre dos – tres punts l'economia, dos – tres punts d'inflació, o tres i escaig, en funció de com volem comentar-ho. 6% d'evolució futura, d'evolució nominal, és una previsió moderada, moderada de projecció cap endavant. Sobre un 1,4 de creixement de la recaptació.

Amb aquestes previsions..., i el fons específic de sanitat també s'ha projectat en base a un 6%, també. Moderada. I l'increment de finançament de la policia autonòmica és per la que és matemàticament la que surt de l'acord, que és: cada nova promoció es multiplica el nombre d'efectius per l'increment del mòdul per inversió addicional. I, finalment, la cistella amb els criteris que els he dit. L'import global ens ha donat aquesta evolució en aquest quinquenni, que globalment són 771.000 milions de pessetes més per a Catalunya en aquest quinquenni.

President, acabo —disculpeu l'extensa intervenció que us he fet— dient que el passat 27 de juliol, en una reunió plenària del Consell de Política Fiscal i Financera, l'òrgan consultiu i de deliberació dels aspectes finan-

cers de les comunitats autònomes i de la hisenda de l'Estat, en presència de tots els consellers d'economia i en la meua presència, va aprovar per unanimitat el nou sistema de finançament de les comunitats autònomes de règim comú, que permet una clara superació de les etapes anteriors. Tots els consellers d'economia van intervenir en aquella reunió. *Tots.* Fins i tot la consellera d'economia del País Basc. Totes les intervencions dels consellers d'economia de totes les forces polítiques: Partit Popular, Partit Socialista, partit de Convergència i Unió –coalició de Convergència i Unió–, Coalició Canària i també el Partit Nacionalista Basc van expressar la seva valoració positiva del nou acord. *Tots.* Sense cap matís. Tots van dir que hi estaven plenament d'acord.

L'etapa del cost efectiu s'ha superat. La que vam iniciar l'any 86, bàsicament, s'ha superat. L'etapa del 87-96, que el model integrava una certa capacitat d'autonomia en la despesa i se superaven els criteris mínims del cost efectiu i s'iniciaven compromisos i mecanismes de descentralització fiscal, s'ha superat.

Ara, amb aquest acord, entrem, amb la projecció de l'acord de l'any 1996-2001, en un nou model de finançament basat en la distribució dels recursos que s'obtenen en base als impostos. Avui, principalment, a la Generalitat de Catalunya els seus recursos vénen de la distribució dels impostos que paguen els ciutadans i ciutadanes de Catalunya a Catalunya. Tot un canvi estructural i conceptual diferent. S'inicia clarament un camí cap a un nou model en què bàsicament s'ha de fonamentar l'assignació de recursos sobre els criteris de distribució dels ingressos, que és un dels principis bàsics que ha d'orientar tot un nou model modern i europeu d'assignació de recursos.

Amb l'acord del passat 27 de juliol, per primera vegada, en consens polític amb totes les comunitats autònomes i forces polítiques que governen les administracions autonòmiques, una gran novetat política, gens menyspreable, que supera les experiències anteriors, aprovades les revisions amb acords parcials polítics, és la primera vegada que s'adopta un acord polític en matèria de finançament autonòmic per unanimitat de totes les forces polítiques. I es recull plenament la Resolució aprovada pel Parlament de Catalunya amb els seus criteris, amb les seves propostes. Un acord que defineix un marc de finançament que garanteix reduir progressivament el nostre diferencial financer amb l'Estat, potser no amb la totalitat que alguns grups voldrien, però el que és veritat és que en cinc anys, amb 229.000 milions de pessetes, reduïm el diferencial de dependència fiscal de Catalunya amb l'Estat, només amb l'acord del finançament.

Després vindran les inversions de l'Estat a Catalunya, que és una segona pota de revisió de la dinàmica econòmica i financera de Catalunya, que la farem en el context del debat dels pressupostos, i després vindrà una altra tercera pota que no entra en aquesta revisió, que és la revisió de les finances dels ajuntaments, del món local, que no ha entrat en aquest model de revisió perquè el Constitucional va dir, en resolució, que no podíem ser nosaltres els interlocutors d'aquest nou model de finançament per al món local. La Generalitat

de Catalunya i les comunitats autònomes no podien ser els interlocutors per definir un nou model de finançament local, i això per criteri del Constitucional. Per tant, hem estat respectuosos i ara s'ha d'entrar en una revisió del marc del finançament dels ajuntaments, en què aquest conseller d'Economia de la Generalitat de Catalunya farà aportacions en nom del Govern de la Generalitat i farem propostes efectives per millorar el finançament local dels ajuntaments.

President i senyors i senyores diputats, disculpeu l'extensió de la meua intervenció. Crec que la importància del contingut del tema per què m'han portat vostès, aquí, avui, en un 21 d'agost, doncs, a explicar-los aquest tema complex i enfarfegador requeria una precisa i profunda explicació perquè a partir d'aquí puguem fer el debat polític i tècnic que vostès estimin oportú.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Gràcies a vostè, senyor conseller. Se suspèn la sessió per cinc minuts. Serem puntuals, eh? Al cap de cinc minuts començarem.

La sessió se suspèn a tres quarts d'una del migdia i set minuts i es reprèn a la una i tres minuts.

El president

Senyor Ribó, pot començar quan vostè ho cregui oportú.

El Sr. Ribó i Massó

Senyor conseller, li demano excuses per haver-lo fet venir en una data com el 21 d'agost al Parlament de Catalunya a explicar-se tan succintament sobre l'acord de finançament, i més després de l'allau d'informació que s'havia proporcionat ja anteriorment a tots els diputats i diputades d'aquesta cambra. Que li quedi clar que, si li han causat perjudicis, haurà estat per qui haurà decidit aquesta convocatòria, que correspon a una situació que hi ha avui al Parlament de Catalunya que vostè coneix millor que ningú. Nosaltres no volem devaluar aquesta sessió; encara l'hauríem devaluat menys si l'haguessin fet fa tres setmanes. I que també sàpiga, conseller, que nosaltres apreciem què passa en tres setmanes —malgrat el que digui algun president de grup parlamentari—, perquè, per exemple, en tres setmanes un pot ser secretari d'Estat i al cap de tres setmanes estar presumiblement imputat a Gescartera. I això passa en tres setmanes. Nosaltres hem demanat un debat monogràfic sobre aquest tema al Ple del Parlament i, com que és obligatori, reglament en mà, que es faci, senyor conseller, molt aviat, no pas en tres setmanes, en menys temps, ens haurem de tornar a trobar en aquesta discussió al Ple del Parlament.

Miri, senyor conseller, els documents que avui vostè aporta són els següents: un document que està a la web que pot consultar qualsevol internauta de la Terra, l'acord de finançament; un document de valoracions que vostè va donar a la premsa ara fa unes tres setma-

nes o més i que ha tingut la barra de projectar-nos aquí, via Hitachi —no sé si finança també el nou sistema. Ens l'ha projectat quan el tenia tota la premsa fa més de tres setmanes. No el tenia la Comissió de Valoracions fa més de tres setmanes, eh? El tenia la premsa. Els quadros que ens ha projectat, senyor conseller. Som una sessió solemne del Parlament de Catalunya. I ens afegeix un document de criteris elaborats per la seva Conselleria que presenta avui i que, a més de distribuir-nos, ens l'ha llegit en bona part.

Senyor conseller, vostè sap millor que ningú que la Comissió Mixta de Valoracions va trigar vora dos anys a reunir-se, *vora dos anys a reunir-se*, senyor conseller; que en aquesta reunió de després de dos anys vostè els va lliurar una carpeta amb dos fulls en blanc, senyor conseller, i que a la següent reunió els va informar de paraula i els va dir que no els podia donar encara els quadros, que va facilitar l'endemà, els seus quadros, que va facilitar l'endemà, vostè, a la premsa i que avui ens ha facilitat als grups parlamentaris a través de les tècnicament eficients projeccions.

Nosaltres som els que vam demanar al president del Parlament de Catalunya informació per a la sessió d'avui. Quina informació, senyor conseller? Les xifres de l'acord, que continuen no donant. Vostè ens dona les seves figuracions. Projecta vostè, amb tots els seus serveis, el que creu que donarà l'acord. L'acord de finançament té una sola pàgina d'annex estadístic i no se'ns aporta per part de vostè, que és en aquest Parlament, en nom del seu Govern, el responsable, cap altra xifra de res que s'hagi negociat. Imagini que vostè va a comprar un pis i li diu al venedor: «Escolti, jo ho figuraré, com serà el preu d'aquest pis.» Ningú es pot imaginar que no hi hagi una base real més sòlida, de punt de partença —després parlarem del punt de partença—, sobre aquesta negociació.

Senyor conseller, diu: «És que és un tema molt complex i molts parlen amb gran desconeixement de causa i fan declaracions a la lleugera.» Com l'Artur Mas, potser? Que parlava de 400.000 milions de pessetes i vostè, aleshores, el corregia. Potser? Es referia a aquest? No sé. Pregunta jo. Ja sé que el senyor Jaume Camps, com sempre, intentant robar temps, vol ser lleial —lleialtat no institucional, sinó partidista— al conseller de Presidència, però és aquest el tipus de lleugeresa que cal evitar? O la declaració solemne de Jordi Pujol i Soley quan pretenia la investidura com a president de la Generalitat l'any 99, que li llegiré d'aquí a una estona, perquè vegi quant lluny està del que vostè ha parlat. O les propostes d'acord al Parlament de Catalunya, que, curiosament, no s'ha fet ni cas del Parlament de Catalunya fins avui, però se l'ha citat molt en aquesta sessió seva, senyor conseller. És paradoxal, eh?

Nosaltres creiem que la negociació ha anat d'una forma molt més modesta del que vostè presenta, senyor Homs. Ha vingut aquí, segurament encara que no ha pujat les muntanyes que li hauria agradat pujar, ha vingut molt embalat, amb molta prepotència. Jo li demanaria una mica més de modèstia. Sap que el primer que va aconseguir tancar l'acord és el senyor Bono, de Castilla - la Mancha? Sap que després s'hi va afegir Andalusia, el senyor Chaves, i vostès, en declaracions

de vostè i del mateix president Pujol, demanaven més temps les vigílies de signar l'acord? O no és que en demanaven, més temps? O estaven equivocats els mitjans de comunicació que ho reproduïen?

Els van agafar amb els pixats al ventre, i això ho van fer els seus socis, els que els donen majoria en aquest Parlament, i llavors vostè ve a explicar-nos una pel·lícula, la mateixa que explicava a Madrid: «*Sobre todo que parezca bueno, el acuerdo.*» Això és el que preocupava més. Com algunes pel·lícules que ens ha explicat pel camí, que ara m'hi referiré. Però, això sí, de cara al Parlament, de cara als representants de la sobirania popular, secretisme total, perquè no hi havia avenç.

Anem al contingut de l'acord. Què ens interessa més, a nosaltres? No a nosaltres, als ciutadans de Catalunya. Les seves figuracions o l'acord en si? Què ens interessa més: les seves imaginacions o les dades econòmiques i financeres del país? Què ens interessa més: les seves dades i figuracions o els compromisos que varen prendre solemnement en aquesta Cambra? O és que no és solemne un programa de Govern que es llegeix en la investidura? El senyor Pujol, en el discurs d'investidura, diu, després de parlar de la fiscalitat tan injusta per a Catalunya, que no podem ser un país europeu mentre no tinguem la fiscalitat europea, que l'objectiu principalíssim d'aquesta legislatura és un nou sistema de finançament que ha de tenir aquests punts:

Primer: recaptació per part... Subratllo: recaptació per part de la Generalitat de Catalunya de tots els impostos pagats a Catalunya. Els llegeixo per l'ordre que els va llegir ell.

Segon: el 60% de l'IRPF, el 50% de l'impost de societats —per cert, si tan difícil és imputar l'impost de societats, per què el té el País Basc?—, el 50% de l'impost de l'IVA, el 100% dels impostos especials.

Tercer: major capacitat normativa.

Quart: que la Generalitat sigui l'única Administració gestora de tots els impostos.

Any 99, amb una llarguíssima intervenció que connecta amb la que ja es va fer al Cercle d'Economia, com a tema essencialíssim per a aquesta legislatura, per damunt, fins i tot, del d'augmentar el poder polític de Catalunya, que eren els dos objectius que vostès varen presentar a la ciutadania en la campanya electoral.

Jo em referia a aquests punts. No als nou que em porta vostè, que és el vestit fet a mida una vegada ha fet les figuracions. No, jo em referia als compromisos que s'han pres davant d'aquest Parlament.

És o no és un model en el qual recaptem tots els impostos pagats a Catalunya, senyor conseller? Pregunta. És o no és un model que, realment, en qualsevol d'aquestes variables que posava el president de la Generalitat ens porta a novetats? Vostè ens ha parlat com una gran novetat del lligam amb l'esforç fiscal. És que no anaven lligats a l'esforç fiscal els impostos cedits? És que no hi havia ja una tradició i una praxi de lligam amb l'esforç fiscal amb altres impostos que havíem practicat? Per què ens ho presenta avui com una novetat? Vostè ens presenta com una novetat avui la revisió del sistema de la sanitat. Rellegeixi l'acord del Majestic i

l'anterior pacte de finançament i veurà que es diu que, quan s'arribi a la nova negociació de finançament i amb previsió de l'extensió de les competències de sanitat, hi haurà la revisió de sanitat, que..., per cert, revisió que s'ha fet amb uns criteris tan imprecisos que alguns dels textos que es refereixen a la sanitat diuen, per exemple: «*la utilización de fondos adicionales que fuesen precisos*». Miri que quantificat que està, eh? «*La utilización de fondos adicionales que fuesen precisos*.» Qui decidirà *cuántos fondos adicionales son precisos*?

Això tan apamat que vostè ens projecta, que són les seves figuracions, en el text no hi figura. És tan incert com el que li acabo de llegir. Vostè ens parla d'una major capacitat normativa. Vostè mateix s'ha desqualificat en algunes afirmacions que ha fet quan ens ha recordat quins impostos depenen de la Unió Europea; quins impostos no podem bellugar ni una coma, com pot ser l'IVA, i quins –no ho ha dit– depenen quant a la determinació de la base dels governs centrals, com és l'IRPF. Compte, senyor conseller, que no ens torni a passar el que ja ens va passar, tant per al Govern actual com per qui vol ser alternativa de Govern, que, per exemple, parla d'un sol tram de l'IRPF. Compte, perquè la base no la té vostè, ni jo, a les nostres mans.

Seria important entrar en el tema més decisiu per a vostès i per a tots nosaltres, que és el del dèficit fiscal, en què el president de la Generalitat ha insistit tantes vegades. Vostès, amb les xifres provisionals que ens han entregat a aquest Parlament de liquidació del pressupost del 2000, ens donen un previsible dèficit per a enguany –perdó, per al 2000– que gairebé es menja més de dues terceres parts de les seves figuracions de guanys. Ja només això. A més, amb dos bilions reals de deute, la seva càrrega financera és menja més de dos terços de les seves figuracions, de les seves figuracions. Sóc, sóc molt limitat. No em refereixo a les que jo podria ser estricta a fer també, les meves o les nostres figuracions.

No ha dit ni piu d'anivellament. On està el tema més important, per exemple, en un sistema federal financer com a la República Alemanya, o qualsevol sistema modern de finançament? Com garantim que per persona rebí els mateixos diners per competència assumida? No n'ha dit ni piu i és que l'acord no en diu ni piu. Parla d'un *fondo de subsistencia*. Canvia el nom. Li treu les unitats administratives, però arrossega els mateixos defectes que tant vostès com nosaltres havíem criticat durant molt de temps. Però si aquí ni n'ha parlat i és el que interessa més a la ciutadania, eh?, que paga impostos, que per si vostè té la sanitat, que per a sanitat per persona hi hagi el mateix arreu de l'Estat espanyol, que no hi hagi competència. Com ha quedat això en aquest acord? Ens pot donar, en aquest sentit, les xifres, segons liquidació de l'any base 99. No em faci les figuracions: doni'm, segons el 99.

Clar, ha dit: «i després ve el compromís d'inversions». Això és una pota que –ja ho ha dit molt bé– es negociarà amb els pressupostos. Veurem com aniran. On és la gestió dels impostos? No ens vengui la moto de la novetat del Consell Fiscal, perdó, de la participació a l'Agència Tributària, perquè ja l'any 96 es va crear la Comisión Mixta de Coordinación de los Consejos Terri-

toriales, o no? Escolti, ho diu el text de l'acord, eh? És va crear l'any 96. O sigui, està equivocat l'acord? Si vol li llegeixo textualment, però perdré més temps de la meua intervenció.

(*Rialles.*)

A part que no és un problema de llegir-ho. Ho sap perfectament, com jo ho sé perfectament. Altra cosa és que hagin ampliat la participació en aquests organismes que ja existeixen, que vostè acaba de vendre com si fos la gran novetat en la participació a l'Agència Tributària.

No ens diu ni piu del règim foral. Un objectiu que marcava tothom, vostès també, era aproximar-se al règim foral. Ens hi aproximem? Sap que enguany paguem el règim foral? Sap que enguany costa diners al contribuïent de l'Estat espanyol, excepte al País Basc i Navarra, el règim foral?

I, evidentment, no ha dit ni piu d'aquella llei que vostès estimen tant, segons podem entreveure per declaracions i votacions, la de l'estabilitat financera i pressupostària, que pot afectar molt seriosament moltes de les coses que vostè ha dit.

Miri, sobre la xifra ens podem fer aquí un ball de bastons impressionant. Ja d'entrada recordo –i no és un detall petit– quin tipus de documentació de xifres ens ha aportat, amb quina serietat, no? Miri, avui, vostès poden parlar d'un 33% que passa a un vuitanta i escaig per cent d'impostos, de recaptació via impostos. Jo li podria demostrar que és un 42%, que disposem avui. No m'interessa aquesta qüestió perquè, com més arribem –suposo que hi estarem d'acord tots dos–, millor, eh? (*Veus de «faci-ho».*)

De totes formes, si el senyor president Rigol em dóna l'hora i mitja que ha tingut vostè, li asseguro que li podríem demostrar, com vostè mateix ha dit en altres qüestions (*veus de «faci-ho»*) que té temps il·limitat.

La segona qüestió que voldria que tinguéssim en compte a l'hora de parlar de xifres és que ens desglossés, cosa que no fa cap document que ha distribuït ni a la premsa ni als parlamentaris, què ve via recaptació d'impostos, què ve via fons de subsistència, què ve via fons de compensació interterritorial, on són... Ens desglossi, si li plau, aquest bilió i escaig que podem preveure. És molt difícil? Si ha fet tantes figuracions, com és que no tenen la figuració, molt senzilla, segons semblaria a les negociacions, de què rebrem segons cadascuna d'aquestes partides.

És un desglossament necessari, per moltes coses, entre d'altres, per poder discutir seriosament allò que ha dit que Catalunya participaria a tres fons de compensació –a tres fons de solidaritat, perdó–, dels cinc. Perquè resulta que en la mateixa indexació que es deriva dels acords estem molt per dessota de la mitjana. Com que no tenim la xifra i ens hem de bellugar per indexació, jo li demanaria, si us plau, que em respongui una pregunta tan senzilla i em digui el conseller d'Economia i Finances, que va tan carregat de dades i de quadros, com preveu d'on vindran, en quines quantitats, els volums d'aquestes, aquests ingressos per a l'any vinent.

Gràcies, president.

El president

A vostè, senyor diputat. Ara té la paraula pel grup d'Esquerra Republicana de Catalunya l'il·lustre diputat senyor Josep Huguet.

El Sr. Huguet i Biosca

Gràcies, senyor president. Antecedents polítics, senyor conseller, de la darrera època. 19 del 7, titular d'un diari: «El conseller ha posat el càrrec a disposició davant de les crítiques o davant de les interferències d'altres membres del Govern». 24 del 7: L'exsecretari general de Convergència i Unió parla que l'acord és políticament inassumible. 27: El conseller mateix assumeix que el sistema de finançament ja no podrà revisar-se cada cinc anys, quan l'Estatut diu que s'ha de revisar. El 31: Mas intervé considerant estable el model, però no renunciant a revisar-lo. En què quedem? Entrevista al senyor Montoro, 5 d'agost: «Dir que el model s'ha de revisar cada cinc anys només es pot dir en clau política, però és un error.» «L'acord reduirà el discurs reivindicatiu de Catalunya.» Què han pactat per reduir aquest discurs reivindicatiu? I, finalment, 10 d'agost: Mas reconeix que la Generalitat no rebrà els 400.000 milions que reclamava, que això és a llarg termini.

Quant tardarem a sentir el president Pujol dir que el model és dolent? Ja ens hi té acostumats d'altres vegades. Esperarem al debat de política general?, o potser en el discurs de tancament del Congrés de la Federació de Convergència i Unió? Jo crec que el termini està entre un i l'altre.

Anem al contingut. Vostè –i això l'hi he de reconèixer– s'ha cenyit a un acord parlamentari; no n'ha esmentat la paternitat, per això; aquest acord parlamentari són dues forces, es podria sobreentendre pels vots, però no necessàriament, perquè aquí la majoria, de vegades, si hi ha aquests vots, vostès van amb un altre grup. Doncs, bé, resulta que aquest acord parlamentari –per si algun membre de la premsa no ho té clar– és un acord entre Convergència i Unió i Esquerra Republicana, a instàncies d'Esquerra Republicana, fruit d'unes conclusions d'una comissió d'estudi de la passada legislatura, per a l'estudi del concert econòmic com a via de finançament de Catalunya, ratificat en Comissió d'Economia i Finances fa pocs mesos en aquest Parlament, conscientment per part d'Esquerra Republicana que portar allò en aquella Comissió era forçar, per primera vegada, que el Parlament definís posició i horitzó, cosa que en tots els períodes negociadors mai hi havia hagut aquest control parlamentari previ. Per tant, per primera vegada es marcava uns horitzons parlamentàriament, lamentablement només compartits, sembla ser, en aquells moments, quant a sobre el paper, per dues forces.

Per tant, primera qüestió. Vostè ha valorat que s'ha acostat en la direcció dels acords parlamentaris, i jo li demostraré que estan molt lluny dels acords parlamentaris. Vostè ha tret nou punts i jo en tinc catorze. Literalment, l'acord diu: «El dèficit fiscal s'ha de reduir fins a assolir nivells similars a altres territoris europeus de rendes similars a Catalunya.» Això, si és que ho entenem en termes relatius, podríem acostar-nos a les regions alemanyes, els *lands* alemanys, que tenen un dè-

ficit fiscal entorn del 5% del PIB. Aquí estem instal·lats en el 9, i aquesta millora, per més que relativament a les misèries anteriors sigui una misèria millor –diguem-ne–, queda molt lluny de resoldre el problema del dèficit fiscal.

Segona qüestió. Els ingressos han de situar-se entre la mitjana de població i esforç fiscal, com diu l'Estatut. Si no he fet malament els números, ens acostem, en aquests moments, a la població. Si ho afegim al tema de la inversió de l'Estat, que avui no es discuteix aquí, baixem, encara estem per sota la població. Per tant, lluny encara de la mitjana entre població i esforç fiscal.

Tercera qüestió que diu l'acord parlamentari: «El nou model s'ha de basar en l'acord bilateral Generalitat-Estat» –frase textual – «només es pot participar en el Consell de Política Fiscal i financera a efectes de consulta.» Tot al revés de l'enfocament que ha donat vostè a la moció aquesta vegada: model de generalització total, pacte d'Estat i cap senyal de bilateralitat en la negociació entre Catalunya-Estat.

Quarta qüestió que diu l'acord parlamentari: «Ha de ser possible recuperar *a curt termini*» –subratllo «a curt termini», que és molt diferent del llarg termini que diu el senyor Mas– «el dèficit de dotació de capital públic a Catalunya.» I això no ho resol, hi ha una millora petita, relativa, però que no resol els dèficits acumulats estructurals de capital públic a Catalunya.

Cinquè punt: «L'Estat ha de reduir substancialment el pes en els recursos públics.» Què ha posat l'Estat sobre la taula? Sí, hi posa per primera vegada alguna coseta, 300.000 milions. Només amb els ingressos suplementaris del cycle anterior, valorats en 2 bilions més, és bastant miserable, diguem-ne, el que posa sobre la taula. És a dir, continuem amb un escenari en què l'Estat continua ingressant molt més que el que de fet es posa sobre la taula per repartir entre autonomies. Vostè ens ha explicat avui, aquí, l'estimació amb relació a Catalunya, tenim l'estimació de les previsions dels ingressos de l'Estat en aquesta nova fase, en aquest nou cycle? Perquè, llavors, podríem veure si realment aquelles fletxes, aquelles línies tan aclaridores del desastre, de la magnitud de la tragèdia, continuaran igual o hi haurà rectificacions reals. És a dir, l'Estat continuarà disparant-se cap amunt amb relació a la dinàmica de creixement dels recursos de les comunitats autònomes, o no? Perquè hem de parlar d'una cosa amb relació a l'altra, si no, no sabem cap a on anem.

Sisè punt. L'acord parlava de sistema transparent de solidaritat i de balances fiscals; el tema de la balança fiscal encara està aparcat, però és que el model, malgrat ser un model de traspàs de cistella d'impostos, porta garanties, i aquestes salvaguardes, de fet, acoten per dalt i per baix i amaguen, a la pràctica, vies de solidaritat, que jo en dic pseudosolidaritat, que afavoreixen els que no fan l'esforç fiscal: «Tu no fas esforç fiscal, ja t'ajudarem a arribar a aquests mínims. –Tu fas esforç fiscal, si et passes en l'ingrés et retallarem.» Hi ha salvaguardes, i això és una via encoberta de continuar amb aquesta pseudosolidaritat que és, en realitat, espoliació.

Setè punt de l'acord: «La Generalitat ha de ser administració única en matèria tributària.» Això ha reconegut

vostè que, efectivament, no ho han aconseguit. L'Agència Tributària, de moment, no serà de la Generalitat; hi participarà com a l'organisme consultiu; això pot ser relativament positiu, però, atenció, perquè si no he llegit malament la lletra, també l'Estat intervindrà per primera vegada en el control dels impostos cedits, que fins ara era, en principi, exclusiu seu, si no ho he entès malament. En tot cas, expliqui-m'ho i corregeixi-m'ho.

Vuitè punt o vuitè acord d'aquesta Comissió del Parlament: «La Generalitat tindrà capacitat normativa sobre tots» –subratlla– «tots els impostos cedits», i a això, evidentment, no s'hi ha arribat.

Novè punt: «La Generalitat ha de participar en tots els impostos generats a Catalunya.» S'incrementa, efectivament, però quedem lluny de les mateixes previsions, no només del Parlament, sinó del seu programa electoral. Impostos especials a mig aire, IRPF lluny del 60%, impost de societats, res de res; un impost clau, important, vinculat a les empreses, que s'ha demostrat que en el cas del País Basc no hi ha cap problema tècnic, 2.436 milers de milions recaptats el darrer any, dels quals 600 surten de Catalunya; estem parlant, pràcticament, de la quarta part de l'impost de societats, del volum de l'impost de societats, per tant, no estem parlant d'un tema menor, sinó d'un tema important que ha quedat a la cuneta, ja, en els primers moments de la negociació.

Desè punt. També es compleix, aquest sí, aquest sí que es compleix: «Els serveis sanitaris s'han d'incorporar al finançament general.» Dubtes sobre el mètode triat. Vostè ha dit «dificultats tècniques de fer un procés a la carta de traspàs sanitari». Potser sí, però el que posa sobre la taula, això, és que moltes comunitats autònomes que no tenen, segurament, capacitat d'administrar aquest servei, a la pràctica, no tenen massa crítica per oferir –perquè tenen menys de dos milions d'habitants– uns serveis de qualitat, a la pràctica, se'ls fa entrar amb calçador en un sistema que, homogeneïtzant a tothom, a nosaltres no ens permet suficientment garantir els elements diferencials que tenim, només parcialment, centrat en el tema dels usuaris exteriors, però no centrat, per exemple, en el tema del cost de la vida diferencial, per exemple, que possiblement un sistema de traspàs a la carta hauria permès a Catalunya estirar una mica més el bloc de finançament sanitari. Però, bé, és igual, en tot cas, aquest es compleix pel que fa, efectivament, a la incorporació en el sistema.

Onzè punt. La coresponsabilitat fiscal. Aquí, què vol dir coresponsabilitat fiscal? Aquí estem amb la conceptual. Coresponsabilitat fiscal entenem que vol dir plena capacitat normativa i vol dir recaptar impostos; si aquestes dues qüestions no es produeixen, estem lluny d'una autèntica coresponsabilitat fiscal, i la prova és que continuem posant salvaguardes al model, salvaguardes diverses. No hi ha risc; a les comunitats autònomes que volen risc, que estem disposades al risc, se'ns diu: «No podeu arriscar.» Per què se'ns diu: «No podeu arriscar»? Perquè, en el fons, estem finançant l'assegurança de recaptació d'aquelles comunitats autònomes que no fan esforç fiscal. A través del nostre dèficit fiscal estem finançant, sistemàticament, les subsidiades que no fan esforç fiscal i que l'Estat les va tutelant com a menors d'edat. I no ens movem d'aquí.

Aparentment hi ha un traspàs d'impostos, però a la pràctica, com que no hi ha ni capacitat normativa plena, ni Agència Tributària, en realitat el que estem fent és vestir la mona de seda; hem traspassat el que era PIE, ho hem vestit, ho hem revestit de traspàs fragmentat d'impostos. Parlem de cistelles: Catalunya envia a Madrid un contenidor amb els seus impostos; abans Madrid transferia una cistella amb el PIE, ara transfeix una cistella embolicada amb fragments d'impostos, però que, com deia, en no tenir capacitat normativa plena ni Agència Tributària, de fet, esdevenen impostos –podríem dir– en estat líquid, que passen per la cistella, travessen i van directament al ciutadà, deixant molt clar que la paella pel mànec, és a dir l'aixeta famosa del president Pujol, la continua tenint Madrid en bona part, que és qui pot obrir i tancar el dipòsit dels nostres impostos. Coresponsabilitat no és això, encara que hi hagi una lleugera millora dintre del context minimalista en què estem situats, o estan situats vostès, això no és el començament d'un nou model, sinó, probablement, el final d'un antic model de finançament. I en aquest marc vostè no ha parlat, per exemple, de què passarà amb el projecte d'estabilitat pressupostària. Evidentment, això no forma part de l'escrit, però veurem què passarà. En tot cas, aquí hi podria haver, també, una limitació important *a posteriori* del model pactat.

Dotzè punt aprovat al Parlament: «Cal traspassar a la Generalitat la participació actual de les entitats locals en els tributs de l'Estat.» D'això, ni se n'ha parlat –ni se n'ha parlat. El tretzè punt, evidentment, no toca. És el tema de les inversions de l'Estat que han de corregir la discriminació. Veurem a final d'any com queden els pressupostos de l'Estat. I el catorzè punt diu: «Cal arribar a una veritable autonomia financera» –«pacte fiscal», es diu exactament, paraules textuales: «pacte fiscal bilateral Estat-Generalitat»– «amb la finalitat de garantir la cohesió social i l'increment de la competitivitat.»

Això són els acords parlamentaris que vostès van votar i nosaltres també, a instància nostra. Però, en la pràctica, continuem no tenint la caixa, perquè no tenim l'Agència Tributària; no podem variar substancialment el flux que arriba a aquesta caixa, perquè no tenim plena capacitat normativa; augmenta poc –vostè dirà que molt, amb relació a la misèria d'abans, repeteixo, misèria i mitja– i no de forma substancial el volum de la caixa i, a més a més, com ho acabo de demostrar, no se segueixen els criteris bàsicament aprovats al Parlament. Sobre catorze, potser se'n compleixen dos; això és molt deficient en ensenyament, tot i que des del punt de vista del Partit Popular la seva actitud potser és positiva, és una A, però des del punt de vista d'aquí és deficient. Potser abans era més deficient, això no ho nego.

Per tant, de què estem parlant? En el millor dels escenaris, estem parlant amb la foto estàtica que això sigui com ara i, realment, les perspectives siguin les que vostès diu; estem parlant d'una eliminació –també dependrà molt de la seva negociació en el tema d'inversions, perquè dèficit fiscal és finançament més inversions–; estem parlant d'una possible reducció del dèficit fiscal en un 10%; de cada 1.000 pessetes de l'espoliació, el lladre bo ens en torna 100. Això és el que –diguem-ne– estem situant-nos en aquest moment. La pregunta, que

suposo que també em contestarà, en part ja l'hi he indicat abans, és si d'aquí a cinc anys ho revisarem o no ho revisarem, això, perquè l'Estatut diu que s'ha de revisar. Vostè en les declaracions va dir que no i el senyor Montoro va dir que tampoc.

De fet, Catalunya, el problema de fons és que continua instal·lada, malgrat aquestes millores relatives, molt relatives, continua instal·lada en el greu problema del dèficit fiscal: 16 bilions –parlem de l'any 98– d'aportació, 16 bilions de PIB, 7 bilions d'impostos i només recepció de 5,7 de despeses públiques. Per tant, senyor conseller, el problema és: pressió fiscal de país socialdemòcrata, serveis públics de país liberal. Aquest és el nostre problema –pressió fiscal de país socialdemòcrata, serveis públics de país liberal–, i això no se soluciona amb aquests retocs, perquè vostè no s'ha acostat a l'acord, queda molt lluny d'aquest acord, que seria realment un nou model de finançament. Mentre les comunitats autònomes subsidiades –i per això aplaudeixen tant– continuen amb un model que els permet una pressió fiscal de país liberal amb serveis de país socialdemòcrata, a costa nostra, nosaltres estem instal·lats en l'escena contrària. Per això s'entén que presidents socialistes d'Aragó i Balears, per exemple, diguin que el model és imposat i que, per no quedar-se fora, hi entren, però això és fer pedagogia, almenys: hi entro perquè no puc quedar-me fora, però aquest no és el model.

Senyor president, ja vaig acabant. Per tant, la qüestió és: què tenen en comú vostès amb els barons Rodríguez Ibarra, Chaves o Bono, que estan eufòrics davant del pacte? Què tenen en comú vostès? Com es poden trobar aplaudint al costat dels barons que han fet sempre aliança amb el centralisme per seguir xuclant de la mamella catalana, gaudint d'un Pla Marshall indefinit? Com és que estan en el mateix escenari aplaudint, i els únics que critiquen són les comunitats autònomes amb dèficit fiscal, i no tant com Catalunya, com el cas de Balears i Aragó? Com és que no es troben al costat de Marcellí Iglesias o d'Antich, expressant el seu escepticisme?

Ara, aquestes preguntes les podríem adreçar també al PSC, perquè a Madrid van signar, també. Dels vuit criteris del PSC, només se'n compleixen sis..., perdó, dos. Per tant, com que avui no fem compareixença del Govern a l'ombra, doncs, no és d'això...

El president

Senyor diputat, fa uns tres minuts que...

El Sr. Huguet i Biosca

Acabo. El problema està, senyor conseller, que estem..., vostè diu que és el començament, no d'una gran amistat, sinó d'un nou model, i des d'Esquerra Republicana creiem que estem al final del model, s'ha arribat a la paret. Potser vostè, dintre d'aquest sistema minimalista, ha aconseguit el resultat millor del sistema minimalista, però els problemes de fons continuen intactes.

Gràcies, senyor president, senyors i senyores diputats.

El president

A vostè, senyor diputat. Pel Grup Popular té la paraula l'il·lustre diputat senyor Alberto Fernández Díaz.

Sr. Fernández Díaz

Moltes gràcies, senyor president, honorable conseller. En primer lloc, vull expressar la satisfacció del Grup Parlamentari Popular de tenir l'oportunitat d'explicar en aquesta Diputació Permanent, en aquest Parlament de Catalunya, el nou model de finançament autonòmic que, val a dir, és un acord positiu per a Catalunya i també és un acord positiu per al conjunt d'Espanya, derivat d'una entesa institucional i política àmplia, amb un comú denominador, que és la presència del Partit Popular, tant des del vessant negociador del Govern de l'Estat, des del vessant negociador de diverses comunitats autònomes, des del seu pes i protagonisme en aquest Parlament de Catalunya i que, per tant, nosaltres ens sentim copartícips, també, sobretot d'aquelles qüestions, aquells punts, aquelles referències de la Resolució del Parlament de Catalunya en què el Partit Popular havia expressat la seva conformitat, i és evident que en aquells altres aspectes, aquells punts que el Partit Popular, quan es va debatre aquesta qüestió recentment en aquesta cambra i no va expressar el seu suport, doncs, altres hauran de dir i hauran d'assumir les seves pròpies reflexions. En qualsevol cas, el Grup Parlamentari Popular –com deia– expressa la seva satisfacció per aquest acord, per aquest model, per aquest nou sistema. Una satisfacció des d'un triple vessant: quant al moment, quant als continguts i quant a l'abast de l'acord de finançament autonòmic.

Per què dic que quant al moment? Doncs, perquè és un acord que arriba amb temps i sense precipitacions. Podem recordar que encara restaven diversos mesos de vigència de l'anterior model de finançament i, malgrat això, hem pogut tancat aquest acord satisfactori per a tothom amb temps, amb una antelació de quasi mig any per davant, i que desitjo que aquests mesos per davant que encara quedaven, doncs, no pugui ser l'oportunitat o l'excusa per poder ser qüestionat aquest nou model de finançament a les poques setmanes de ser signat. En segon lloc, quant al moment, jo voldria destacar que és un acord ampli. Un acord ampli –vostè ho recordava, honorable conseller–: ha sigut un acord per unanimitat, al si del Consell de Política Fiscal i Financera; un acord de totes les comunitats autònomes de règim comú; un acord avalat pel Partit Popular, per Convergència i Unió i també pel Partit Socialista i Coalició Canària, fet aquest que demostra que el Partit Popular exerceix una majoria absoluta dialogant; impulsa un nou model de finançament ateses les nostres responsabilitats, i atès també l'actual escenari polític a Catalunya i a Espanya, des de la convicció i des de l'aposta pels beneficis per a tothom.

I per a mi també és important recordar i destacar, en aquestes reflexions al voltant del moment de l'aprovació del nou model, que l'acord assolit demostra que no calien, per arribar precisament a un bon acord per a Catalunya, un acord positiu per a Catalunya, doncs, determinats discursos que hem escoltat al llarg dels últims anys i fins i tot els últims mesos. No calien discursos poc rigorosos a l'hora de plantejar quina havia de ser l'estratègia negociadora de Convergència i Unió –per què no dir-ho, senyor conseller?– i del mateix Govern de la Generalitat; no calien per arribar a aquest bon

acord determinades campanyes publicitàries preelectoral; no calia dir que s'ha fet passar per l'adreçador a ningú o determinades aritmètiques parlamentàries al Congrés de Diputats. Ben al contrari, el que calia per arribar a aquest bon acord per a Catalunya era sensibilitat catalana i convicció política. I això és el que ha existit i, per tant, jo vull posar l'accent en aquestes dues qüestions.

I és evident també que amb aquest acord –ara que veig que somriuen a la branca socialista–, doncs, queden enrere els discursos catastrofistes del Partit Socialista Obrer Espanyol, d'aquell Almunia que parlava l'any 96 de subhastes, d'aquell Chaves que, per cert, va fer una reflexió que avui podríem posar d'actualitat. L'any 96 el president de la Junta d'Andalusia, el senyor Chaves, deia que l'acord PP - Convergència i Unió sobre el model de finançament ens tornava a l'Estat asimètric que volia imposar l'UCD. Jo no sé si aquesta paternitat asimètrica sobre el model d'Estat algun diputat ara absent l'hauria de donar a l'UCD o hauria de rectificar el senyor Chaves, i podríem continuar altres reflexions que es van fer en el moment oportú. El senyor Solchaga fins i tot va parlar que perillava Maastricht.

Però, bé, tot això és passat. Ens quedem únicament amb les contradiccions del Partit Socialista, un Partit Socialista de Catalunya, un Grup Socialista que ha rebutjat aquest acord, com rebutjava el de l'any 96; coincidia amb el PSOE, en el seu moment, quant a orientació en el sentit del vot, no pas en l'orientació a les crítiques; ara no coincideixen ni en l'orientació a les crítiques, perquè per part del PSOE no n'hi ha, i, evidentment, continuen discrepant quant al sentit del vot. Potser perquè pel Grup Socialista aquest nou model de finançament no era pas una oportunitat per a Catalunya, sinó ben al contrari, era una oportunitat per obrir esquerdes entre el Partit Popular i Convergència i Unió o, simplement, un esglaó més en la seva estratègia del desgast del Govern de la Generalitat fins i tot quan estan disposats a avantposar els seus interessos partidistes als interessos de Catalunya. Per això, evidentment, el que ens hauria estranyat –almenys al Grup Parlamentari Popular– és que el Grup Socialista hi hagués votat a favor, perquè –insisteixo– el menys important eren els continguts i l'abast, i l'única cosa que interessava era poder mantenir aquest discurs catastrofista de desgast, i que un suport del Grup Socialista en aquesta cambra a aquest nou model de finançament hauria significat ni més ni menys que quedar-se sense discurs per a la resta de la legislatura, i per això, evidentment, no ho volia signar.

Probablement, no entrava en els seus càlculs la signatura del PSOE. I per això, probablement, el Partit Socialista de Catalunya, com en altres pactes d'Estat –i no vull entrar-hi més enllà–, el Partit Socialista de Catalunya ha treballat i desitjava que el PSOE no signés aquest nou model de finançament. Ara diuen que ha sigut el PP que ha enganyat el president de la Generalitat, Jordi Pujol, amb aquest nou model de finançament. Bé, dir això és tant com dir que el Partit Popular també ha enganyat el senyor Chaves, el senyor Bono, ha enganyat el senyor Rodríguez Ibarra, també el senyor Rodríguez Zapatero i també el primer secretari del

PSC, el senyor Montilla, que va assistir en la reunió en la qual el PSOE i els seus barons territorials van donar el vistiplau a aquest nou model de finançament. Jo estic segur que el plantejament que hem de fer tots és que aquí no s'enganya a ningú, sinó que es convenç a tots precisament per la bondat d'aquest model. I més –i amb això sí que voldria utilitzar la referència al Grup Socialista, però jo crec que és important a vegades posar les coses al seu lloc–, doncs, jo estic segur que amb aquesta línia argumental el senyor Pasqual Maragall, ara absent, si fos el president de la Generalitat en aquests moments, hauria rebutjat aquest acord; hauria fet el que va fer l'any 96 el senyor Chaves, el senyor Bono i el senyor Ibarra. I probablement, l'any 2006, 2007, quan es tornés a negociar el nou model de finançament, si es tornés a obrir aquest debat, demanaria els diners que haguesin perdut precisament per no signar aquest acord. Aquesta és l'experiència andalusa, extremenya i castellanomanxega. Doncs, jo crec que aquesta experiència seria bo que no fos traslladable a Catalunya per culpa d'un Partit Socialista –insisteixo– més preocupat per defensar els seus interessos de partit i per desgastar el Govern de la Generalitat que no pas per defensar els interessos catalans.

Llavors, segon aspecte, que és quant als continguts. Continguts que vénen determinats per dues variants prou significatives: d'una banda, més ingressos, i de l'altra, més capacitat de decisió des d'aquest Parlament de Catalunya, des del Govern de Catalunya, en relació amb els ingressos que es recaptin dels catalans. Val a dir, honorable conseller, també, que aquest nou model de finançament que vostè ha definit lògicament des d'una vessant d'ingressos, perquè ho contempla l'acord i perquè estem en aquest moment, en aquesta fase de debat, tot allò al voltant dels majors ingressos que obtindrem, també com deia abans, de la major capacitat de decisió, és evident també que hem de configurar-lo, hem de complementar-lo també, aquest acord de finançament, també des de Catalunya, de l'àmbit de les nostres decisions, en una millor despesa; és a dir, amb polítiques d'eficàcia i austeritat en aquestes polítiques de despesa i el seu control, amb la perspectiva del dèficit zero. L'acord –i vostè ho ha destacat, i per tant, amb l'avantatge lògic també de la seva posició institucional i l'hora i mitja que li donava–, l'acord contempla, entre altres consideracions, una major suficiència financera i coresponsabilitat fiscal. Tots podem recordar ara, novament, que sense autonomia financera no hi ha autonomia política, i que aquest principi s'ha de traduir en un major poder tributari i en la capacitat d'exercir des d'aquest Parlament una política fiscal, a més d'administrar els nous ingressos.

Els recursos al conjunt de tot Espanya, de les comunitats autònomes, s'incrementen en un 92%, en passar del 49%, actualment, dels seus ingressos enfront del 26% anterior, i en què Catalunya és una excepció a l'alça, una Catalunya que podem destacar precisament per quin serà el percentatge i al qual posteriorment em referiré. Aquest nou model representa un acord que aposta per l'eficàcia del sistema, que garanteix l'exercici de la coresponsabilitat i que permet obtenir ingressos addicionals per tributs cedits, com a diferència entre la recaptació normativa i la real. Un acord en què la sani-

tat s'inclou dins del sistema, que era una reivindicació llargament plantejada des de Catalunya, i, a més, és que millora la seva evolució, que serà en funció dels ingressos i no pas el PIB nominal, i en la qual s'inclouen altres aspectes sectorials del finançament molt importants per a Catalunya, com els Mossos d'Esquadra, que fins a l'any 2003 aniran obtenint Catalunya i el Govern de la Generalitat una inversió, unes transferències al voltant dels 23.000 milions de pessetes.

I és evident i vostè ho ha fet, honorable conseller, que quan es parla de continguts és també necessari parlar de les fonts per finançar les necessitats de Catalunya. Qui hauria de dir l'any 96 que tindríem un conseller del Govern de la Generalitat en aquest Parlament de Catalunya explicant l'abast d'aquest acord? Que hi hauria un Govern de l'Estat que ha impulsat i ha fet realitat, al marge de conjuntures polítiques, un acord que, fa pocs anys, jo diria que a Catalunya pocs havíem somiat o pocs havíem pensat? Estem parlant de la cessió de tributs o cessions de patrimoni, transmissions patrimonials, amb la cessió, ara també, de la capacitat normativa, entre d'altres, a béns immobles, actes jurídics documentats, joc, etcètera; les taxes, mantenint –no hi ha modificació–; l'IRPF de la cessió del 33%; una cessió del 35% de l'IVA, que hem de recordar que haurà de ser en funció de l'índex del consum i sense capacitat normativa, no pas per voluntat política del Govern, sinó per impediment de la mateixa Unió Europea; una cessió del 40% dels impostos especials –hidrocarburs, tabacs, alcohol–; una cessió total d'impostos d'electricitat i matriculació.

Però és que, a més –i vostè s'hi ha referit molt exhaustivament–, hi haurà aquest fons de suficiència que aportarà la part de necessitats no cobertes per la capacitat fiscal, similar a l'actual PIE; es creen unes assignacions d'anivellació destinades a Educació i Sanitat per atendre situacions especials sobrevingudes, com per exemple les derivades de la immigració; es crea un fons de Sanitat destinat a cobrir les despeses per a desplaçats, que també era una reivindicació que s'havia plantejat molt sovint en aquest Parlament de Catalunya, i, per últim, es reforcen les relacions de coordinació de la Generalitat amb l'Agència Tributària. Atès que s'augmenten les competències fiscals de Catalunya, de la Generalitat de Catalunya, doncs, era lògic que la Generalitat tingués l'oportunitat de participar en la gestió dels tributs i d'altres organismes com el Tribunal Econòmic Administratiu de Catalunya, que obre també unes possibilitats molt interessants de futur sobre aquesta qüestió.

I tot en paral·lel mantenint el diàleg a la Federació Espanyola de Municipis i Províncies perquè el finançament local l'haurem d'abordar, probablement a finals de l'any que ve, de l'any 2002, estarem en condicions de poder dir que també tenim el finançament local enllestit. I és evident que ara el que hem de treballar des de Catalunya i des d'aquest Parlament és de quina manera, i atesa la sentència del Tribunal Constitucional, podem garantir les connexions entre el sistema autonòmic i el sistema de finançament local complementari als acords que calgui adoptar en el marc del conjunt de l'Estat.

I per últim, permetin-me una referència a un tercer element, que és l'abast polític de l'acord. És evident, senyores i senyors diputats, que el nou model està ple d'avantatges: donar estabilitat futura al finançament autonòmic per l'ampli acord i, sobretot, per la definició d'un nou sistema de finançament. És un nou model que és un veritable canvi de sistema. No estem davant únicament d'un nou model o d'una modificació parcial d'alguns aspectes de l'anterior model, no: estem davant d'un veritable canvi del sistema. I el que és més important i és el que jo voldria destacar en aquesta intervenció: un veritable salt qualitatiu i quantitatiu quant al finançament de Catalunya. Per què dic quantitatiu? Perquè hi hauran més ingressos per als propers cinc anys i fins al 2006, al voltant de 800.000 milions de pessetes, com a mínim, vinculats a la recaptació de l'IVA, dels impostos especials i de l'IRPF. I hi ha un important salt qualitatiu, importantíssim; probablement hi ha l'avenç més important de l'autogovern, això sí, sense necessitar reformes de la Constitució i de l'Estatut. Aquest nou model de finançament és un veritable avenç en l'autogovern; això sí que és avançar en autogovern, de forma dialogada, de forma paccionada, sense necessitat d'obrir debats constitucionals ni estatutaris.

I això és així perquè aquest salt qualitatiu és realitat perquè hi ha un concepte que s'introdueix molt important, i és que Catalunya participa en el conjunt dels impostos a Espanya. Jo crec que aquest és el veritable resum més enllà de les xifres, més enllà d'aquest necessari increment dels ingressos, sinó de la filosofia que impregna aquest acord. Catalunya participa, per fi, en el conjunt dels impostos a Espanya. Això significa que ens apropem a les hisendes forals. No necessitem també fer segons quins discursos, que tots sabem que són de difícil aplicació i que responen a necessitats, a conjuntures que no són d'aplicació a Catalunya, però sí que podem dir que ens apropem, amb aquest acord, a les hisendes forals. Sí que podem dir que els ingressos de la Generalitat es faran, com a mínim en un 85% –86, s'ha referit l'honorable conseller... El 86% dels ingressos de la Generalitat es faran directament dels impostos recaptats. Ara, eren poc més d'un terç. I es reduiran, per tant, les transferències que haurà de fer l'Administració de l'Estat. La dependència –si em permeten l'expressió– de les transferències de l'Estat es resumeix en una partida, en una quantitat, en un percentatge de poc més del 14%. Això sí que jo crec, sincerament, que és avançar en l'autogovern.

I, per finalitzar, senyores i senyors diputats, jo sí que voldria referir com a conclusió del que significa aquest nou model de finançament..., és que el que és important no és si s'havia de pactar o no amb el PP, ho sàpiguen o no les criatures. L'important d'aquest nou model no és si la seva paternitat és en exclusiva i gràcies als bons oficis del Govern de Convergència i Unió o del Govern de la Generalitat. El veritablement important tampoc és si ho ha impulsat el Partit Popular atesa la seva convicció, sinó el que veritablement és important –i jo crec que això és el que ens hauríem de posar tots l'accent– és que és un bon acord per a Catalunya i que aquest bon acord per a Catalunya garanteix, en el futur, el seu progrés econòmic i el seu benestar social.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Joaquim Nadal.

El Sr. Joaquim Nadal i Ferreras

Moltes gràcies, molt honorable president. Honorable conseller, senyores i senyors diputats. Ja em permetrà el molt honorable president que, abans de comentar la intervenció de l'honorable conseller, respongui una intervenció recent, dient que, si Pasqual Maragall hagués sigut president de la Generalitat, hi hauria acord, l'acord seria un altre i l'acord seria millor. I que avui l'absència momentània de Pasqual Maragall de la sala no és la significativa perquè planen en aquesta sala absències més significatives, que són les de Jordi Pujol, Artur Mas i, eventualment –contesto també el senyor Huguet, en aquest sentit–, Josep-Lluís Carod-Rovira, que avui no ens acompanya.

Ho dic perquè, (*remor de veus*) ho dic perquè la presència de..., l'absència, perdó, de Jordi Pujol i Artur Mas es manté, però, com una ombra implícita que és la que ha mantingut el conseller Homs tenallat en un marc de negociació limitada dins del qual prou que ha fet de sobreviure nedant contra corrent.

Dit això, home, senyor conseller, la unanimitat dels consellers d'economia i finances de totes les comunitats autònomes no vol dir gaire res més que cada un d'ells expressa la seva satisfacció, en tant que representant del seu govern de comunitat autònoma, respecte al resultat que a ell li toca. I, dins d'aquest panorama general, jo crec que el que hauríem de dir és que, si algun conseller d'economia i finances tenia motius per no estar del tot satisfet de l'acord assolit, aquest era el conseller d'Economia i Finances de la Generalitat de Catalunya. A diferència de molts dels altres, inclosos els que s'han citat de l'àmbit socialista, que veien recuperat el retard històric respecte a la seva absència de l'acord de l'any 96 i, a més a més, es trobaven amb una millora substancial. Tant que totes les excepcions al criteri general que figuren en el document del Consell de Política Fiscal i Financera són per incloure i resoldre els problemes que haurien tingut, si no, les comunitats autònomes que no van signar l'acord de l'any 96.

Una altra qüestió molt important: digui el que digui el senyor Fernández Díaz, aquest no és un acord entre partits. I aquest no és un acord que es desprengui d'un pacte d'Estat. I aquest model de finançament no és com el pacte antiterrorista o l'acord de modificació de la justícia, sinó que és un acord al qual dono el seu vistiplau, com vostè mateix ha dit, els consellers d'economia i finances de les comunitats autònomes, cadascun d'ells en funció del que representava per a la seva comunitat autònoma, més enllà de les converses que hi pugui haver hagut, naturalment, partit a partit, que també hi han sigut, i que poden haver donat peu, naturalment, a acceptacions implícites d'un procés que ha donat resultats millor per a un que per a d'altres.

Vostè ha fet, senyor conseller, primer, un relat del procés negociador i de l'itinerari polític fins al moment de l'aprovació de l'acord, i després ens ha fet una lectura

comentada, extensa i prolixa del document que vostè va repartir en la Comissió de Valoracions del que se'ls havia donat al Consell de Política Fiscal i Financera. Però aquest document té una única aproximació quantitativa al resultat de l'acord, al punt de partida de l'acord, que és la darrera pàgina. I, tota la resta l'ha obligat a vostè a fer aquest comentari extens d'alguns aspectes del model que, malgrat tot, no aporten les dades bàsiques quantitatives per poder avaluar quin ha estat el resultat de l'acord assolit per a Catalunya, que és del que es tracta avui aquí. Dades que no tenim i dades que ens hauria d'aportar si és que el debat monogràfic que hem de fer en ple, d'aquí a no gaire, ha de tenir algun sentit.

Nosaltres li donarem aquesta setmana la llista de la informació que ens sembla bàsica per poder avaluar el resultat de l'acord i que no conté cap dels documents que o bé ja havia repartit i era conegut, com ha explicat el senyor Ribó, o el petit que ha afegit avui respecte a criteris de càlcul. Ens haurà d'aportar més coses perquè puguem, de veritat, avaluar i conèixer què és i quin ha estat el resultat d'aquesta negociació.

Perquè com a resultat, pel que fa a Catalunya, d'entre les comunitats autònomes de règim comú, pel que fa a pessetes per habitant, Catalunya queda situada de quinze en l'onzè lloc. I en la seva... Pessetes per habitant. I en la seva posició relativa amb les de l'article 151, Catalunya queda en el penúltim lloc i només té a la cua València, que té un retard històric acumulat molt conegut.

I aquest és el resultat de la negociació que vostè s'ha vist obligat a fer en un context polític que ha expressat amb una claredat meridiana el senyor Fernández Díaz en la seva intervenció. Diu: «Home, senyor Homs, no s'atribueixi vostè el mèrit d'un acord que neix de la majoria absoluta que té el nostre partit i que és una majoria absoluta», obro cometes, «dialogant». Per tant, no juguem a paternitats: ni vostè ni el senyor Fernández Díaz. Simplement aclarim que és veritat que, fruit d'una determinada conjuntura política, vostès han negociat un acord dolent i de mínims. I que aquest acord dolent i de mínims per a Catalunya ha tingut com a únic corollari polític l'entrevista Aznar - Pujol, l'estabilitat parlamentària fins al final de la legislatura i l'acceptació tàcita, com a mal menor, del candidat Artur Mas per part de José María Aznar.

Però això és tot el que ha donat de si la bondat que vostè s'ha vist obligat a fer en el procés negociador, fent de verge prudent –permeti'm l'expressió bíblica i no se m'enfadi en aquest sentit; en d'altres, tant com vulgui–, fent de verge prudent a l'hora d'actuar modulant les informacions que vostè tenia –i que nosaltres també– sobre trucades, dinars, sopars, reunions, que nosaltres no relatarem perquè ens sembla que no aporten, en aquests moments, absolutament res de nou. Però sí que és cert que el procés negociador no respon al relat que vostè ha fet, sinó que respon a un relat diferent en què Convergència i Unió comença a negociar des del convenciment fatalista de Convergència i Unió, no nostre, que, davant de la majoria absoluta del Partit Popular i davant de la necessitat de tenir el suport parlamentari i polític del Partit Popular al Parlament de Catalunya, no aniríem gaire enllà en els resultats obtinguts.

I l'únic avenç important, que és l'increment net de l'aportació inicial dels 330 i escaig mil milions de pessetes que fa l'Estat al sac comú, es produeix en el moment que hi ha un estira-i-afluixa entre partits en el qual el Partit Socialista Obrer Espanyol també hi té una certa intervenció.

Per altra banda, vostè, senyor conseller, i no em puc pas estar d'esmentar-ho, ha comentat declaracions de premsa i posicions polítiques de diferents dirigents de diferents partits i també del nostre, amb relació al procés negociador i amb relació al resultat obtingut. I vostè deia que semblava com si determinades declaracions s'anticipessin com en una mena de sentència de mort al resultat que després no ha sigut.

Miri, senyor conseller –també li ho ha dit el senyor Ribó, però jo no em puc pas estar de tornar-li-ho a dir–, es refereix als 400.000 milions del senyor Artur Mas i a aquell titular de diari, d'aquell moment, en què vostè es veu obligat a dir: «Escolta, o calles o no ens en sortirem ni del poc que tenim fins ara garantit.» O es refereix a allò que els dirigents de Convergència i Unió, vinculats o no a la seva Conselleria, diuen, en la intimitat, quan diuen un cop signat l'acord: «Aquest és el pitjor acord que mai s'hagi signat.» I, en canvi, fruit i fent de la necessitat virtut, Artur Mas i Francesc Homs han acabat fent una operació de maquillatge comptable, les figuracions que deia el senyor Ribó, que els ha permès vendre com un èxit el major dels fracassos del panorama polític més recent.

Insistent en algun argument. Primer perquè han fet un acord que nosaltres no coneixem, sobretot perquè no coneixem la restricció financera inicial –no la que figura en el document del Consell de Política Fiscal i Financera: 1.339.000 milions de pessetes–, sinó l'increment que s'hi produeix com a conseqüència de la liquidació de 1999 i que no permetrà en cap cas arribar als 85.000 milions de pessetes l'any 2002, que vostè esmenta com a base de càlcul per després arribar als 229.000 milions de pessetes de l'any 2006, que, segons com anessin les coses, serien la meitat de la meitat. I, si les coses anessin amb una evolució del PIB semblant a la que vostès calculen, serien la meitat del que vostès han dit i calculat.

Ens han de donar aquestes dades i, si no les tenen, les han de demanar. I hem de saber tots aquests números per poder debatre en el proper Ple totes aquestes qüestions que ara queden en una opacitat i manca de transparència que no ens aclareix res. No coneixem aquest punt de partida de l'any 99 i és evident que no arribarem a aquests 85.000 milions de pessetes que vostès diuen.

I, a més a més, l'acord firmat té un problema afegit, que és que, amb l'avantatge d'alguna de les novetats que introdueix –en capacitat normativa, sistema d'impostos, incorporació de la sanitat, etcètera–, té un inconvenient greu en tots els casos, que és que desapareixen sempre les garanties quan no tenim cap garantia que a Catalunya l'evolució que faci l'economia als impostos i l'evolució de la situació econòmica aquí permeti... –i el consum, amb relació als impostos que graven el consum–, permeti aquest increment que vostè ha calculat ficticiament en aquesta figuració que li deia el senyor Ribó.

Tant que tot això deixa l'acord escandalosament per sota els 400.000 milions any compromesos en programa, compromesos i reclamats en campanya electoral, i situats en l'horitzó de la negociació pel conseller Mas.

I l'any 2006 l'increment total estarà per sota els càlculs del Govern i el total acumulat, molt lluny del maquillatge fet per tapar les febleses de l'acord que han fet, que, per altra banda, aborda el que aborda, però no aborda un conjunt de temes importants: fons europeus, finançament local, acostament del finançament foral i del finançament de les comunitats de règim comú, inversions de l'Estat i infraestructures a Catalunya... Tot allò que vostè en algun moment ha esmentat, però que no apareix per re ni en cap compromís del document que han signat. I, si no s'aborden aquestes qüestions que són molt importants, és evident que aquest és un model que haurà de ser canviat en unes altres circumstàncies, com ja ha dit molta gent.

Nosaltres creiem que Convergència i Unió ha negociat malament però en mala posició i, per tant, en el seu cas, senyor conseller, més bé del que es podia arribar a suposar, fins i tot. I nosaltres creiem que aquesta negociació en solitari, sense comptar amb cap altra força política de Catalunya, sense comptar ni tàcitament amb el document que avui ens ha citat amb una gran prolixitat i que després ens ha rellegit el senyor Huguet..., han negociat des d'una posició, insisteixo, d'una gran feblesa, sense cap obertura als altres partits i forces polítiques, sense el diàleg i el consens que vostè després ha dit que ha sigut tan i tan important en l'acord aconseguit a Madrid i sense cap voluntat de reforçar el front negociador. En el fons, la petita representació de les converses que vam tenir el febrer i març era, com sap vostè molt bé –perquè no sé si fins i tot l'expressió no se li va escapar–, una representació des d'un convenciment que no calia cap acord, o cap acord català per anar a negociar a Madrid, un nou model de finançament.

Nosaltres creiem que cal un debat ampli, que, aquest debat, no el farem avui aquí, que s'ha de fer en el ple del Parlament; que en aquest ple del Parlament hem de tenir més documentació, més xifres, i que s'ha de poder abordar en profunditat el que ha significat i significarà aquest acord i els acords anteriors per a Catalunya, amb relació a Catalunya –i, naturalment, amb relació al panorama global del model de l'Estat autonòmic–, i nosaltres pensem que la posició en què queda Catalunya, com li he dit abans, no és especialment favorable.

Tant que, des del nostre punt de vista, els criteris d'evolució, tal com queden definits són insuficients; que aquests criteris d'evolució que vostès utilitzen com un argument per fonamentar algun dels càlculs que han fet no donaran aquest increment d'un 1% per sobre del PIB i, probablement, si l'economia evoluciona en la direcció contrària, poden donar, fins i tot, en l'any final un resultat negatiu molt, molt, molt lluny dels 229.000 milions de pessetes que vostès reclamaven, entre altres coses, perquè el nou índex d'evolució, l'ITE –no l'ITAE–, ha evolucionat, els darrers cinc anys, si no fem la trampa d'agafar la sèrie dels darrers deu, que arrenca de l'any 92, i d'una punta molt baixa..., ha fet

una evolució, l'ITE, que en cap any ha anat per sobre –un any, potser– del PIB.

De manera que els números no quadren i els guanys acumulats en la previsió més optimista estarien a la meitat del que apunta vostè; en la previsió d'una evolució semblant al PIB, ens quedaríem a la meitat de la seva, i en una previsió d'evolució d'un punt per sota del PIB –déu no ho vulgui– ens trobaríem amb un resultat, l'any 2006, de 125.956 milions de pessetes, molt i molt per dessota del seu càlcul –perdó: en tot el procés– en pèrdues l'últim any.

El president

Senyor diputat, hauria d'acabar...

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

Acabo. Les nostres conclusions, senyor president, senyor conseller, són molt clares: han acceptat aquest model pels condicionaments polítics que he esmentat; el punt de sortida és inferior, en termes relatius, a aquest model que al model interior; els nous criteris d'evolució donen pitjors resultats que els del model vigent, i, de mantenir-se la tendència actual, els guanys seran la meitat de la meitat dels números que avui vostè ens ha explicat aquí amb tot luxe de mitjans audiovisuals.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

A vostè, senyor diputat. I té la paraula, ara, l'excel·lentíssim senyor Ramon Camp, en nom de Convergència i Unió.

El Sr. Camp i Batalla

Sí; gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats. Gràcies, en primer lloc, senyor conseller, per la seva intervenció, per la seva didàctica intervenció. Crec que una de les coses que els polítics hauríem de fer més sovint és fer intervencions carregades de pedagogia, i la d'avui, la de vostè, ho ha estat, senyor conseller. Ha estat una intervenció sòlida, una intervenció, també, prolixa, com s'ha dit, i crec que, entre altres coses –i s'ha pogut veure fa un moment–, ha deixat una bona part dels discursos de l'oposició en la més estricta fragilitat. Ho acabem de veure ara mateix en una certa desorientació de la intervenció que acaba de fer el Grup Socialista, que, liquidada, liquidada aquesta intervenció, doncs, costaria molt trobar alguna engruna de contingut.

Però, en tot cas, sí que em permetria començar dient que les referències que es feien a altres membres del Govern, al president de la Generalitat, al conseller de la Presidència, quant a la seva presència en aquesta sessió, no deixa de ser sorprenent, senyor conseller. Senyor president, no deixa de ser sorprenent, perquè aquests grups han sol·licitat una sessió de la Diputació Permanent amb la compareixença de vostè. Potser ja no es recorden del que han fet uns dies enrere; podria ser, també, això. Però, en tot cas, el que sí que és evident és que vostè avui compareix a sol·licitud de tres grups de la cambra i amb l'acord previ d'aquesta Diputació Permanent, i no altres persones que no correspondria. Però

deu formar part d'aquesta desorientació que deia abans, a l'inici, que ha estat plegada, doncs, de tòpics i de retòrica constant, sense cap proposta de contingut.

Vull fer una primera constatació respecte a tot el que vostè ens ha dit aquest matí: aquest model de finançament que ens acaba d'explicar era considerat, simplement, inacceptable i inviable per al Govern del PSOE i, també, durant molt de temps, per al del PP. Aquest model, que avui aquí s'ha explicat, era inacceptable, era inviable –ho repeteixo– per al govern del PSOE i, fins fa poc, per al Govern del PP. I per què, per tant, recordo aquest fet? Perquè em sembla que això, avui, és un bon punt de referència per valorar l'acord que ens acaba d'explicar; és un bon punt de referència per saber el moviment que hi ha hagut durant tots aquests temps amb relació al sistema de finançament autonòmic.

Des del 1982 al 1993, quan els Socialistes disposaven de la majoria absoluta, quan podrien haver fet de federalistes sense limitacions –amb diversos ministres del PSC inclosos–, simplement, la millora del finançament autonòmic no va existir. Era un tema que no interessava, no hi havia orella en aquest punt, hi havia altres interessos; era poder el que es volia, no altres interessos. No va existir, per part dels Socialistes, cap voluntat política de millorar el finançament autonòmic, i aquest és un fet, una constatació inapel·lable.

L'any 93, perquè aleshores necessitaven, els Socialistes, els vots de Convergència i Unió, van arribar tímidament als acords que es van posar en pràctica el gener del 94. En aquell moment –vostè abans ho recordava–, nosaltres ja plantejàvem un automatisme en els ingressos mitjançant una cistella d'impostos i una cessió de capacitat normativa que permetés configurar una veritable coresponsabilització fiscal. Diré més: no en aquell moment, no l'any 93, l'any 89, al senyor Solchaga i al senyor Borrell, que algú deu conèixer, ja se'ls deia que això havia d'anar en aquesta línia, que el sistema de coresponsabilització fiscal, que l'automatisme dels ingressos era el mecanisme indispensable per garantir l'autonomia financera de la Generalitat.

Tot això era impensable que fos assumit pel Govern Socialista, que, com a molt, va acceptar, com vostès recorden, el 15% de participació en l'Impost de la Renda de les Persones Físiques –i amb topalls. És a dir que, si hi havia una mica de guanys –aquella gràfica que vostè ens ha explicat aquí i que ens ha ensenyat abans aquí, senyor conseller, aquella gràfica d'aquell diferencial–, si hi havia una mica de guanys, en tot cas, que quedés clar per al Govern central –mai per a Catalunya. Aquest era el plantejament, aquest era el model que els Socialistes governant han plantejat.

Per tant, amb quina legitimitat avui, aquí, vénen a bescantar i a blasmar aquest acord? Jo crec que amb cap legitimitat; no hi ha credibilitat, no hi ha absolutament cap credibilitat. Per això, entenem perfectament la intervenció que acabem d'escoltar. Vostès tindran ocasió –el Grup Socialista tindrà ocasió– de manifestar la seva coherència: hauran de votar, hauran de votar al Congrés de Diputats –allà veurem la seva coherència. Serà realment curiós veure què es farà en aquell moment.

Quan el PP, l'any 96, també necessitava els vots de Convergència i Unió, va entrar en el mateix procés, i

aquest procés va portar a una cessió superior de participació en l'Impost de la Renda a les Persones Físiques, del 30%, i sense topalls. Va ser un avenç important que avançava en aquest trencament de sistema que en aquell moment hi havia, i començàvem a generar un primer model que, finalment, ara ha arribat a aquest model complet que estem avui aquí analitzant. De cap manera, deia el Partit Popular en aquell moment, podia acceptar la cessió dels impostos especials. Això era impensable, això era, tècnicament i tot, impossible. Tots vostès ho recordaran.

Per això, avui, en una situació com la que tots coneixem, és bo que el comportament públic dels partits polítics sigui recordat, i sigui recordat que els dos grans partits espanyols han tingut un comportament poc lleial en tot aquest tema. Perquè han estat sempre en una actuació, durant aquests períodes històrics a què he fet referència, que ens venia marcada, la seva posició política, per la posició relativa, si estaven al govern o a l'oposició –això abans també ho deia el senyor conseller i, efectivament, ha estat així. I això treu molta credibilitat –molta– als que volen analitzar aquest tema amb una certa serietat. Aquest ha estat l'escenari polític que tots vostès coneixen, en què s'ha desenvolupat el procés de negociació de finançament autonòmic.

I, per tant, això s'ha de tenir present per a aquests protagonistes directes, és a dir, el Partit Socialista, el Partit Popular, Convergència i Unió, que hem estat protagonistes directes, i també s'ha de tenir present per als qui s'ho han mirat més a distància, no?, tant pel Grup d'Esquerra Republicana com del Grup d'Iniciativa, que no han tingut una responsabilitat de Govern i que, en fi, el crit del «Volem més diners» és un crit fàcil, que, lògicament, porta uns rèdits sempre afegits, però, aquesta crítica fàcil, el que fa és allunyar-se més encara de la responsabilitat de govern.

Arribem a aquesta situació de l'any 2001, amb una majoria absoluta del PP a les Corts Generals i amb una nova oportunitat d'adreçar el tema del finançament autonòmic. I, aquesta oportunitat, jo crec, senyor conseller, senyores i senyors diputats, que ha estat ben aprofitada. S'ha arribat a un acord que, per les seves característiques, s'ha de considerar un bon acord, tant qualitativament com quantitativament. I dic «qualitativament» perquè podem parlar per primera vegada –fa un moment ho deia– d'un veritable model de finançament autonòmic, amb la participació d'una cistella d'impostos dels 12 impostos que paguen els catalans –impostos estatals que paguen els catalans–, i també impostos que garanteixen una veritable autonomia financera.

Ara, tenim un model que permetrà evolucionar en el futur i que permetrà fer negociacions sobre aquest model. Fins ara, jo dic que hi havia un no-model, fins ara hi havia un no-model; hi havia un sistema de finançament però el model homologable, com aquest –homologable a països de forta descentralització política–, doncs, no existia. I, en canvi, ara existirà i, sobre aquest model, es podran fer negociacions de futur i es podrà perfeccionar aquest. És un model realment molt complet, i, això, posem-ho amb una referència històrica: només fa set anys, set anys –no deu, ni quinze; no–, set anys, que l'única cosa de què es disposava era una par-

ticipació del 15% de l'IRPF. Això és el que es tenia fa set anys, amb el Govern Socialista.

S'ha dit aquí tantes vegades que els ingressos tributaris de la Generalitat seran del 86% del total dels ingressos –lluny d'aquell 22% de l'any 92, que no fa falta repetir més–, amb capacitat normativa reconeguda i ampliada –també és un factor a tenir present– que implica una veritable coresponsabilització fiscal a què aquest Parlament tindrà una màxima paraula en el seu moment.

És, també, un bon acord quantitatiu perquè les quantitats addicionals pactades, que es preveu recaptar i de què el conseller ens ha informat, comporten una millora substancial de la suficiència financera de la Generalitat. No vull repetir els números: els gràfics han estat explicats i els números són ja de domini públic. Evidentment que són estimacions, i el conseller –no, el conseller encara no..., el senyor Ribó deia: «Figuracions, són figuracions». No, estem parlant d'estimacions. I, lògicament, tots sabem perfectament que en matèria pressupostària i a nivell d'ingressos tot el que s'ha de fer són estimacions; no es pot fer altra cosa que determinar mecanismes que es prevegi en el futur quins ingressos poden arribar a tenir.

Al marge del sistema de finançament, haurem de preveure, també, l'increment d'inversions de l'Estat a Catalunya. Aquest és un tema que no podem posar en el mateix sac del finançament, perquè no és sistema de finançament. Però, en canvi, és evident que és una part important per poder avaluar el dèficit fiscal que té Catalunya. I això és un factor que avui, aquí, s'ha de recordar, perquè és un tema pendent i és un tema pendent que nosaltres preveiem que estigui ben orientat, i en un futur proper s'haurà de veure.

En definitiva, senyor conseller, ha estat un bon acord, el millor de tots als que en aquesta matèria s'ha arribat des de la vigència de l'Estatut, i jo crec que, entre el protagonisme i l'eficàcia, el Govern de la Generalitat ha triat eficàcia. Fa un moment deia un diputat que el senyor Bono, el senyor Chaves, etcètera, i el senyor Rodríguez Ibarra, doncs, eren els que havien tingut el protagonisme màxim d'aquest tema. Jo aquí tinc, també, retalls de premsa del 2 de juny en què els Socialistes –i el senyor Chaves, concretament... ja els trobaré, però és igual: els tinc aquí, aquí els tinc–, el senyor Chaves diu que exigeix al PP que no cometi l'error de pactar el finançament amb Convergència i Unió. Això ho deia el senyor Chaves el dia 2 de juny. I diu: «El preacuerdo que ya existe entre el Ejecutivo y CiU ha provocado cierta inquietud en la cúpula Socialista».

Seria ridícul que ara ens poséssim a discutir el protagonisme d'això, com els deia abans –seria ridícul. Però, evidentment, ningú es creu que el Govern de Catalunya en aquest tema –que n'ha estat sempre l'abanderat– ha estat al marge d'aquesta negociació. Això no s'ho creu ningú. Això ho poden dir vostès perquè tenen l'interès, sempre, doncs, de minimitzar les coses i de mirar, doncs, de donar-hi una visió de perfil baix. Però la realitat és molt altra i és la que ens ha explicat abans el conseller.

Un acord unànime de totes les comunitats, incloses les socialistes, que han rectificat així el seu error anterior

de no sumar-s'hi per partidisme. Algú, això, algun dia es va enfadar perquè el president Pujol va dir que havia estat per partidisme i, efectivament, va ser per partidisme. I, en tant que unànime, un acord transaccional en què, per tant, ningú ha aconseguit el cent per cent –això s'ha de tenir molt present–, però que això ja se sabia que abans de començar succeïria: ningú podia aconseguir el cent per cent del que es demanava, ni la nostra proposta de pacte fiscal, ni tampoc els acords que nosaltres sentim molt nostres, a què abans feia referència el senyor Huguet, acords que recordo precisament que vam treballar extensament a la Comissió d'Estudi sobre el Concert Econòmic, en què vostè participava i jo també com a president d'aquesta Comissió i en què vam fer una bona feina. I aquests eren criteris de negociació, orientacions; però, lògicament, aquí no estàvem en una negociació unilateral; la negociació era multilateral i, si volen, bilateral, però, en tot cas, la transacció sempre implica un punt intermedi, una cessió i acordar és transaccionar sempre, a tot arreu, i aquí també això és el que s'ha fet.

Sota aquesta perspectiva he de dir-li, senyor conseller, que nosaltres considerem que el Govern ha negociat tenint present els acords adoptats per aquest Parlament i en què el nostre Grup va treballar, com deia, com el que més, i, per tant, creiem que el Govern s'ha mogut dintre de les orientacions que fixaven aquests acords, i que en tota la negociació, que per definició sempre és complexa, els acords assolits s'integren perfectament en la Resolució del Parlament. Vostè ha volgut aquí, abans, explicar-ho detalladament; el senyor Huguet ha volgut fer l'exercici contrari; jo li podria tornar, ara, a fer una altra vegada: aquests acords a què s'han arribat estan dins de l'orientació dels acords adoptats pel Parlament. Que no és el cent per cent? Evidentment, que no són al cent per cent, però estan dins d'aquesta orientació i això s'ha de tenir molt i molt present.

Acabo. Es tracta d'un bon acord; s'ha dit aquí repetidament, senyor president, senyores i senyors diputats, i així ha de ser considerat. No pot ser considerat d'altra manera; la simple anàlisi de la participació en els impostos de la cistella d'impostos és un tema que podríem buscar multitud de referències anteriors, com un escenari òptim per part de Catalunya; altra cosa és que aquesta cistella d'impostos sigui perfectible, sigui millorable, que, com deia abans, la participació en l'Agència Tributària pugui augmentar el seu grau de participació o de gestió o de traspass. Tot això són perfeccions del model, però un model de base és un bon model per treballar-lo també en el futur, perquè en política tot evoluciona i, aquest tema del finançament, hem tingut una bona prova que és possible d'evolucionar en política. El tema del finançament ha evolucionat, i molt, i acabo de repetir-ho aquí, i continuarà evolucionant.

Nosaltres, el Grup Parlamentari de Convergència i Unió, senyor conseller, hem estat –i a vostè que li he de dir–, hem estat sempre treballant en la mateixa línia, en la mateixa orientació. Aquesta carpeta del finançament autonòmic ha estat oberta perquè el Grup de Convergència i Unió sempre ha tingut aquest tema com a prioritari i, en aquest sentit, esperem disposar de força

política suficient perquè ara i en el futur continuï sent una prioritat per a Catalunya el finançament millor i el finançament que permeti que els serveis públics del nostre país disposin de més capacitat per atendre els seus ciutadans.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Senyores i senyors diputats, estem entrant ja en el tram final. Suposo que interpreto el sentiment de tots vostès que l'hora límit sigui a les tres; farà quatre hores ja de l'inici d'aquesta sessió. Per tant, l'última intervenció la tindran els grups per cinc minuts, i jo demanaria al conseller que se centrés en els vint minuts que li queden per fer la resposta global a tots els grups i així acabaríem al cap de quatre hores d'haver començat.

Té la paraula l'honorable conseller.

El conseller d'Economia i Finances

Moltes gràcies, president. En aquests vint minuts, doncs, intentaré comentar una mica les seves intervencions i podria fer-ho de manera integral i global, però potser deixaria de matisar algunes de les coses que han dit vostès individualment, i potser ho faré grup per grup. No obstant, deixin-me proposar-los, amb tot el respecte, i recordar-los el que he dit abans en la meva intervenció. Aquesta matèria és complexa –és complexa–, comprendre l'evolució del finançament de 2,4 bilions per a Catalunya, les seves fonts, les seves evolucions, no és una matèria simple. Els prego que es facin assessorar, els prego que reuneixin els seus assessors, els prego que llegeixin els documents que els he entregat, els prego que ens tornem a veure per parlar-ne quan vulguin, però aquesta matèria no es pot tractar amb la lleugeresa i amb els arguments tan simples que, a vegades, es tracten.

Al senyor Ribó, d'Iniciativa - Verds, li vull agrair, doncs, li accepto les seves excuses per haver vingut el dia 21 d'agost aquí; vostè me les ha demanat i jo les accepto, aquestes excuses. Ben segur que m'hauria agradat avui estar a dalt d'un cim, sens dubte, amb vostè, i poder parlar del finançament autonòmic allà dalt, en els 2.800 metres. Segurament amb una cota de 2.800, amb una intensitat d'oxigen més elevada, estic absolutament segur que jo estic explicant-li a vostè el sistema del finançament, el comprendria molt millor del que he intentat avui, aquí, a la plana de la cota zero a vora de mar. Jo, el que puc dir-li és que es torni a llegir el document de cent fulls, perquè em dona la sensació que en alguna de les reflexions no s'acaba de comprendre com funcionarà el nou model. No s'acaba d'entendre com s'apliquen els criteris i, a partir d'aquí, es desprenen algunes reflexions i algunes valoracions polítiques que no són correctes, que no són exactes.

Hi ha una restricció inicial, que defineix un volum de recursos, que l'he esmentat i l'he recollit en els documents que els he entregat. Hi han uns criteris que defineixen la imputació per unes variables d'aquesta restricció inicial, pels diversos conceptes –règim comú, Sanitat, Seguretat Social–; hi han unes aportacions ad-

dicionals al sistema l'any base inicial, que és el 2002, sobre la base d'una aportació feta en el 99, actualitzada amb uns criteris fins al 2002, que són tres conceptes que permeten una dotació addicional. Hi ha una cistella com a canvi estructural d'assignació de recursos que evoluciona d'una manera diferent, i aquesta cistella a l'any base inicial defineix un nivell, un criteri d'anivellament, que vostè diu: «Doni'ns vostè les dades del criteri d'anivellament.» Els criteris d'anivellament es defineixen a l'any inicial, com a diferència relativa de la restricció inicial i la recaptació de la cistella que té la comunitat autònoma, i a partir d'aquell dia, i a partir de l'1 de gener del 2002, l'evolució de la cistella, tot l'increment que tingui és per a la comunitat autònoma.

Potser no s'ha comprès com funciona el mecanisme del model; doncs, a partir d'aquí, es fan unes preguntes que, lògicament, són les que vostè m'ha fet i me les ha plantejat i que jo, en els minuts que tinc, m'és molt difícil, ara, tornar-li a reiterar. Però, en canvi, el convido que anem a dalt d'un cim; estem molt a prop vostè i jo, d'on passem uns dies de relax, i podem anar a dalt d'una muntanya amb vostè o amb els seus assessors i estic disposat a fer-los una sessió monogràfica per aprofundir-hi encara molt més, amb vostè i amb tots els grups; poso l'oferta personal al servei del Partit Socialista i també dels altres grups polítics per fer les reunions que em demanin al Departament d'Economia i Finances de la Generalitat tantes vegades com vulguin per aprofundir al màxim en totes aquestes matèries.

Em diu que el model, vostès –diu–, que varen plantejar que recaptéssim tots els impostos de Catalunya, que la Generalitat recaptés tots els impostos i participéssim en tots els impostos. Bé, hem arribat a onze de dotze –onze de dotze–; jo li acceptaria la crítica de dir «per a nosaltres el que falta és molt important», però jo li prego que, si hem arribat a un acord de participar en onze de dotze impostos que paguen els catalans, em reconegui que, almenys, en aquests onze dels dotze és un avenç. Em pot posar vostè l'accent polític en el fet que el que falta és molt important, més que tota la resta, i això ho acceptaria, però el que no accepto és que no reconegui que participar en onze de dotze no sigui positiu.

L'anivellament es defineix, exactament, en el model com diferència a la restricció inicial i en l'evolució inicial de la cistella a l'any zero. En el pressupost de l'any 2002 es donaran i s'incorporaran per a totes les comunitats autònomes el criteri i les quantitats d'anivellament que es donarà per l'Administració central a totes les comunitats autònomes, i en el pressupost de l'Estat de l'any 2002 figuraran aquestes quantitats inicials que, a partir d'aquest moment, és la quantitat base, que la seva evolució futura de la cistella, per damunt d'aquesta quantitat, ja és recurs propi per a les comunitats.

Les inversions, en parlarem en el debat dels pressupostos generals de l'Estat per a l'any que ve. No obstant, els dic, els anticipo que més endavant el Govern de Catalunya farà una valoració de com han evolucionat les inversions de l'Estat a Catalunya en aquests últims anys i com es projecten en els propers anys i farem la segona volta de l'anàlisi del pacte fiscal. Una és l'acord del finançament autonòmic i l'altra és com evolucionen

les inversions de l'Estat a Catalunya, i sumarem les xifres que els he donat avui amb les que es derivaran de l'evolució de la inversió de l'Estat a Catalunya i farem la conclusió política final, dels compromisos anunciats i dels objectius anunciats pel conseller en Cap i pel Govern de Catalunya i pel meu partit en els darrers anys, amb un objectiu de reduir la balança fiscal de Catalunya, i ho farem. Ara ens toca parlar del finançament autonòmic, no ens toca parlar de les inversions de l'Estat a Catalunya; això es parla i es discuteix i es debat en el context dels debats de pressupostos de l'Estat, que és on s'aprova en el capítol 6 les inversions de l'Estat a Catalunya.

Bé, jo només vull dir-li que aquest acord no és definitiu; en això comparteixo amb vostè aquesta observació, no és definitiu; s'apropa al règim foral, ens apropem al règim foral, però apropar-se al règim foral no és apropar-se el primer dia; és un model que conceptualment i estructuralment, en el seu desplegament i en la seva evolució, ens apropa en el règim foral. Bàsicament, per què? Perquè la cistella pondera l'esforç fiscal de Catalunya; la cistella, la participació en onze de dotze impostos, ens permet una resultant evolutiva en base al major esforç fiscal que fa Catalunya. Per això, any a any, Catalunya anirà recuperant posició relativa, perquè, cada vegada més, els recursos que obtindrà la Generalitat de Catalunya vindran bàsicament i exclusivament per l'evolució d'aquesta cistella i, en aquest sentit, ens permet una recuperació relativa amb relació al model del règim foral base o navarrès.

La Llei d'estabilitat financera està en el tràmit parlamentari; el meu Grup polític ha presentat moltes esmenes; tinc entès que a primers de setembre es convoca ja la Comissió i es discutirà; en aquest context polític, els grups parlamentaris discutiran i debatran aquesta iniciativa legislativa. Nosaltres hem fet esment de moltes modificacions i de moltes correccions, que les hem proposades i estan en el debat parlamentari. El debat parlamentari farà el seu procés, i quan s'acabi el debat parlamentari, en funció del contingut que tingui, el Govern de Catalunya avaluarà el contingut jurídic d'aquesta Llei, la valorarem i farem les reflexions polítiques a partir del resultat final, i el Consell Consultiu i els òrgans –diguem-ne– valoratius, els àmbits jurídics de la Generalitat de Catalunya faran les anàlisis corresponents, i si no és constitucional anirà al Constitucional. Però no ens anticipem: hi ha un debat obert amb un procés democràtic, està situat en el context que està situat, i el meu Grup s'ha posicionat amb moltes propostes i amb moltes esmenes, que es poden conèixer, i m'agradarà conèixer les que vostès han fet, en la línia que les han fet i en comparació amb les que nosaltres hem fet, no sigui cosa que, llavors, el debat sobre aquesta Llei ens posaria de manifest que, en el fons, vostès aquí diuen una cosa i a Madrid en fan una altra.

El Grup d'Esquerra Republicana tot ho troba deficient i tot és dolent, tot, tot. Se'm fa molt difícil, és a dir... Ara, jo li dic una cosa al senyor Huguet. En primer lloc, el que li vull dir és que lamento que el senyor Carod-Rovira no estigui aquí. Han vingut tots els membres de la Diputació Permanent, i ha vingut qui ha estat convocat, que és el conseller d'Economia i Finances. Ha po-

sat com a prioritat personal els seus interessos acadèmics als polítics; en tot cas, que ho expliqui, per què no ha vingut, que ho expliqui al país. Jo lamento que no hagi estat aquí, perquè si aquesta és una matèria tan important per a Catalunya –tan important per a Catalunya–, jo hauria valorat positivament la seva presència aquí. Com valoro la de tots vostès i l'agraixo, la de tots vostès.

L'acord de la Resolució del Parlament de Catalunya és paternitat de vostès, també. Sí, senyor, és paternitat d'Esquerra Republicana. L'acord que es va aprovar pel Parlament conté molts elements que són paternitat d'Esquerra Republicana. Ara bé, si l'acord és paternitat d'Esquerra Republicana i aquest acord s'ha realitzat en una bona part, almenys li demanaria que reconeguéssim que, en una part, l'acord del qual vostè reclama la paternitat s'ha portat a terme i s'ha complert, i, en tot cas, li accepto la discrepància en aquells aspectes que no s'han portat a terme. Però és que no ha reconegut res positiu de l'acord del Parlament de Catalunya; només crec recordar una cosa molt concreta, que diu vostè, doncs, que bé, la cistella, sí, és deia pel Parlament de Catalunya que la cistella s'havia de definir i determinar. Però, tot i així, m'ha posat l'accent a valorar que un impost no forma part de la cistella, quan onze de dotze sí que en formen.

Bé, jo els demanaria a Esquerra Republicana que entenguessin que, amb la seva proposta, el Govern de Catalunya no hauria arribat a cap acord amb el Govern de Madrid. Si jo hagués agafat els seus plantejaments i m'hagués anat a veure el Partit Popular, el Partit Socialista, Coalició Canària i les altres forces polítiques no hauria tornat a Catalunya amb cap acord positiu per a Catalunya, hauria tornat amb les mans tal com les portava en sortir a defensar els seus plantejaments. Amb les seves propostes respectables, que jo les respecto, que són tan dignes com les altres, però, amb les seves propostes, jo no hauria aconseguit un acord positiu per a Catalunya: hauria aconseguit un gran fracàs, perquè hauria tornat amb les mans buides a Catalunya. Ningú m'hauria donat la raó i m'hauria aproximat als meus plantejaments si hagués anat amb les seves tesis.

Llavors, jo entenc que vostè defensis uns altres plantejaments: els respecto, però m'ha d'entendre que, si jo hagués agafat responsablement les seves posicions més estrictament que vostè defensa, avui tornaria a Catalunya amb un gran fracàs polític per a Catalunya. Per tant, això em porta a dir-li que els seus plantejaments, respectables, són testimonials. Respectables? Ho són. Testimonials? No són políticament operatius. Ni el Partit Popular ni el Partit Socialista de l'Estat espanyol ni d'aquesta cambra s'han posat d'acord amb vostè en els seus plantejaments. Ni d'aquesta cambra! Perquè, com vostè ha dit, la Resolució..., ni el Partit Popular ni el Partit Socialista, a Catalunya, es van posar d'acord amb la seva iniciativa en matèria de finançament. (*Remor de veus.*)

Però jo sí i per això, i per això, he dit, en aquesta cambra, que la Resolució que nosaltres vam introduir en aquesta cambra l'hem portat a terme, si més no, no en la seva totalitat, però en moltes qüestions, criteris i punts l'hem portat a terme. I valorem que hi han aspectes que no els hem complert, però és que vostè diu que

tot està malament! (*Remor de veus.*) Tot està malament! Jo dic que és nou sobre deus. Ara...

El president

No debatin, si us plau, entre vostès: el diàleg es fa amb intervencions successives, no per interrupció. Pot continuar, senyor conseller.

El conseller d'Economia i Finances

És l'estil de defensar Catalunya treballant i no parlant, que és un estil diferent. És a dir, parlar és barat, és gratis: dir coses és el més gratuït en política. Ara, aconseguir acords reals per a Catalunya, avançar en realitat defensant els interessos de Catalunya, això és el que és més complicat. És molt fàcil dir que això és dolent, però és molt difícil aconseguir un acord de totes les forces polítiques a favor dels interessos de Catalunya. Això és més difícil! Clar, això no es valora mai!

La cistella, el model, la restricció inicial, les reformes parcials de la sanitat, la coresponsabilitat fiscal, són conceptes i arguments que, per la seva intervenció, em permeten deduir que no ha comprès el funcionament del model. És que no l'ha comprès! I els torno a demanar que es llegeixin els documents que els he entregat! És a dir, no entén el funcionament del model! La cistella ens permet, el primer any, incrementar els recursos i, el segon any, és més recursos en relació al primer, perquè l'evolució de la cistella en base a les recaptacions dels tributs a Catalunya té una tendència creixent evolutiva per damunt del PIB nominal. No em digui que la cistella no ens aporta ni un recurs més. No ens ho digui, perquè no és veritat. I jo, com a conseller d'Economia, li he de dir que el model, si vostè diu que això és així, doncs, no l'entén, no l'entén.

Jo podria acceptar que la coresponsabilitat fiscal, doncs, vostès l'entenen d'una altra manera. I ho podria respectar. Ara bé, el que sí que és veritat és que l'acord permet, en la línia de la major capacitat normativa, primera pota de la coresponsabilitat fiscal, i en la línia de la participació en la gestió, segona pota de la coresponsabilitat fiscal..., s'avança. Vostè pot opinar que, per a vostè, insuficient. Però s'avança. Jo l'únic que demano a Esquerra Republicana... que reconegui, almenys, que s'avança. I, en tot cas, posi l'accent, per a vostès, en allò que no s'avança i que, per a vostès, és molt important.

Bé, jo crec que la intervenció que ha fet vostè al final dient que estem davant d'un model que, aquí, es recapta com un país socialdemòcrata i es presten els serveis públics com un país liberal. Bé, Déu ens guardi que fos al revés, eh? Déu ens guardi que recaptéssim com un país liberal i prestéssim els serveis com un país socialdemòcrata, perquè això és el caos econòmic i pressupostari. És a dir, aquesta és l'experiència del dèficit públic més creixent que han tingut els estats que han executat models de recaptació liberals, que vol dir pagar molt pocs impostos i gastar molts calés, no? Això ja no funciona enlloc del món. És a dir, recaptar liberalment i gastar socialment, això és dèficit públic, això és crisi pública en les hisendes públiques. Ho entens?

Efectivament! I així és com es –diguem– repercuteix pitjor en l'evolució de l'economia i la generació de la

riquesa dels països que tenen models de recaptació molt baixa –fiscal– i despeses socials en l'ordre de... o socials molt altes. Nosaltres..., nosaltres li recomanem que el model que hauria vostè de tenir en compte és el model d'una recaptació més equilibrada d'impostos amb un marge d'estabilitat pressupostària en el qual els serveis s'han de prestar amb un nivell de qualitat i els serveis públics han de tenir un nivell de prestació de qualitat d'acord amb les capacitats de recaptació fiscal que el país pot suportar. És a dir, ja no hi ha cap país del món que projecti el seu govern cap a dèficits creixents. Cap país del món! Recaptar com els liberals i gastar com els socialdemòcrates, això és dèficit públic i això s'ha arxivat, senyor Huguet: s'ha arxivat en la història dels països occidentals.

I, finalment, li he de dir que a mi se'm fa bastant difícil la reflexió política sobre aquest model de finançament quan vostè m'acaba comentant que, bé, estem aquí davant de contenidors, paelles, aixetes, lladres i espoliacions. Jo, amb arguments de contenidors, paelles, aixetes, lladres i espoliacions, doncs se'm fa molt difícil argumentar amb vostè la bondat i el contingut de l'acord del finançament. Són arguments molt simples! Molt simples!

El president

Senyor conseller, perdó: li falten tres minuts per acabar.

El conseller d'Economia i Finances

Bé. Voldria, doncs, comentar-li... agrair, doncs, en aquests tres minuts, les intervencions que han fet, doncs, el Partit Popular, en la línia, doncs, del que ha expressat. Realment, doncs, és un acord positiu, que millora la situació existent. El diàleg polític ha sigut franc, positiu. Hi ha hagut lleialtat en aquest procés i s'ha respectat els interessos de Catalunya. I jo ho agraeixo. Si el resultat no és tan satisfactori com volíem, tant vostès com nosaltres, doncs això, doncs, forma part de la voluntat política de construir un pacte i un acord en què aproximem posicions polítiques inicialment diferents. Però el contingut de l'acord és un contingut que jo crec que és positiu per a Catalunya i li agraeixo la posició i l'actitud que el seu Grup ha tingut i que hem pogut construir l'acord a què hem arribat.

Jo, el que voldria dir al Partit socialista, en aquests pocs minuts que em queden, és que, si és el pitjor acord que mai s'ha signat, què esperen vostès per criticar els líders polítics socialistes que l'han signat? Què esperen? Què espera el PSC de Catalunya per criticar tots els líders del PSC –PSOE que han firmat i han signat aquest acord? Què espera el Partit socialista de Catalunya per dir al senyor Montilla, en la reunió que va tenir a Madrid amb els secretaris generals regionals, en què van acordar amb el Chaves i el Bono que donaven l'acord polític a aquest acord de finançament..., què esperen vostès per demanar-li responsabilitats?

Si aquest acord diuen vostès que, quan fan els números per habitant, pessetes per habitant..., la Generalitat està en l'onzè lloc! Li demano que m'envii el full amb les quantitats a on surt la Generalitat a l'onzè lloc: no es pot dir, des de l'oposició, que la Generalitat se situa a

l'onzè lloc i les xifres no donar-me-les, perquè jo li contrastaré les xifres i, si les xifres estan equivocades, m'haurà d'estirar les orelles... a algú que les hagi fet. Perquè no és així.

Si vostès diuen que amb l'article 151 estem a la cua amb relació al que teníem, doni'm les xifres! Perquè, si no em dona les xifres, l'argument no val! Si vostè diu que reclama dades, perquè no tenen dades per a poder fer la valoració d'aquest acord, llavors, per què s'anticipen a fer valoracions negatives? Si vostès em diuen que avui no tenen prou dades per poder valorar aquest acord polític sobre finançament autonòmic, per què s'han anticipat desqualificant-lo? Per què no s'esperen a acabar de tenir les dades, doncs, o, si vostès em diuen que d'aquí a unes setmanes acabaran de fer els càlculs i els números i les valoracions, per què no s'esperen d'aquí a unes setmanes a fer les reflexions polítiques qualificant l'acord a què hem arribat? Per què s'anticipen ja desqualificant l'acord que hem fet?

No és un acord entre partits. Doncs, sí: també és un acord entre partits. Si no, li prego que digui vostè públicament que el senyor Chaves, president del PSOE, o el senyor Zapatero, secretari general del PSOE, no han dit que aquest és un bon acord, que no ho han dit públicament! No, no! Aquí el que val és la paraula. Aquí el que val és les declaracions públiques i la paraula! El senyor Chaves ha signat l'acord i el senyor Zapatero ha dit que, en condició de secretari general del partit, és un bon acord. És un bon acord! Per tant, per què no eleven vostès en el PSOE i en les reunions internes del seu partit les crítiques corresponents de les opcions i les posicions polítiques que adopten els líders polítics que vostès adopten?

Si diu que l'acord no el coneixen, no el coneixen –«és que l'acord no el coneixem»–, doncs, escoltin, escoltin: què han fet durant tres mesos els seus tècnics que han format part de la comissió negociadora? És a dir, què ha fet el senyor Castells durant tres mesos? Què ha fet, perquè estava a la reunió negociadora amb el senyor Jordi Sevilla? Durant tres mesos! Per cert, quan va veure que l'acord ja era bo, ja no va anar més a les reunions, perquè algú li devia dir: «No hi vagis, perquè, noi, al final això sortirà bé. Per tant, no hi vagis.» I a les últimes ja no hi va anar. Va anar a les primeres, però, després, algú li va dir: «Noi, això va massa bé: surt d'aquí perquè no ho podem explicar.» Perquè a les últimes ja no hi va anar! Ja no hi va anar. I jo he tingut moltes reunions amb l'Antoni Castells i he tingut moltes reunions i converses amb ells! I jo sé el que pensa l'Antoni Castells! I vostè també. Per tant, siguem sensats!

Jo crec, senyor Maragall, que governar a l'ombra Catalunya no vol dir que s'ha d'estar en contra en tot. Compte: si vostè aspira a governar Catalunya, el finançament, que és un aspecte bàsic i fonamental per al futur de Catalunya..., si l'acord que hem fet té prou elements positius que tots els partits –PP i PSOE– ho reconeixen, vostè hauria, si més no, de fer un balanç més acurat; hauria de saber ajustar més bé la crítica. L'hauria de saber afinar millor: hauria de saber reconèixer què té de contingut positiu i saber dir què és el que vostè vol de més. I el que no és vàlid és dir que «quan

jo governi, ho canviaré» i no dir ni en què ni com. I si ja ho dirà, esperi's quan ho digui a fer la valoració política, perquè el que no és vàlid...

El president

Senyor conseller...

El conseller d'Economia i Finances

...és qualificar de dolent aquest acord, dir que el modificaré, no dir com, no dir com, i sumar-se a una actitud crítica amb tot el que s'ha fet. Li demano que encara hi és a temps, a rectificar la seva posició política, saber matisar millor, saber valorar millor els continguts de les decisions polítiques. I, sobretot, dir-li: si vostè aspira a modificar o millorar aquest acord, digui'm com ho farà, perquè, en els mesos que vostès han estat participant en aquestes negociacions i amb la poca influència que han demostrat vostès tenir dintre el PSOE per influir en aquestes negociacions i després dels tretze anys de govern a Espanya, que el marc de finançament era dolent..., digui'm vostè com ho farà i de quina manera modificarà l'acord actual.

El president

Senyor conseller, hauria d'acabar.

El conseller d'Economia i Finances

I acabo, president, en aquests minuts, dient-los que estic obert a futures reunions. Si més no el setembre la Comissió Mixta de Valoracions es tornarà a reunir. Espero que els membres de la Comissió Mixta, doncs, obrin una reflexió també més profunda sobre totes aquestes matèries. Dir-li que estic a la seva disposició, president, per venir tantes vegades com aquesta cambra ho decideixi i concloure que els demano que la intervenció que jo els he fet entrega a tots vostès –que els he entregat el document que avui m'ha pautat la meva intervenció–, se la rellegeixin; que es rellegeixi el Partit socialista el seu document del febrer de proposta de finançament. Que se'l llegeixi, senyor Nadal; que es torni a llegir la seva intervenció i veurà la inconsistència i la contradicció que té el que vostè avui ha dit.

I tantes vegades com sigui necessari compareixeré aquí i donaré més informació i tot el que vostès em demanin. Però, si volen més informació, ara ja els dic que me la precisin també, perquè donar un document de cent fulls, donar una estimació econòmica feta pel Govern de Catalunya –no faig l'estimació del Govern balear ni del Govern valencià ni del Govern d'Extremadura: faig l'estimació del Govern de Catalunya–, donar un altre document de criteris per al càlcul d'aquestes estimacions... Si ara volen més informació, precisin-la per escrit i diguin-me-la.

El president

Senyor conseller, ara sí que hauria...

El conseller d'Economia i Finances

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè. Passem ara a l'últim torn. Té la paraula l'il·lustre diputat senyor Rafael Ribó.

El Sr. Ribó i Massó

Senyor Homs, jo, quan faig vacances, les faig totals i, quan vaig dalt d'una muntanya, li asseguro que l'última cosa que se m'acudeix pensar és en el model de finançament i vostè espero que faci el mateix. Si no, acabarà malament.

Miri, aquest és un tema molt complex: no sé si hauria de portar el senyor Mas a quatre mil metres perquè l'entengués. No el porti amb helicòpter perquè podria ser un altre escàndol, però potser sí que l'hauria de portar a molta més alçada, perquè va ser ell el primer que va cometre una greu irresponsabilitat, producte de no entendre el que s'estava negociant, segons deia vostè mateix. O sigui, compte amb aquesta prepotència que continua practicant de desqualificar a tothom i no adonar-se que moltes de les desqualificacions que vol dedicar-nos als primers que les hauria de dedicar són als seus companys de partit.

Vostè, avui, ha fet tres grans jocs de mans. El primer: ha dit, fa un moment, que parlar no costa res. Al debat d'investidura, els compromisos del senyor Pujol com a candidat a la Presidència de la Generalitat... era fum, eren paraules? Que aquí no parlava de participació, ell –i no li ho torno a llegir perquè no tinc temps– parla de *re-cap-ta-ci-ó*. No enganyi la gent! Són dues coses molt diferents! Es té la paella pel mànec si recapes! No si participes, que fa molts anys que participem! O sigui, no faci aquest joc de mans.

Segon gran joc de mans: ens ha inundat de quadros, clar que amb una mica de retard. Ara podria ensenyar-li aquest quadern tan maco, que va lliurar a la premsa fa un mes, i avui ens ha projectat. I perdoni: una certa barra projectar-nos amb tantes setmanes de retard, però, ja que pot fer tantes figuracions, per què no em contesta la pregunta senzillíssima: hi ha en aquestes xifres els fons de la Unió Europea o els de compensació interterritorial? Perquè, si no hi són, com diu ara amb el gest que no hi són, com és que anem per darrere de la mitjana? Hi anem. Ho diu. Escolti'm, senyor conseller: *Notes d'Economia*, publicat per la Generalitat de Catalunya, quan li demanava no sé qui com és que anem en el número 11. És d'aquí que surt la informació. Senyor conseller, la restricció inicial, del punt de partença, no de les seves figuracions. Ho han publicat vostès. En l'abans encara hi som. Vostè pot dir: «No, ja som a les figuracions.» No. Encara estem que l'acord encara està per aplicar, senyor conseller! O ens vol fer creure que això ja és la realitat? Aquesta és la diferència de parlar sobre un acord o sobre figuracions, senyor conseller, o sobre estimacions, perdó! Entenc que les estimi molt perquè dissimulen els forats que té aquest acord.

I, tercer gran joc de mans, no vol parlar d'anivellament. Contesti'm, senyor Homs: Navarra té més diners que Catalunya per habitant en sanitat? I evolucionen també cada vegada més o menys, senyor conseller? No, no...

El president

No estan a dalt del cim, per dialogar d'aquesta manera. Estem en el Parlament de Catalunya i, aleshores, les intervencions s'han de respectar.

El Sr. Ribó i Massó

És que és molt fàcil que el senyor conseller vulgui dialogar i a mi em sembla molt positiu. Als parlaments es fa així, senyor president.

El president

No pas en aquest!

El Sr. Ribó i Massó

De totes formes, senyor conseller, tres darreres qüestions sobre la seva prepotència.

La primera. Ha dit contundentment: «Si la Llei d'estabilitat financera no és constitucional, la portarem al Constitucional!» Senyor Homs, no la pot portar vostè. Ignora les normes elementals de la Constitució espanyola. Li fa falta, com a mínim, el suport d'un altre grup parlamentari en aquesta cambra. Però com que parla amb tanta prepotència: «Si ho és, la hi portarem.» Ni té cinquanta diputats ni té cinquanta senadors, ni té la majoria d'aquesta cambra per dur-la-hi. Perdoni'm que digui una cosa elemental, que a mi un alumne m'ho posa en un examen i el suspenc.

Segona qüestió: els documents que ens ha donat, senyor Homs... Vostè pot tenir la cara de dir-nos que ens ha donat documents? El 21 d'agost? Si encara està fent les xifres, vostè! Quins documents... Encara a última hora estan amb el llapis donant-li, i li continuaran donant! Continuaran aquestes figuracions! El primer document, de cent pàgines –hauran costat molt les fotocòpies, eh?– està en una web, que pot consultar qualsevol persona. El segon document, el van donar fa setmanes a la premsa. I el tercer document és el que, a corre-cuita, a petició d'un grup parlamentari, que vàrem insistir que veníem aquí sense documents, ens ha presentat avui... Però el document essencial, que són les figuracions de càlculs reals a nivell d'Estat? No el tenim. No sé on són. I si a vostè tan fàcil li és fer aquestes figuracions, les podria fer per a tothom.

I, per últim, si tan fàcil té les xifres i tants assessors té –que els té, pagats pel contribuent, i és lògic–, per què no ens dóna respostes a preguntes elementals que jo li he fet sobre xifres? Jo no li he preguntat sobre criteris: he preguntat sobre xifres. M'ha fet molt bons jocs de mans per escapar-se de la pregunta, perquè no ho sap. Aquest és el drama. No ho sap.

Gràcies, senyor president.

El president

A vostè, senyor diputat. L'il·lustre diputat senyor Josep Huguet té la paraula.

El Sr. Huguet i Biosca

Gràcies, senyor president. La Diputació Permanent no es va convocar la setmana següent a ser presentada la

sol·licitud, senyor conseller, perquè vostè era de vacances. Tingui, almenys, l'elegància, vostè i el grup del qual són socis..., tingui almenys l'elegància de no utilitzar recursos baixos en un debat de contingut polític i econòmic. Perquè vostè a vegades amaga la seva inepetititud, en aquest cas, amb un estil pedant i insolent, propi de Madrid. No propi d'aquí, almenys en els precedents d'aquest diputat mentre està en aquesta cambra. Un estil al qual no estem acostumats, eh?; que a Madrid en diuen «porc senglar» d'aquest estil. (*Veus de fons*).

Per tant, d'entrada, això. Anem ara al contingut: vostè s'ha convertit en el rei del sofisma, no? Perquè diu que entén el que vol entendre. Entén el que vol entendre. Amb un dèficit fiscal d'1,3 bilions, un milió per família, el qual es millora pràcticament res en les estimacions que vostès posen sobre la taula, dir que no s'entén –o desviar el discurs– que efectivament estem pagant impostos d'un país socialdemòcrata i rebem serveis d'un país liberal. Fa poc vam tenir una consellera aquí amb motiu de l'escola concertada. No és això un país liberal?, que no ofereix el nivell de prestació d'oferta pública mitjana espanyola? I tot això s'ho estalvia l'Estat? D'això vostès no en parlen. I el que s'estalvia l'Estat aquí, el que ens pren, és el que manté, precisament, un model subsidiat a la resta de l'Estat.

Vostè no ha entès el discurs: no l'ha volgut entendre. No és que no l'hagi entès. No l'ha volgut entendre! El problema és aquest: hi ha un model de dependència econòmica que perjudica les classes populars catalanes, dificulta la cohesió social i dificulta la nostra competitivitat. I això té un nom: «dèficit fiscal». I d'això se n'aprofiten d'altres que sí que poden aplicar, amb abundància, fluxos de recursos públics per sobre del seu esforç fiscal, que és baix. Vostè em dirà que no ho vol entendre, això. Però això és el que està passant. I vostès, en la mesura que comparteixen aquest model i no el denuncien, en són còmplices.

M'agradaria saber finalment, perquè aquí hi ha un problema d'ordre misteriós, un misteri de la natura, en què quedem? L'acord a què s'ha arribat..., la criatura no pot tenir dos pares. O el PP n'assumeix la paternitat, partit que va votar en contra dels acords que aquí vam votar vostès i nosaltres, o la paternitat és d'Esquerra Republicana. No existeixen dobles paternitats de la criatura. No existeix. Per tant, aquest és el problema: un acord parlamentari amb el rebuig del Partit Popular no pot ser que ara estigui assumit pel Partit Popular. Alguna cosa falla en el seu discurs, senyor conseller. Alguna cosa falla en el seu discurs. Perquè estem tocant temes que... És clar que vostè diu: «Vostès no arribarien a cap acord.» Això forma part d'aquest estil seu.

L'obligació d'un govern és arribar a acords. El problema és com s'enfoquen aquests acords. Si te l'imposen, una força que es diu nacionalista hauria de tenir almenys la visió o la voluntat de fer pedagogia, com ha fet Antich, com ha fet Iglesias. Aquest acord no és bo, però l'acatem, perquè quedar-nos fora ens perjudicaria. Vostès sempre han fet al revés. Fins fa poc i a impuls d'Esquerra Republicana, no tenien horitzó, amb la qual cosa qualsevol miserable molla de pa, morralla, que els donaven, era presentat com a gran avenç. Ara això ja no ho podran fer més perquè tenen un horitzó. Haurien

pogut perfectament tenir aquesta visió pedagògica i dir: «Escolti, això no és el que ens agrada. Ho hem d'acceptar.» No. Vostès sempre fan al revés i, per tant, com a força que ha d'indicar l'horitzó, vull recordar les paraules textuais de l'exsecretari general de Convergència i Unió, que diu que aquest acord, políticament, no és assumible, cosa que compartim des d'Esquerra Republicana.

Gràcies, senyor president.

El president

A vostè, senyor diputat. Pel Grup Popular, l'il·lustre diputat Sr. Alberto Fernández Díaz.

El Sr. Fernández Díaz

Moltes gràcies, senyor president, honorable conseller. Serveixi la meua darrera intervenció, aquesta intervenció final, en certa manera, com a recapitulació del que ha sigut a judici, a parer, del Grup Parlamentari Popular aquest debat, al marge de totes les reflexions i tots els debats que es puguin afrontar en el futur en aquesta cambra. En qualsevol cas, nosaltres sí que volem deixar constància, perquè hi ha hagut diverses referències al voltant d'aquesta qüestió..., i és que aquest nou model de finançament, aquest nou sistema, és també un acord català. És un acord català perquè té el suport majoritari d'aquest Parlament de Catalunya. Té el suport parlamentari. Una altra cosa és que hi hagin pogut haver altres acords en aquest Parlament de Catalunya que alguns puguin qüestionar el seu compliment parcial o íntegre. I és més: jo estic convençut que amb una anàlisi acurada, deixant al marge interessos partidistes, probablement, més d'un diputat o diputada del Grup socialista, fins i tot, donarien suport a aquest model de finançament.

En segon terme, jo em resisteixo a dividir, fraccionar, aquest debat des del discurs del guany o el discurs de l'engany. Em resisteixo perquè és evident que hi ha uns beneficis prou importants, satisfactoris per a Catalunya des d'un doble vessant de més ingressos i més capacitat de decisió. Em resisteixo a acceptar aquest discurs de l'engany. No pas perquè no sigui rigorós o que no pugui compartir des d'un punt de vista polític, sinó perquè és evident que aquells que el practiquen i que el mantenen i que avui l'han defensat, aquest discurs de l'engany –i abans feia referència en la meua primera intervenció que el Partit Popular ha enganyat Convergència i Unió–, si són coherents, el que han de fer és denunciar que el Partit Popular també ha defensat la resta de presidents de comunitats autònomes governades pel Partit Socialista, perquè em costa creure que aquestes comunitats autònomes hagin sigut enganyades pel Partit Popular, atès que ni tan sols comparteixen afinitat ideològica ni molt menys responsabilitats de govern.

I, en qualsevol cas, sí que jo demanaria que si hem d'afrontar debats, o nous debats sobre el model de finançament autonòmic, ho féssim de forma molt més acurada. No té sentit que es diguin, al llarg de les últimes setmanes, o es facin moltes crítiques contra el nou model de finançament autonòmic, i després escoltar a

la sessió d'avui que no hi ha prou informació per poder anar més enllà de determinades crítiques. Escolta'm, si no hi havia informació, on està el rigor de les crítiques que fins ara s'han formulat contra aquest nou model de finançament autonòmic per part de l'esquerra?

I, en qualsevol cas, com probablement tindrem molt de temps per parlar al llarg d'aquesta legislatura del nou model de finançament i de la seva aplicació, tant de bo que el Grup socialista pugui fer la seva proposta. La proposta que pugui acceptar si algun dia el PSOE torna a governar a Espanya i la proposta que puguin acceptar els socis a l'ombra, del senyor Pasqual Maragall, Iniciativa per Catalunya i Esquerra Republicana, quant al finançament que ells defensen per a Catalunya. Perquè no tan sol fins ara al model socialista hi han vacil·lacions o hi han invectives, sinó que també encara resten pendents les propostes en concret.

I, en qualsevol cas, jo vull posar sobre la taula que a data d'avui, agost de l'any 2001, podem constatar que a Catalunya s'estan produint més inversions de l'Estat, més diners derivats del nou model de finançament autonòmic, hi haurà un avenç significatiu d'autogovern precisament en un marc de conjuntura política inèdita a Espanya a l'última dècada, i també, per analogia, inèdita a Catalunya.

Jo sí que li voldria demanar, senyor conseller, perquè jo crec que els debats han de ser útils, si el Grup Parlamentari Popular volia fer aportacions de futur, fins i tot avui, em sembla que no és el dia més adient. Crec que avui podem constatar que hi haurà més ingressos per a Catalunya; podem constatar també que és el moment de començar a parlar de quina forma afrontarem i gestionarem, també, no tan sols aquests ingressos amb polítiques eficaces de despesa, sinó també de quina forma, a més de parlar, a partir d'ara, del finançament de Catalunya, comencin a parlar del finançament dels catalans i catalanes, de quina forma comencem a administrar a Catalunya aquestes competències, aquesta capacitat fiscal ja pròpia del Parlament de Catalunya i, per tant, de quina forma podrem continuar i complementar les polítiques que ja està enllestint al voltant de la reforma fiscal el govern del Partit Popular els últims anys i que enllestirà els propers mesos.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Pasqual Maragall.

El Sr. Maragall i Mira

Bé, senyor president, senyor conseller, efectivament nosaltres canviarem el model, de seguida que puguem, i espero que serà..., esperem tots que serà a fi de bé per a Catalunya. I m'agradaria parlar ja en aquest moment i a l'espera del que serà el debat d'un ple extraordinari sobre aquesta qüestió, si així s'accepta..., penso que podríem començar a parlar una mica del que pot arribar a ser un model que ens satisfaci a tots: a vostès i també a nosaltres.

Ja li avanço que en aquest sentit nosaltres demanarem la seva col·laboració i que es tractaria de resoldre no

només el passat, com efectivament s'ha resolt per a algunes comunitats autònomes molt clarament, sinó també el futur.

Jo no crec que Catalunya hagi sortit molt beneficiada de l'acord del Majestic. Per tant, també en alguna mesura tenia alguna cosa a demanar, com altres comunitats autònomes han tingut. I no va sortir ben parada de l'acord del Majestic perquè el govern Popular va fer una cosa que va trastocar pràcticament les dades de l'acord, o el punt de partida de l'acord, i és que va rebaixar els tipus de l'impost sobre la renda, després d'haver-lo cedit.

Ara potser correm el perill, senyor conseller, vostè ho sap, que ens torni a passar una mica el mateix amb uns altres impostos, que són els indirectes, perquè podria ser que, així com els impostos indirectes van ser els que van pujar en aquests darrers anys perjudicant-nos amb el sistema que havíem pactat l'any 96, també és veritat que podria ser que ara l'evolució de l'economia donés lloc –com alguna informació ha començat a suggerir– a un creixement dels indicadors del consum no tan importants com s'havia donat fins ara. M'ha semblat que quan això ha sortit vostè feia un gest d'aquiescència i, per tant, d'això, ens n'hauem de preocupar.

Crec que haurem d'incloure quatre punts més. Haurem d'incloure en un acord que... perquè pugui ser estable ha de ser un acord que es blindi comptant amb tots els factors que incideixen sobre la despesa pública en els territoris de la comunitat autònoma. I això implica que hi hagi les comunitats forals i no només les comunes –primer tema molt important que s'ha deixat de banda i que mentre subsisteixin les diferències que hi han, doncs, jo crec que ho malmetrà tot. Que hi siguin els ajuntaments, perquè a última hora el que està passant és que els ajuntaments estan pagant bona part del que l'autonomia no està rebent o hauria de rebre. Si això ho solucionéssim i integréssim els ajuntaments en el sistema, probablement ens estalviaríem molts dels malentesos que hi han aquí a Catalunya entre Generalitat i ajuntaments. Falta la inversió directa, que és absolutament arbitrària.

Anoto com a positiva l'afirmació del senyor Montero que està disposat a discutir el tema de les autopistes i les autovies sobre una base d'equitat per a tot Espanya, ja veurem com ho resollem, però, en tot cas, és un primer punt. I falten els fons europeus. De tot això no se n'ha parlat i, per tant, s'haurà d'incloure en el sistema. Sense això no hi haurà model estable. I compte, senyor conseller, perquè hem perdut una cosa important; hem guanyat en coresponsabilitat i hem perdut en garantia. Abans tot era a compte d'una quantitat que es fixava d'acord amb uns càlculs; ara, com que hi ha coresponsabilitat, ja no és a compte d'una quantitat i no hi ha compensacions excepte en els tres primers anys. Per tant, podria ser que sent el sistema millor fos menys productiu des del punt de vista econòmic i des del punt de vista fiscal.

Efectivament, no hi ha totes les dades. No hi ha la liquidació del 99. El Govern del PP no va donar la liquidació del 99 en cap moment de la discussió i, per tant, estàvem parlant de xifres fictícies, d'increments sobre

una base que no sabem i que no sabrem fins que es liquidi aquesta quantitat. Moltes de les negociacions es van fer –l'hi puc garantir perquè jo era a Madrid aquells dies– per telèfon i a última hora –per telèfon i a última hora–, sense cap mena de papers. Els papers que jo vaig rebre a Madrid el dia que es va arribar a l'acord, pràcticament, van ser simulacions que el conseller d'Economia d'Aragó ens va passar, que són bastant ajustades al que vostè està dient, però que, en definitiva, continuen sent, si no figuracions, en tot cas, simulacions.

Jo només li demano una cosa abans del plenari, i és que agafem una proposta del senyor Castells, que vostè coneix bé, i la posem en marxa, si pot ser, fins i tot abans, és a dir, la posem en marxa, la posem en circulació, com ell deia, que és la idea de l'observatori. És a dir, que a partir de l'1 de gener de l'any que ve hi pugui haver una monitorització del que està passant, perquè sapiguem si sí o no les figuracions són figuracions o són realitat, perquè sapiguem si sí o no es produeixen desviacions respecte del que avui estem dient que desitgem, perquè sapiguem si hi ha més equitat o no, perquè sapiguem les balances fiscals. No sé per què el senyor Rato es nega rotundament al fet que se sàpiga una cosa que a Alemanya és cada dia discutida; les balances fiscals s'han de discutir i no és una cosa que s'hagi d'amagar sota la taula perquè no hi hagi desconfiances, perquè, justament, aquesta no-transparència el que crea són desconfiances, perquè sapiguem quin és l'esforç fiscal de cada comunitat autònoma i perquè sapiguem, finalment, una cosa que tampoc surt més que molt indirectament en el model –i acabo, senyor president–, que és l'equitat del model. Ens hem de posar d'acord en una fórmula d'equitat, similar a la de pagar per renda i rebre per població, amb les qualificacions de la població que es vulguin introduir, però que quedi més clarament reflectida que no pas el que està ara en el model.

Repetixo, jo crec que d'aquí al plenari tindrem temps, tenim temps..., en fi, no sabem tampoc la data en què serà, però tindrem temps de fer que aquest plenari sigui un plenari productiu si aquestes dades que ens falten i potser aquestes peticions que hauríem d'aconseguir de Madrid, vostè el primer, es poguessin realment obtenir.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

A vostè, senyor diputat. (*El conseller d'Economia i Finances demana per parlar.*)

Pot fer-ho, però pensi que obre torn, eh?, de tots els grups. (*Pausa.*) No, no. Obre torn.

El conseller d'Economia i Finances

President, als efectes no tinc cap intenció, president, d'obrir un torn d'intervenció, en tot cas, ja ho valoraré vostè...

El Sr. Maragall i Mira

Hi ha hagut al·lusions, eh, senyor president, de manera que...

El conseller d'Economia i Finances

Voldria..., algunes puntuals –diguem-ne– observacions, en alguna intervenció que s'ha fet ara darrerament i que no...

(*Veus de fons.*)

El president

Esperi's un segon. Si li sembla, acabem el cicle i, aleshores, doncs, respondrà a qui vostè cregui convenient, però obren torn, eh?; és a dir, d'això no en dubtem.

Té la paraula l'illustre diputat senyor Ramon Camp.

El Sr. Camp i Batalla

Sí, gràcies, senyor president. En aquesta darrera intervenció de la jornada d'avui crec que no hi han hagut aportacions substancials que difereixin de les primeres que han fet els diversos grups parlamentaris, si bé dos qüestions: una, centrada en la intervenció que ha fet el Grup d'Esquerra Republicana; una altra, en aquesta darrera que ha fet ara el senyor Maragall en representació del Grup Socialista.

En el cas de la intervenció del Grup d'Esquerra Republicana, recordar –perquè podria quedar un dubte sobre la discussió que s'ha plantejat– que l'acord de referència parlamentari va ser una proposició no de llei que tenia el seu origen en un informe de la Comissió d'Estudis sobre concert com a mitjà per a finançament de Catalunya. I aquest informe va ser elaborat i treballat pel conjunt de la Comissió, però, certament, votat només pels grups de Convergència i Unió i pel grup d'Esquerra Republicana. I el Grup d'Esquerra Republicana després, posteriorment, va presentar una proposició no de llei que no s'ajustava a l'informe, sinó que el desbordava en bona part, i que va ser esmenat i, finalment, es va acordar l'informe en sentit literal, tal com havia estat aprovat per la Comissió. I això s'ha de tenir present. Per tant, aquí no és un tema de paternitat. L'acord parlamentari hi és, doncs, l'acord de la part –diguem-ne– catalana, amb què, amb aquestes orientacions, vas a negociar. Com nosaltres, com a força política, com la coalició de Convergència i Unió, teníem un plantejament que en dèiem «pacte fiscal» que, amb això, anàvem a negociar. I, efectivament, entenem perfectament les explicacions que donava el conseller que en la negociació, en la transacció que ens ha portat aquest acord, doncs, ajustat i orientat per aquest acord parlamentari, s'ha arribat a tots els punts màxims possibles que configuraven aquest acord. Crec que això ho entén qui ho ha d'entendre i no té més discussió.

El que queda de la darrera intervenció que acaba de fer el senyor Maragall, com a impressió del nostre Grup Parlamentari, és evident que el to queda molt lluny del que acaba de fer el senyor Nadal, que ha fet el senyor Nadal fa una estona. El senyor Nadal parlava amb un to absolutament..., no diré demagògic, sinó que supera qualsevol qualificació. Parlava del pitjor acord que mai s'ha signat, el major dels fracassos, un acord dolent i bé, en fi, tots els tòpics que vostès vulguin, òbviament, sense anar acompanyat de cap dada numèrica, tots els tòpics estaven aquí.

Ara surt el senyor Maragall, allò, en la línia de voler salvar el que poden salvar d'aquesta sessió, que crec que els ha anat francament malament, intentant llançar aquí ara, allò, conillet, no?, conillet per mirar a veure què quedarà. I, efectivament, hem de dir que malament, malament, aquesta crida a l'acord i al consens, que no és nou, perquè, escolti, això, sempre que no saben què dir, diuen això, vostès, sempre diuen això. Després, a la pràctica, no ho fan i, en tot cas, si intenten fer-ho no els fan cas. Vostè surt amb el tema dels acords del Majestic dient que aquests acords de sortida van representar una situació molt negativa per a Catalunya. Els acords del Majestic, que implicaven el 100% més de l'acord a què s'havia arribat anteriorment amb el seu Govern, amb els seus ministres, de vostès: del 15 al 30 i sense topalls. I això, que ha estat el model que després aquí hem vist amb els gràfics, que ha representat una evolució acumulativa que arriba a 2,3 bilions de pessetes, amb una perspectiva de deu anys, gràcies a aquells acords, vostès surten amb la frivolitat, doncs, que nosaltres no podem acceptar, dient: «Aquells acords que van fer vostès, aquells acords no eren acceptables i eren perjudicials per a Catalunya.» Escolti, en tot cas, molt millors dels que vam arribar amb vostès.

Amb vostès vam arribar a uns acords que, quan es tractava de fixar la participació del 15% de l'IRPF, van fixar-lo amb topalls, i ara vostè ve aquí a dir: «Compte amb els indicadors de consum, que potser, si baixen una mica...» Escolti, quan realment es podia fixar una política d'un augment d'ingressos important, vostès van cuidar-se, i molt, de fixar topalls. No vull, perquè no puc, entre altres coses, com acabo de sentir ara en aquests moments, no tinc temps d'entrar en detall d'això, però, senyor Maragall, si el plantejament que vostès fan és un plantejament purament estètic, mediàtic, sense cap contingut, com acostumen a fer, difícilment podrem anar a fer res de positiu.

Aquest ple que vostès demanen, aquest ple, tants plens –vostè demana plens cada setmana–, doncs, aquests plens que vostès demanen seran interessants de veure com es desenvolupa tota aquesta petició, perquè, realment, el tema del finançament és un tema important, la compareixença del Govern avui ha estat molt pedagògica, molt il·lustrativa. Ha estat una gran informació per a qui l'ha volgut escoltar i ha posat de manifest que vostès estan absolutament, en aquest cas, amb la fragilitat i amb la nul·litat d'arguments.

Gràcies, senyor president.

El president

A vostè, senyor diputat. El conseller em demana la paraula. L'hi dono per tres minuts. Després, cada portaveu tindrà un minut, i ho acabarem aquí, perquè, si no, correríem el risc de posar-nos d'acord. Per tant, té la paraula el senyor conseller.

El conseller d'Economia i Finances

President, a la millor no caldrà, doncs, que les meves paraules es donin a interpretació a obrir el debat. En tot cas, ja ho jutjarà després d'haver-les fet. Jo no em vull dirigir a cap grup en concret, de cap portaveu que ha

intervingut; tan sols, concretament, em dirigiré a les paraules que ha dit Pasqual Maragall. Vull agrair totes les intervencions; vull agrair els tons d'aquest debat d'avui; vull agrair que han estat quatre hores molt intenses de contrastar posicions i valoracions polítiques. Si en algun moment he pogut dir alguna paraula o he pogut fer, doncs, alguna expressió que hagi neguitejat o hagi incomodat algun dels portaveus, no era la meua intenció. Si s'ha interpretat d'aquesta manera, no era la meua intenció. Per tant, vull dir-los a tots vostès que estic satisfet de la intensitat i de la vàlua de la intervenció del debat que s'ha fet avui.

Només vull afegir, president, que amb la intervenció de Pasqual Maragall dient que canviarà el model, només vull matisar el següent: en tot cas, millorarà l'actual model; difícilment el canviarà havent-lo aprovat el Partit Socialista, el millorarà. És una matisació que li dic. Ara bé, vostè ha dit «el canviaré» i diu quatre punts més. El primer punt que ha dit, ha dit integrar el règim foral navarrès i basc en el règim general. Li ha demanat vostè l'opinió al Partit Socialista del País Basc i de Navarra sobre integrar el règim foral del País Basc i Navarra en el règim general? Ha demanat vostè al Partit Socialista espanyol si està disposat a fer això? Bé, jo només volia matisar i li volia dir que el acaba de dir –el que acaba de dir–, integrar el règim foral basc i de Navarra, que està als estatuts i està a la Constitució, vol dir modificar l'Estatut i la Constitució per integrar-los dins del règim general, i alguna cosa han d'opinar els bascos i els navarresos en aquest tema. Penso que s'ha precipitat vostè en fer un plantejament que va més enllà del que vostè avui pot dir, pot prometre o pot anunciar. Per altra banda, crec que no li correspon fer-ho –no li correspon fer-ho. El que han de fer els bascos i els navarresos ja ho decidiran ells.

Pel que fa, doncs, simplement, als altres tres punts, ajuntaments, inversions directes i fons europeus, dir-los que això sí que es realitzarà en els propers mesos, es portarà a terme aquests debats i aquestes reflexions que addicionaran a l'actual model i analitzarem com s'aplica. Com que les eleccions tardaran a arribar –estigui absolutament segur que tardaran a arribar–, tindrem temps per saber com aquest model s'aplica i tindrem temps d'avaluar en el proper any i el següent com s'aplica, i podrem saber exactament com els pressupostos que vostès aprovin en els propers dos anys, com es materialitzen tots els guanys que jo he anunciat.

Porto vint anys d'acció política. No he enganyat mai ningú, senyor Maragall, mai, ni quan vostès governaven ni quan governa el Partit Popular. Les xifres que els he donat estan molt ben fonamentades, són moderades i es compliran, ja ho veurà. I abans de les eleccions li recordaré com es compleixen, i si es compleixen, senyor Maragall, esperaré que vostè en aquesta cambra m'ho reconegui, si es compleixen. Si es compleixen, que m'ho reconegui. I dir-li que el pacte del Majestic, el pacte del Majestic són simplement 412.000 milions més anuals a l'any 2006 i 2,3 bilions més en deu anys; 2,3 bilions més en deu anys, senyor Pasqual Maragall, és el doble de l'actual pressupost de la Generalitat. Amb això, si vostè aspira a governar...

El president

Senyor conseller, hauria d'acabar.

El conseller d'Economia i Finances

...no pot dir que això és un fracàs. No ho pot dir.

Gràcies, senyor president.

El president

A vostè, senyor conseller. Hi ha algun portaveu que voldria intervenir? Té la paraula l'il·lustre diputat senyor Rafael Ribó per un minut.

El Sr. Ribó i Massó

Senyor Homs, tornem a les xifres. Si són 400.000 l'anterior i 700.000 d'ara, a mi em fa un bilió 100.000, no dos bilions i escaig, però, vaja, deu ser que encara no estic prou amunt a la muntanya.

En segon lloc, dir-li que el model actual és la perllongació del 96; s'ha millorat el del 96. Per tant, vostè, també, no parli d'un nou model, apliqui's la mateixa medicina que estava intentant aplicar fa un moment, eh? Si és la perllongació del Majestic, com li he citat ja amb Sanitat i amb altres temes, no és un nou model.

I, per últim, per al debat de setembre, portin xifres, si us plau.

Gràcies.

El president

A vostè, senyor diputat. Senyor Huguet.

El Sr. Huguet i Biosca

Gràcies, senyor president. Jo, lamentablement, no puc agrair el to de la intervenció del conseller, és obvi. Crec que l'estil de tirar tinta és un estil del pop, però quan no es concreta i no es debat sobre continguts, sinó que el que es fa, doncs, és això, tirar tinta en qüestions col·laterals, donar lliçons sobre si hem d'anar a escola o ens hem de buscar altres assessors... Senyor conseller, en tenim d'assessors, en tenim, eh? Bona part del meu discurs està basat en publicacions d'un senyor que han utilitzat vostès per fer la balança fiscal, el senyor Guillem López Casanovas; d'altres vénen d'estudis a punt de publicar dirigits pel senyor Jacint Ros Hombravella. Tenim els nostres assessors, que no són els seus, d'acord? Utilitzem aquests assessors, que no són els seus.

Per tant –repeteixo–, no puc agrair el to i, en tot cas, les xifres són les que són, i el que està clar és que emmarcar l'acord que vostès han fet amb el PP en el marc de l'acord parlamentari és anar molt lluny. Vostès queden molt curts i, de fet, pràcticament, podríem dir que el model aprovat sí que s'incrementa relativament, però és passar del zero a la misèria.

El president

Senyor Huguet, gràcies. Senyor Fernández Díaz.

El Sr. Fernández Díaz

Molt bé, una darrera reflexió en aquest últim minut i, en qualsevol cas, agrair-li el to a l'honorable conseller i, en qualsevol cas, sí, traslladar-li l'apreciació del Grup Parlamentari Popular que, un cop aprovat aquest nou model de finançament econòmic, ara el que toca és governar Catalunya i, per tant, deixar enrere aquells discursos que, de vegades, pretén impulsar l'esquerra per tal de distorsionar l'acció del Govern de la Generalitat i, a partir d'aquí –hi insisteixo–, un cop aprovat aquest nou model de finançament, que ens ha de permetre més ingressos, ens ha de permetre exercir la capacitat de decisió des d'aquest Parlament de Catalunya, ara el que cal és aplicar amb tota la seva intensitat, amb les seves conseqüències, aquest model de finançament, que ha de permetre que Catalunya pugui gaudir els propers anys de polítiques eficaces i socialment sensibles.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. El senyor Pasqual Maragall té la paraula.

El Sr. Maragall i Mira

En primer lloc, hauria pogut ser per contradiccions, però jo ho fico dintre del minut. No, no m'ha entès molt bé en el tema del règim comú i el règim foral. Nosaltres hem demanat sempre..., i estem d'acord ja des de fa..., des de l'any 98 –amb el senyor Jáuregui en aquell moment–, que, en un període molt llarg, evidentment, que podrà ser entre deu i vint anys, probablement, i creixent ells en la mesura que han anat creixent i els de règim comú, tal com ho anaven fent i accelerant una mica, per descomptat, podríem arribar a una igualació dels resultats. No es tracta de canviar el sistema. Nosaltres no volem el concert; vostès, sí. Nosaltres, no; no hem demanat mai el concert, pensem que això forma part dels furs i dels drets històrics que van tenir els bascos i, per tant, no hi volem entrar. En canvi, el que no acceptem és que els resultats per habitant siguin diferents. No volem conviure amb aquesta situació i no hi conviurem, i espero que vostès hi estaran d'acord.

I, per últim, vostè no ha fet cap referència a la demanda que jo li he fet sobre el tema de l'observatori i del control que s'haurà de fer a partir de l'1 de gener de l'any que ve, ja que no podem parlar de canvi del model immediatament, però sí que preferiríem –vostès també– que el model canviés, perquè aquest model no és bo. Senyor Homs –quant a això, en fi, quedem emplaçats per anar-ho comprovant–, almenys que tinguem la manera de saber si ho és o no ho és. Perquè en aquest moment, amb l'estadística tal com està a Espanya i amb el seguiment que se'n farà, no en tenim ni per comen-

çar. De manera que a mi m'agradaria que vostè arribés al plenari, aquest, extraordinari, si no amb resultats, almenys amb la ferma convicció que això s'haurà de tenir, que les balances fiscals s'han de saber, que l'esforç fiscal s'ha de saber, que la comparació entre règim foral i comú i veure com va evolucionant tot plegat s'ha de tenir clarament i que, per tant, podem avançar i fer d'aquest acord, que no és bo per a Catalunya, un acord que puguem dir que ho és.

El president

Gràcies. Té la paraula l'il·lustre diputat senyor Ramon Camp.

El Sr. Camp i Batalla

Sí; gràcies, senyor president, també per agrair, una vegada més, el to de les intervencions i, també, la informació donada pel Govern. Nosaltres, lògicament, estarem sempre en la línia del treball per al perfeccionament dels models de finançament per a Catalunya –ho hem estat sempre; per què no ho hem d'estar d'ara en el futur?– i, evidentment, res del que s'acaba de dir ara ens sorprèn. Fa un moment, ens deia que una proposta seria acostar el règim comú al règim foral... No: «acostar»; ara deien, ara ho matisaven..., «apropar», eh? Doncs, aquest apropament és que ha estat la norma que ha guiat les actuacions des de sempre, senyor Maragall; la mateixa Resolució, aquesta, parlamentària, de què estem aquí parlant, que seria bo que se la llegissin, diu això: «Apropar el sistema comú cap al sistema foral». I vostè diu: «Vint anys» –ho diu en les seves declaracions aquí–, «Vint anys». Vostè diu en les seves declaracions a la web del seu partit, que també ens mirem, perquè som una gent aplicada –intentem ser-ho; si més no, ens la llegim–: «Vint, vint anys», diu. Escolti: amb vint anys, no és cap novetat, eh? És a dir, no planteja vostè cap novetat amb el que acaba de dir i, per tant, si ara llança un cable en el sentit de l'esperança que aquest acord pot arribar a ser un bon acord també per a vostès, benvingut sigui, aquest cable; esperem que sigui així i, entre altres coses, l'hi agrairà el seu secretari general, el senyor Rodríguez Zapatero.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyores diputades i senyors diputats.

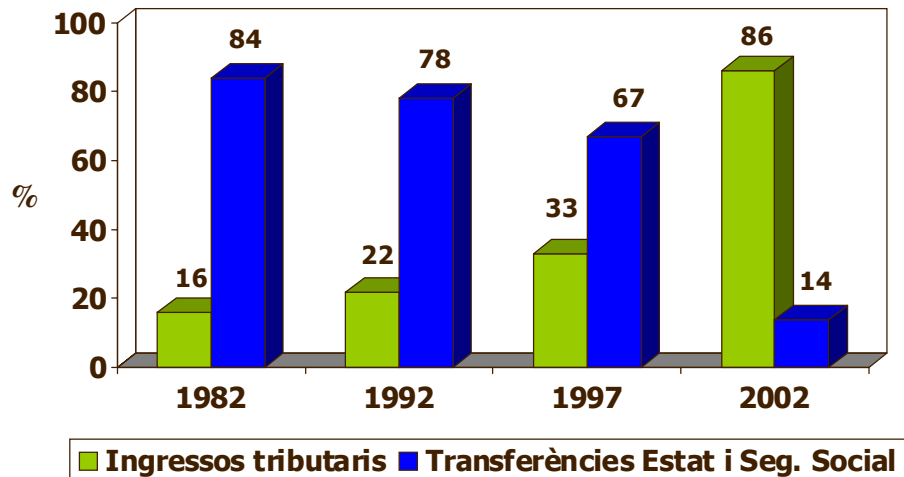
S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a un quart de quatre de la tarda i set minuts.

ANNEX

Xart 1

Evolució dels ingressos de la Generalitat de Catalunya

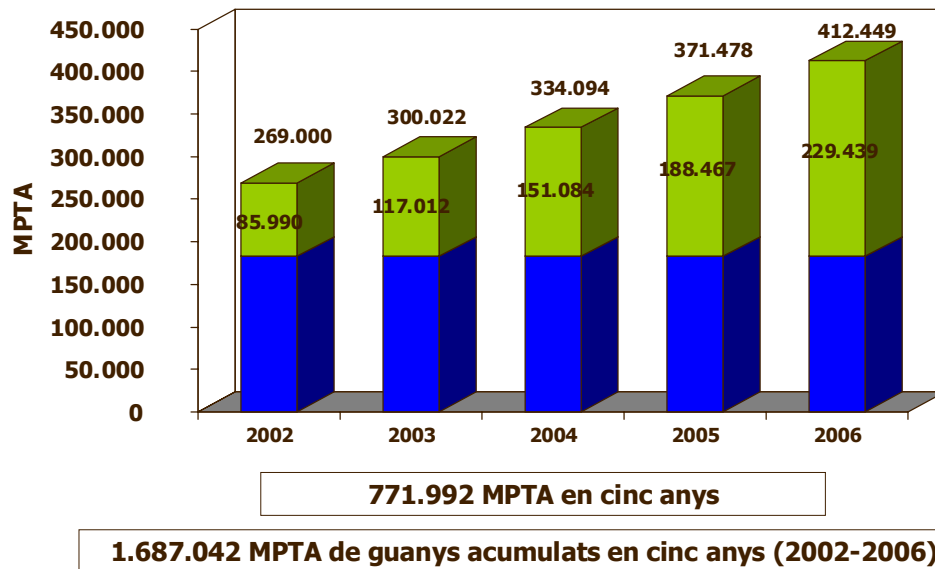
Xart 2

Els ingressos tributaris de la Generalitat a partir de l'any 2002

33% IRPF
35% IVA
40% impost s/ tabac
40% impost s/ alcohols
40% impost s/ hidrocarburs
100% impost s/ energia
100% impost s/ matriculació
100% impost s/ successions i donacions
100% impost s/ patrimoni
100% impost s/ transmissions patrimonials i AJD
100% taxa s/ joc

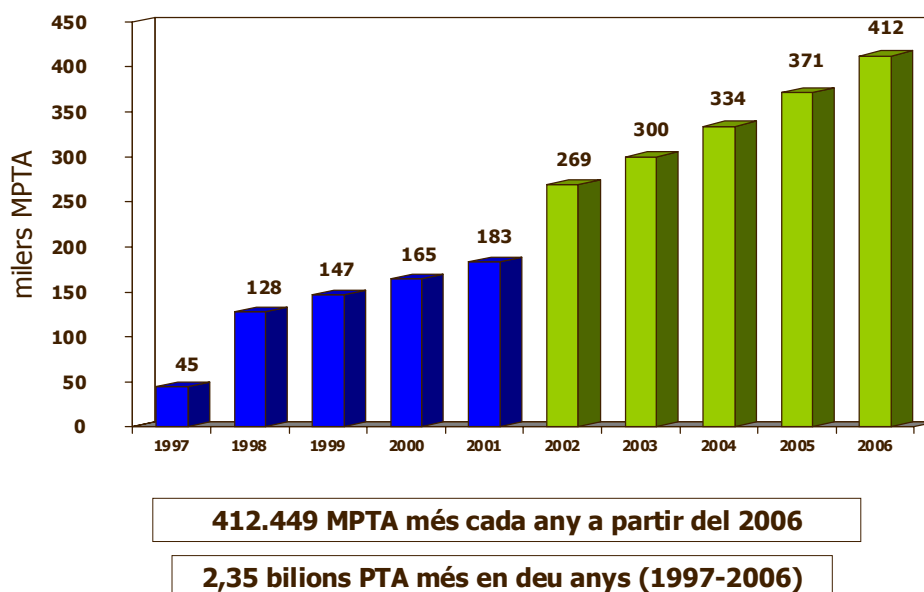
Xart 3

Guanyos anuals del nou model de finançament 2002-2006

Xart 4

Evolució dels guanyos anuals del model de finançament 1997-2006

Xart 5

Evolució dels ingressos de l'Estat i dels recursos del finançament autonòmic

